

The book cover features a vibrant blue background with a repeating pattern of stylized, light blue leaves. At the top, there are two overlapping circles, one yellow and one brown. In the center, a large, stylized heart is depicted. The heart has a yellow-orange center, a red border, and is surrounded by grey, wavy lines that resemble smoke or hair. A flame-like shape, colored in shades of orange and red, is positioned above the heart. At the bottom, there are red, branching lines that look like roots or veins.

A láng fellobban

P Dányi Gabriella

D 23

P Dányi Gabriella

A láng fellobban

2018 AUG. 0 1

Impresszum

A láng fellobban
2016

Tipográfia, tördelés, szerkesztés: Padányi József

Lektorálást végezte: Bíró Anikó

Könyvben szereplő illusztrációk: P. Dányi Gabriella
festményei

Borító terv: P. Dányi Gabriella képei alapján
Padányi József

Előszó:

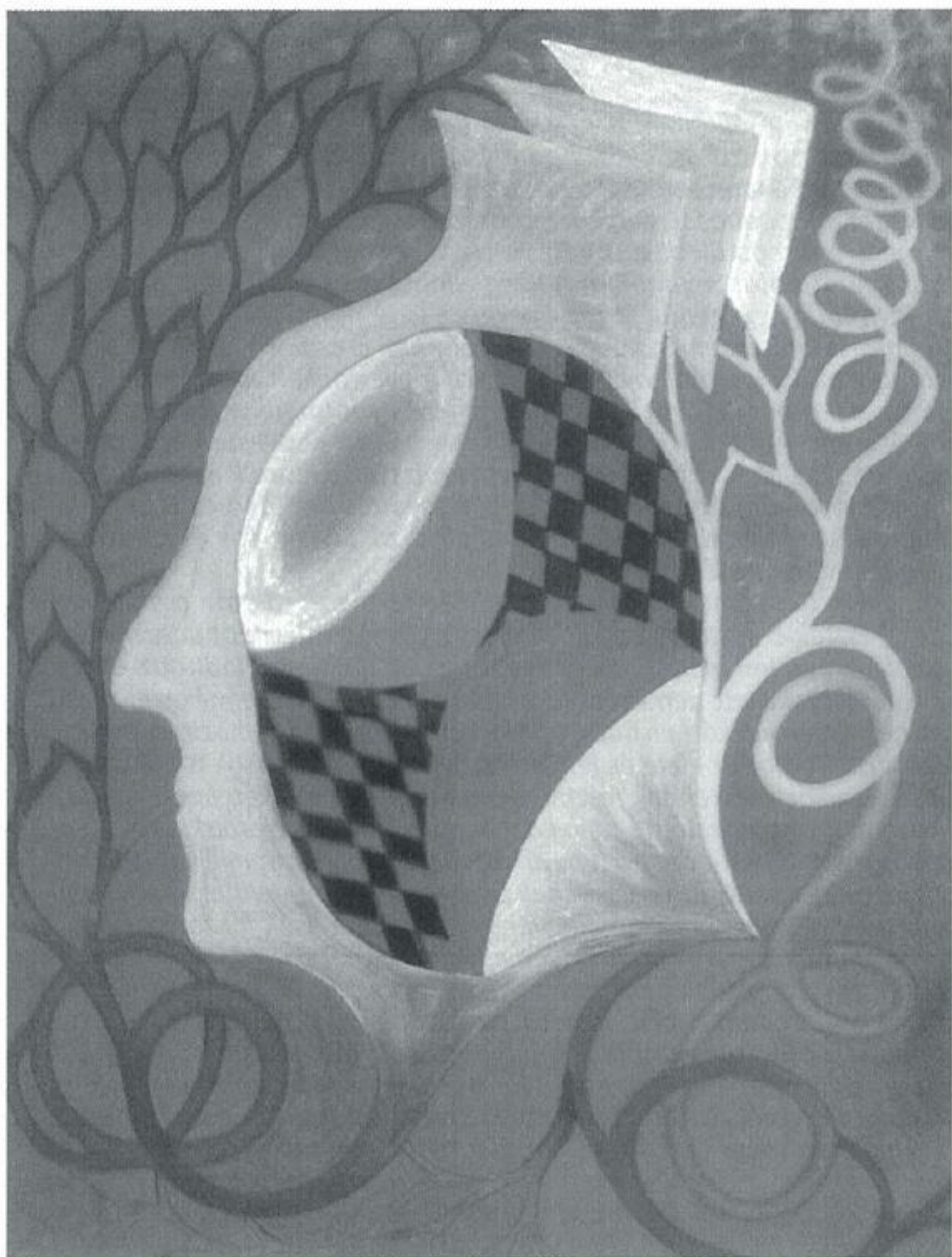
A láng fellobban

A láng amikor fellobban nem tudni mosolyt fakasztó melegséget hoz-e vagy éppen pusztítást okoz roppant erejével. Valami újnak a kezdete, varázsa előre nem láthatóságában rejlik, és ugyanolyan sejtelmes a végső ellobbanás is. Amikor írott szöveggé formálódik bármilyen élmény és megszületik egy vers az olyan mint mélyről felszakadó sóhaj borzongása utáni nyugalom. A Láng ellobban című versemmel nyitom lelkem tárlatát rímes sorokba öntve.

A határtalan térben és múló időben életünk is csak egy lobbanás és rajtunk múlik lángunk milyensége. Amíg gyermekek vagyunk Szüleink fénye a legtündöklőbb, később fiatal felnőttként amikor a szerelem hívásának engedve közös tűzhely őrivé válunk Kedvesünk ragyogása tölti be szívünk, aztán mindennél erősebb tűz teljesedik ki apró kezek érintés nyomán. Az anyaság olyan lánggyújtás amitől csak a napnak sugárzása fényesebb. Hol lobog, hol pislákol, olykor izzik és szikrát szór, végül életünk végén ellobban...

Könyvem túlnyomó része az utóbbi öt év termése. Miután családukba új életek érkeztek, majd Édesapámtól örökre elkellet búcsúznunk, ez olyan érzelmi mélységek és magasságok hullámaait indította el ami által írásba kellett nemesednie a bennem szunnyadó emlékezet rezdüléseinek. Gyermekkori és fiatal felnőttkori verseimből is hoztam párat mert ott volt az út eleje és lényemhez azok a gondolatok is mélyen hozzá tartoznak. Néhány festményemmel próbálom kerekébbé tenni írásaim mondanivalóját, mivel azt vallom, hogy: A beszéd képesítése elsősorban a betű, ám ha a betűk következtében megnyílik a lélek, és képzelet amitől színek szöknek vászonra az az érzelmek magasabb szintre emelését segíti elő. Kedvenc témáim a mesék fantázia világa, gyakran állat-figurák vagy növények a hőseim.

Könnyen azonosulok nem csak tárgyakkal és állatokkal hanem az emberek valós gondoljaival is. Ismerőseim öröme vagy bánata, a környezetben előforduló tragédiák mind hatással vannak rám, ráhangolódva valamelyik résztvevőre szinte átélem a történéseket és megverselem. A lángot őrzöm, tisztemet betöltve tovább is adtam belőle, és még sokáig szeretném sajátságos hangulatú írásaimmal ébren tartani!

A láng ellobban

*Két vége van, akkor miért ne égne?
Senki nem tudhatja, mikor lesz vége.
Égnie kell, még óriást lobbanni,
pompás színekben utolsót ragyogni!*

*Hamu alatt izzó kormos üszök közt,
szunnyadó parázs jut kis levegőhöz.
Ellobbanó lángnak utat kell mutatni,
itt maradóknak örökséget hagyni!*

*Káprázzon még soká a sírók szeme.
Szép életednek legyen üzenete!
Végtelen spirálját forgatja idő,
voltál és vagy ma, de van-e még jövő?*

*Tűztáncod eljárd, mielőtt elhervadsz!
Létednek melegét emlékül itt hagyd!
Felizzik, szikrát szór, hőséget ígér!
Fényesen világít, gyorsan véget ér!*

*Hirtelen sötétség borul a tájra,
szívekben ott él örökké világa!
Égő hiány hasít a maradókba,
vakon topognak a kihűlt hamuba.*

Aludj el fény

*Szakadj meg szív, engedd szabadon elmém,
szűnj meg gondolat, fájdalom feledném!
Apadj el könny, ha enyhülést nem hozol,
feltörő árad csak erőt tékozol!*

*Ökölbe szorul kezem, ha engedem,
hogy újra rám szakadjon a félelem.
Inkább megduplázom csalódás kínját,
mint elengedjem lelkem bizodalját!*

*Ó, te sokszor megsebzett fájó szövet,
elmém keres és talál neked hitet!
Lám lassan felszáradt égető könnyem,
csak tisztaságod fel kellett fedeznem!*

Anyám, mint fény

*Lehet-e nap nélkül élni?
Anyám, Te adtál nekem fényt!
Hogy éljek, nem kellett kérni,
Testedből adtál új reményt!*

*Lehet-e víz nélkül úszni?-
Anyám Tőled tanultam erényt.
Kisdedből a földön járni,
tisztán látni, nem csak a fényt!*

*Lehet-e szív nélkül szeretni?-
Kettőnké ma is közös lény.
Vérem géned hűen őrzi,
Maradj még sokáig enyém!*

A Mátra tánca

*Fenn a hegyen, hová vágytam,
arany hintón partra szálltam.
Arany hintó-sárga autó,
négy kerekén nincsen patkó.*

*Hó bucka közt kis ibolya,
kicsi szirmát elődugja.
Mosolyog rám, úgy hívogat,
telet kerget tavaszt fakaszt.*

*Kékestetőm, Mátra hegyem,
levegője most kedvesem.
Testem-lelkem neked adom,
gyógyulásom tőled várom.*

*Országomnak legtetején
energiám duplázom én.
Hittel jöttem könnyű szívvel,
jobb életnek reményével.*

*Hűvös szél fúj, mégsem fázom,
belédbújok jó kabátom.
Kísérj el a fenyves felé,
mókusok és pintyek közzé.*

*Rigófüttyre ébredek fel,
vidáman jön így a reggel.
Stressz és bánat hátrahagyva,
megbocsátás most kimondva.*

*Ide vágytam fel a hegyre,
jobb életben reménykedve.
Meg is teszek mindent érte,
lelkem nyitom, megbékélne.*

*Elfelejttem kudarcomat,
elengedem fájdalmamat!
Csatát nem vesz, harcot megnyer,
gyógyuljon meg minden ember!*

Angyal Barátnőmnek

*Gabriella ábrándozik,
Magnóliák közt álmodik.
Beteg cicáját ápolja,
pedig van sok egyéb gondja.*

*Füleiben cseng egy dallam,
elmélázik róla hosszan.
Olykor lázad galamb lelke,
békét vágyik természete.*

*Vissza-vissza, cseng a zene,
ez utolsó szép élménye.
Eperízt idéz az emlék,
palacsintát hogy szerették.*

*Gyerekzsivaj de régen volt,
aprócska kéz mikor karolt.
Felnőttek már, messze vannak,
szeme párás, nem az ablak.*

*Okkersárga lett a világ,
előtte kamilla virág.
Összegyűjti kis kosárba,
nem kell venni patikába.*

*Gabriella ábrándozik,
cicája ölébe ugrik.
Ő is keresi a békét,
megtalálja menedékét!*

Anyósom Emlékére

*Minden úgy lesz, ahogyan a sorsunk hozza,
Mondta nekem gyakran nagyon bölcs anyóka.
Van, hogy az egyenes út a kanyargósabb,
Máskor könnyen a csillagok közé juthatsz!*

*Te büszkén fogadd el, amit az ég rád mér,
Ne siess gyáván előre a halálér!
Terveket jól megfontoltan, ésszel szőhetsz,
De nem biztos, hogy a végén minden úgy lesz!*

*Mit ér a szent élet, ha más az ítélet?
Soha meg ne kérdezd, ez miért másképp lett!
Szerényen fogadd el, keresztet vinned kell!
Bűnöd-e néked mit őseid vétettek?*

*Jaj, hol vagy most már én kedves bölcs anyókám?
Bár szép szavaid ma is sokszor hallhatnám!
Lázadó ifjúság elszállt az évekkel.
Nem kell mindig válasz hideg észérvekkel!*

*Tényleg minden úgy van, ahogy sorunk hozta,
Semmivel nem lehetett kifogni rajta!
Beletekintek az idő szemgödrébe,
Szidom miért halad oly gyorsan előre!*

*Fáj, amiért sok mindent eddig nem tettem,
Vajon lesz-e még időm mindenre nekem?
Merre tartsak? Vargabetű, hajtű-kanyar,
Kiszámíthatatlan sorsom most mit akar?*

*Két karom kitárom, eljöttét úgy várom,
Hagyom, hogy történjen, hátha van esélyem.
Álarcot nem hordok, elfogadom sorsom.
Lelkem nyitom, úr döntése, akaratom!*

Apám öröksége

*Amit feldobsz, egyszer le kell annak esni,
Úgy okoz sebet, hogy neked is fog fájni.
Szerencse forgandó, elcsépett, de igaz,
ha túl gyakran bántasz mást, visszakapod azt!*

*Jó csillagzat alatt születni véletlen,
Ostobaság bízni a vakszerencsében.
Van, aki azt hiszi, neki mindent szabad,
de majd az élet egyszer mindent visszaad!*

*Két lábamon állva egyenes gerinccel,
Tűröm a pofont, mikor rossz sorsom viccel!
Még nem adtam fel hitem, újra és újra,
bizalmat szavazok, úgy várok a jóra!*

*Inkább én csalódjak másokban ezerszer,
Minthogy bennem csalódjon, egy igaz ember!
Ostobának tűnhet ez sokak szemében,
Apám hagyta természetét örökségbe!*

*Ha hűen követem mit sűg emlékezet,
Tovább kell még adnom ezt a szerénységet!
Nyolcvanévyi élet sok bölcsességet szül,
Jóságot és hitet mutatott intelműl!*

Aranyszőke dombtetőn

Ahhoz, hogy új szíved lehessen,
szét kell törni a régit!
Ahhoz, hogy új hited lehessen,
el kell hagynod igéit!

Nem lehet előlről kezdeni,
csak újabb útra lépni.
Nem szabad mindig mástól félni,
magad gyávának ítélni.

Aranyszőke dombon búzaszem,
naptól megérik, vagy sem?
Eső ha nem ad elég vizet,
nem érlel csak ad tüzet!

Élet némán sarjad a magban,
hallgat ha mozdulatlan.
Akkor sem mulat, ha megérett,
és nem sír ha megégett!

Erőt meríts az elmúlásból,
hitet a lombhullásból.
Értelmet nyerhet minden óra,
csak hittel várj a jóra!

Aranyszőke dombtetőn állok,
azért is élni vágyok!
Maradt még tartalék bennem,
megérik a búzaszem!

Arctalan harcos

*Andreának kedve volna saját verset kapni,
Szépen kéri, megérdemli, meg is fogom adni!
Bátor hölgy ő, szinte harcos amazon,
Hazát nem váltott Ő, csak kényszerből elutazott.*

*Gyermekeinek nem mondhatta, nincs mit enni, nem adok.
Ezért elindult még mielőtt álla felkopott!
Munkát keresve, sok- sok országon át utazott,
Miután keservesen nehéz döntést meghozott.*

*Iskolának, tudásnak, hasznát sehol nem vette,
Pökhendi gazdagok rabszolgája lett szinte.
Megalázzák, gyakran lenézik, magyar emberként,
Naponta veszíti el büszkeségét, kis pénzért.*

*Hazavágyik, beteges édesanyját itt hagyta,
Otthon hírét szorongva, interneten hallgatja.
Virtuális, szinte konzerv lett családi élete,
Földönfutó, hitelspirál lett neki is végzete!*

*Szorgalmas ifjú évek észrevétlen elszállnak,
Szívesebben szolgálna Ő a Magyar hazánkknak!
Én Miskolcom, szép városom, csendesen mormolja
Közben könnyét nyeli, mert évek óta nem látta...*

Álmodó lázadó

*Jó volna gyerekek lenni,
felnőtt életet feledni!
Ha apró lehetnék újra,
másképp készülnék az útra!*

*Szót többé sosem fogadnék,
örökkön lázadó volnék!
Mások álma, az más vágya,
másik ember boldogsága!*

*Van saját önző gondolat,
vágy, ami lelkemből fakadt.
Nem kell a sok okos tanács,
nem baj, ha száraz a kalács.*

*Kezem most bilincsben érzem,
rideg erőszak a létem!
Csak még egyszer legyek erős,
nem leszek többé mesehős!*

Álomgyár

*Vajon hol lehet az udvar,
és vajon hol áll az a gyár?
Ahol szorgos kezek fonják,
álmunk színpompás fonalát.*

*Van ott minőségellenőr?
Ki a szépségért jár elől.
Ki szavatol boldogságot,
ki mondja meg kinek mi jár?*

*Megszidják ki elront álmot,
vagy megjavíthatja talán?
Hol kell kérem reklamálni?
Ha nem azt kaptuk, ami várt.*

*Visszaváltják a selejtet,
kapunk érte új terméket?
Mindenkinek van esélye,
boldogságra, szebb életre?*

*Megkeresem azt az udvart,
benn a gyárban a rossz munkást.
Megkérem szépen, jó legyen,
és hozzám illőt készítsen!*

Álomkölcsonzó

*Mennyi, mennyi titkot rejt a sötét éjjel,
kínzó magányról rejtett bánatról mesél.
Kísértő, hidegrázós, álmatlan óráim,
Ezernyi lelki fájdalomam felejténem.*

*Újra hinni mertem, megint csalatkoztam.
Gyermeki reménnyel, sokszor fogadkoztam.
Honnan ez az átok? Ami elér újra,
mintha minden szorgalmam a sárba hullna.*

*Erőt adj Istenem! Újabb nehéz naphoz,
hitet kérek tőled súlyos feladathoz.
Megroppan a gerinc, ha túl nagy a teher.
Miért is ily gyöngye a tékozló ember?*

*Kitartás és bátorság nagyon elkelne,
nincs már optimizmus szenvedő elmémbe!
Annyiszor terveztem újra az életem,
csúszós a hegyoldal, mindig visszaestem!*

*Sokszor próbálkozom, bizony kimerülök,
gyenge vagyok ma már, erőt honnan gyűjtök?
Mikor az ki biztat, mindig olyat állít,
én nálam még az arany is sárrá válik!*

*Két kezemmel húzlak, letört minden körmöm.
Vissza miért tartasz? Ha nem kell örömöm.
Kell minden embernek legyen egy jó társa,
kitől hitet kaphat újabb imádságra.*

*Rögös úton könnyen megbotlik a lábunk,
felállni nehéz már, ha sokszor így jártunk!
Mindennapi gondtól más lelke is vérzik,
bolondos lényemnek új kaland hiányzik!*

*Kelj velem új útra, lépj majd a nyomomba,
elviszlek magammal álom országomba.
Ne légy okos felnőtt, úgy tekints az égre,
álmaidat szőjed felhők sűrűjébe!*

Barátok között

Berta-barka kicsi fűzfa,
belőled lesz nagy poéta!
Rímet faragsz okos fejjel,
lelked nyitva tiszta szívvel!

Gyermek éned megőrizted,
tovább adni ez most tiszted!
Apává bár későn váltál,
mégis jobb lettél a vártnál!

Bocsájtod meg az Apád bűnét,
ne kövesd el tévedését!
Példával járt előtted Ő,
megmutatta mi nem illő.

Jó vagy Te, a lelked tiszta,
vigyázz ne légy sosem csalfa!
Ez a pár sor szívből jövő,
Barátomnak víg köszöntő!

Bolondos-vers

Háromlevelű lóhere,
Szerencsét nekem hozol-e?
Nem mindig huncut a róka,
Barátokkal lenni jó móka.

Leghűbb kutya is mar néha,
Nem ízlik neki a répa.
Fordított gyerek fejen áll,
Kertben vakonddal cimborál.

Hegyen magasabb a kastély,
Lehet házban is jó kvártély!
Ki horgonyt vet az is arat,
Ha nem henyél egy fa alatt!

Úriember nem egy egér,
Hintója sem lovas szekér.
Napra nem vár, világot gyújt,
Segédkezet szívesen nyújt!

Holdvilágos éjszakában,
Könyvet szorít a markában.
Mindig tudásra szomjazik,
A halakkal együtt iszik!

Borús időben

Sunyi felhő köntösét kioldja,
mintha ez lenne a legfőbb dolga.
Aláenged csúf szellemet,
aki sokszor már illetett.

Lám újra itt vagy búbánat,
bár átvetted kopott gúnyádat.
Mégis illik alakomra,
mintha nem is újabb volna.

Ki szabta rám, miért tette,
rossz voltam tán azt büntette?
Nem emlékszem mi a vétkem,
talán ez az örökségem?

Hol buktam el, miért hagyom,
hogy a bánat rám találjon.
Menekülni, futni kéne,
Más már hátra sosem nézne.

Bűnös Anyám, bűnös Apám,
vétkeztem én magam is tán?
Feloldozáshoz mikor jutok,
ha keresztséget nem kapok?

Búcsúkoccintás

*Csendüljön akár csorba pohár,
a búcsúzáshoz ennyi kijár!
Nem baj, ha bor löttyen a földre,
mikor munkád temeted örökre!*

*Hív a bánya, mélyen a tárna,
rejtélyes a bányász magánya.
Küzdelmes nehéz az élete,
mégis édes neki kenyere.*

*Kinek már apja is bányász volt,
szén lapátolástól ő sem holt.
Hiába kérges a tenyere,
puha, mikor simogat vele.*

*Beleszületett a bányász létbe,
gyermekkortól erről szólt élte.
Szinte örökölte a munkát,
fejére büszkén tette kobakját!*

*Nem tudni, mikor nyílt az első,
nem vártuk, hogy eljön a végső!
Senki sem hitte, egyszer vége,
utolsó csille jön a felszínre.*

*Csendüljön hát vagy törjön ketté,
ha a mély már nem a munkásé!
Patakokban ömöljön a bor,
bányákért van most halotti tor!*

Dózsa Györgynek szép álma volt

Dózsa Györgynek szép álma volt,
céljaiért hősként harcolt.
Ma ha látná utódait,
azt hinné, hogy csak álmodik.

Büszkesége menten múlna,
népéért a könnye hullna!
Sírni kell most kiabálni,
mellet verni, öklöt rázni.

Ugorj Magyar, állj talpadra.
Hazád adják árendába!
Van itt sok kincs, pénz meg érték,
ember létbe meg is mérték.

Hadd hulljon el a férgese,
beteg , öreg nem kell ide!
Hajléktalant rejtsük csellemel,
ha nem látják, nincs is hidd el!

Kirakatot berendezzük,
hiteleket mind felvesszük!
Fejet lehajt, balgán hallgat,
éhen hal vagy odébb ballag.

Új országban keres munkát,
hazátlan kap alamizsnát.
Tíz-húsz éve csalták, hívták
Magyar munkást alig várták.

Ma már csóró, földönfutó,
megvetendő bevándorló.
Gyáva népnek nincs hazája,
régiköltők igazsága!

Rázd meg magad, kapj erőre,
utad nem visz így előre.
Emelt fővel akarattal,
sokat elbírsz öntudattal!

*Dózsa Györgynek unokája,
nem született bús rabságra!
Fel is veszi majd a kesztyűt,
Összes Magyar mind együtt küzd!*

Ébresztő

*Kukuríkú vagy habakukk?
így köszönt rám ma egy kakukk.
Ki és bejárt az órába,
rúgó vitte, nem a szárnya.*

*Visszanézett rosszallóan,
hát rólad az óra hol van?
A kérdésen meglepődtem,
nekem nincsen, azt feleltem.*

*Csiga lakik csigaházban,
kicsi harkály faodvában.
Embernek ha szárnya volna,
akkor vajon miben lakna?*

*Mi lenne, ha körbejárna,
ő élne az óraházban.
Huszonnégyyszer minden napon,
kiszólna egy kis ablakon.*

*Reggel van már felkeljetek,
készen vár a sózott retek!
Óra múltán kezdi újra,
megsült már a májas hurka.*

*Délben hunyorogva naptól,
napszemüvegért rikácsol.
Este mesét is mondana,
vagy altatót dúdolgatna.*

*Fejem koppan az asztalon,
óra kakukkol a falon.
Olvasgatva elaludtam,
szörnyű, hogy én mit álmodtam!*

Éhező elme

Testek vonzásánál nagyobb úr a lelki éhség,
igazán mély gondolathoz mindig kell segítség.
Nézőpont kérdése, hogy mikor, mit, hogyan ítélsz.
Ha másképp kérdeznek, Te vajon másképp is felelsz?

Talán olykor én vagyok a hömpölygő áradat,
vagy nyughatatlan meder, mely okozza károdat.
Lehet túl sok neked, mi másnak még éppen kevés,
kín ébren tartani, ha nincs benned érdeklődés!

Lelked halovány egén, ragyogjon fel a vágy,
Ne pusztá testi öröme, annál többre vágyj!
Befogadni sokkal nagyobbbat tud csodás eszed,
mint azt te egyszerűségemben feltételezed!

Gondolatokkal ne légy irigy, minél többet adsz,
majd megtapasztalod, hogy vissza annál többet kapsz!
Ám ha te örökön rest vagy az elmélyülésre,
meglátod, kialszik feléd is mások figyelme!

Bunda

Nincsen cicám sem kutyám,
csak egy ócska, műszőrme bundám.
Nem nyávog és nem ugat,
sosem kér finom falatokat.

Vénség bár ez a gúnya,
ha megérintem, mégis puha.
Szívtelen és lelketlen,
kedves, hű, társ ő a hidegben.

Simul mint egy kis cica,
kitart mellettem mint egy kutya.
Ifjún vettem a boltból,
Némán osont ki a divatból.

Életünnep

*Zab, búza, árpa, rozs kalásza,
földnek a nappal való násza!
Eső kereszteli éretté,
hogy váljon kenyérnek lelkévé!*

*Régen sarlóval, majd kaszával
arattak fárasztó munkával!
Dőlt a gabona kasza nyomán,
marokszedők rogytak kévék után.*

*Búzát egykor életnek hívták,
a dús termést vidáman aratták.
Ropogós zab lovak csemegéje,
árpa meg a sör fő kelléke.*

*Rozsból is készül néha kenyér,
Whisky, vodka párlásnál is elfér.
Más országban rizs a fő gabona,
van ahol meg a kukorica.*

*Ma már modern gépekkel aratnak,
sokkal jobb dolga lett a parasztnak!
Szálljon rájuk Istennek áldása,
bő termés legyen munkájuk jutalma!*

Engedj el !

*Lelkem rab madara túl magasra repült,
hiú ábrándjától jaj de megrészegült!
Mámor járta táncát képzelt dallamára,
egyre tüzeesebben forgatta malmára.*

*Engedj el, ne tiltsd meg hóbortos világom,
egyszer végre igazán tombolni az álmom!
Gúzsba kötötted az összes kívánságom,
ám így élni már tovább többé nem vágyom!*

*Szirmát ha nem bontja ki soha a rózsa,
akkor is elhervad szegény úgy bimbóba!
Parancsolni próbálhatsz az akaratnak,
de soha nem fogsz tudni a szívritmusnak!*

*Ne bántsd a madaram, ne kösd meg a szárnyát,
röpte nélkül itt hagyja földi világát!
Gyöngé szívem meglágyul a könnycseppedtől,
semmi nem tart már vissza a sírgödörtől!*

Esőtlenül

*Júniusi nagy melegben,
ruhásszekrény halkan reccsen!
Egymásba akad a székláb,
zsúfolt az asztaltársaság!*

*Búsan lóg alá a csillár,
napfényéhez ő sosem jár.
Színes függöny veti fodrát,
a nap fakítja mintáját.*

*Csíkos ing csúszik nesztelen,
talán megunta a karfán...
Követi méla tekintet,
de érte lenyúlni kizárt!*

*Hőt termel minden mozdulat,
lopva orroz energiát!
Víz-víz, kellene már innom,
mint a föld, cserepes a szám!*

*Rezdületlen zsibbad lábam,
és fáradtan csüng két karom.
Szemem szinte szikrákat hány,
káprázat vagy könny szivárvány!*

Fekete Karácsony

*Fekete Karácsony fehér helyett,
gyász borítja be a szép ünnepet.
Zöld fenyő és hótakaró helyett,
szemed nem lát csak halotti leplet!*

*Gyermeki lelked elhagy örökre,
léted értelmét tették sírgödörbe!
Könnyek fátylán feszül az áhítat,
Ünnep, amelyet a gyász átítat.*

*Szíved most üres, talán meghasadt,
mert csengettyű helyett harang kongat!
Szemed földre veted, majd az égre,
válasz nincs a fel sem tett kérdésre!*

*Fekete Karácsony lesz-e fehér,
mennyei békesség hozzám elér?
Megbocsájtás töltsd meg újra szívem,
hogyan megnyugodjon háborgó lelkem!*

Fények

*Ajándékot kellene adni a holdnak,
Világítson sokáig az utókornak.
A nap mosolygó fényét magán hordozza,
Súgva vak sötétben az utat mutatja.*

*Ajándék járna minden utazónak,
Kik hálát mormolnak a csillogó holdnak.
A napnak sugarát sokan megdicsérik,
De a hold segítségét is sokszor kérik.*

*Ajándék kijárna az összes csillagnak
világukhoz saját energiát adnak.
Ezernyi csillag a végtelen égbolton
Kínálja fénysugarát a horizonton.*

Ajándékot adnék minden halandónak,
ha lelkükben hit szikrái pislákolnak.
Szupernóva fénye gyorsan vész semmibe,
mielőtt kihuny a napnak többszöröse!

Ajándék lelkünknek a szív tisztasága,
fényével táplálja a hit igazsága!
A neutroncsillagnak is nyoma marad,
Ha hittel éltél a tested lehet várad!

7X7

Árnyék voltam eddig, magam hű árnyéka.
Hibernált éveknek csökkent maradéka.
Negyvenkilenc évig álmodtam életem.
Három éve végre lassan felébredtem!

Rémálomhoz minek kellett ragaszkodni?
Kínszenvedést önként, balgán felvállalni?
Élhető életnek még esélyt sem adtam.
Vágyaimhoz pedig mindig kételyt kaptam.

Hétszer hét évnek kellett lám eltelnie,
hogy átferessek mindent ragyogó színekbe!
Fekete és fehér, hol igen és hol nem.
Neked más hiányzik, nekem a végzetem!

Jelen idő ridegen csúf valóságos.
Közömbös és soha nem túl igazságos!
Feketén-fehéren én bizony nem látok!
Színesben álmodom mindig a világot.

Szabályokba zárva tapogató léptem.
Szabadságot kapva szökellővé lettem!
Erős volt a madzag, ami gúzsban tartott.
Rágtá idő, bánat, végül eloldódott!

Új élet nem lett, csak megváltozott lényeg.
Amiért engedted, az isten áldjon meg!
Visszaút nem vezet, mert hazaérkeztem.
Magamra találtam, ez a valós lényem!

Gyermeknapra

*De jó is lenne, újra gyerekek lenni,
vidáman és boldogan, futni kacagni!
Kilépne a lelkem, néha a testemből,
könnyedén szárnyalnék betegségek nélkül!*

*Fáradt kezem, lábam, kínoz sok gondolat,
de régen láttam már barátot gondtalant.
Hol van pöttyös labdám, hová tűnt a babám?
De gyorsan felnőttem drága Édesanyám!*

*Gyermekévek, jaj milyen gyorsan elteltek,
észre sem vettem, és anyának neveztek.
Más lett már a játék, más lett sok szabályom,
szelíden aggódva gyermekemmel játszom!*

*Évek múlnak, csörgő csörren, labda pattan,
az elejtett kő szinte még nem is koppan.
Feltekintek máris felnőtt, kész dalia,
holnap karom nyújtom és ott az unoka...*

*De jó is lenne újra gyerekek lenni,
életem javítva, előlről kezdeni!
Ej, de másként élnék, máshogy cselekednék,
gyáva rabságomból hamar szabadulnék!*

*Ezer meg egy dolgot terveznék át újra,
mert sosem illett rám ez a mai gúnya!
Egy, csak egy dolog van, mit nem bánok soha,
anya lettem, s ez a nő legszebb sorsa!*

Gyógypuszi

Akarok én neked vidámságot adni,
Szürke hétköznapon ünnepet okozni!
Fájdalmad elvenném, még ha nekem fáj is,
Ha így lenne számodra vidám majális.

Elmegyek bárhová csoda orvosságért,
Megteszek érted mindent a gyógyulásért.
Ha létezik gyógymód én az megtalálom,
Segítő szándékot szívemből hálálom.

Kutatok és tanulom a gyógymódokat,
Esedezve kérem a jó orvosokat.
Nem kérek magamnak semmit-e világon,
Csak mosolyt láthassak újra az orcádon!

Gyöngy

Minden mit kívántál, úgy tűnik el,
mint füzér, a guruló gyöngyszemmel.
Sosem volt lombját hullajtja idő,
s ezt az avart, nem őrzi erdő!

Elfáradt derekad, nem sajnálod,
vágysz árkat, két kézzel kaparod!
Felsejlik még ábrándod, mi véges,
ám látni többé már nem vagy képes.

Minél hevesebben reng a göröngy,
annál messzebb gurul az igazgyöngy.
Ahogy halványul lassan az emlék,
úgy fogynak el a szép tündérmesék.

Hitkereső

*Az éjszaka malma körbe-körbe halad,
a rém, álom nélkül is, velem itt marad.
Visszatérő vendég, kit nem hívott senki.
Vagy mégis így kell ennek már mindig lenni?*

*Nyirkosan forró testem senki sem érzi,
újra ébredő vágyát senki nem kéri.
Lecsukott szempillám, nyílik mint a villám.
Nem alszom, várom, elmúljon valóságom.*

*Ébren a leggyötrőbb, félve a jövőtől.
Tíz körmöm letörött a saját bőrömtől.
Tenyerem rejti el könnyes, vérző sebem,
Mint forrás tör elő nem szűnő kétségem.*

*Szállj le rám éjmadár, hozz álmodat szememre!
Vidd el könnyeimet fel a fellegekbe.
Meg-meg áll, úgy dobban, keresi a virtust.
Táncolni szeretne, ha húzzák a ritmust!*

*Fuss kis madaram, ha szárnyad már nem bírja!
Két erős lábaddal állj helyettem sorba!
Légy hangom és testem, hitet kérj te velem!
Kérd meg a jó Istent, bocsájtson meg nekem!*

HAIKUK:

Hulló csillag
Káprázik szemem
sötétben látom fényét
már el is illant

Részegség
Tompult aggya él
nem szomjas mégis iszik
míg mája bírja

Csúszós út
Reccsen, mint tört ág
megsérül és nagyon fáj
végzetes lépés

Gátőr
Ártérből figyel
vízszintre felügyel
sokszor magányos

Mély völgy
Mély a völgy alja
mélyebb a gödör benne
lelki gyöttelelem

Zsoké
Egymásért verseng
ember és ló küzdelme
közös célokért

Útelágazás
Fontos választás
van hová nem vezet út
mégis jó irány

Vízóra
Óra körbe jár
víz adja ritmusát
időt nem mutat

Láz

Kipirult arca
fátyolos tekintete
betegséggel küzd

Festő

Festő mert fest ő
színes álma és vágya
önmaga vászna

Mosoly

Arcon húzódik
vidámságot sugároz
jól érzed magad

FEBRUÁRI HAIKU

Téli hangulat
fagyban ujjászületés
magban az élet

Téli ígéret
a jégvirág nem virág
csírát áldó víz

Fakad az élet
ott benn az anyaméhben
vízben él ő is

Tavasza felsejlik
bár tél álomba ringat
jégvirág ébreszt

Barátság indul
nemes érzés kezdődik
így is új sarjad.

Meleg

Ajándék napfény
hideg elől menedék
kandalló lángja

Fáradt

Teste elernyed
ereje cserben hagyja
elméje tompul

Vágyódó

Ébren álmodik
hiányézettől szenved
tudja mit kíván

Fehér

Patyolat tiszta
tejfől és hó hasonló
szivárványban nincs

Köszönet

Boldog szív hangja
szavakba öntött hála
méltó ölelés

Meglepő

Nem várt esemény
lélegzetelállító
arcon döbbenet

Elégedett

Vágya teljesült
tökéletes eredmény
boldog nyugalom

Zöld alma

Éretlen gyümölcs
nap fényében növekszik
lédús ígéret

Izland

Fortyogó gejzír
mesébe illő világ
haragos vulkán

Időkerék

*Hajszolod a boldogságot,
közben elmúlik az álmod.
Táltos voltál, öszvér lettél.
Kóborlovag hová mentél?*

*Fordulj vissza, támadj újra!
Szélmalmodat szél nem fújja.
Álmod hozzá, tiszta hitet,
adok, érte teljes szívet!*

*Hű csatlósod újjáéled,
született sok új vitézed.
Anyagias szűk világunk
elúzi a boldogságunk.*

*Dalos lelkű jó barátom
hagyd eltűnni valóságom!
Menjünk vissza, kezdjük újra,
Mintha, idő sosem múlna.*

*Ne akarj te hamis lenni,
erőszakkal, szembe menni.
Regét írd, víg mondókát,
Jövendőljél, boldog órát!*

*Térj más útra, ábránd múltba.
idő szíved meggyógyítja.
Gyermek lelked hová tévedt?
Meséd lehet menedéked!*

Időtlen utazás

*Óra csak egy szerkezet,
az idő múlás emlékezet.
Mégfagy a párás sóhaj,
ha kínból születik az óhaj.*

*Kell egy terv, vagy időtlen
célok nélkül minden végtelen.
Naptár csak írott papír,
újságlapokon megfakult hír.*

*Társsal sikolt a magány,
rekedten síró szeretethiány.
Létben tartalom legyen,
ne csak üldögélj a gondhegyen!*

*Óra vitustáncot jár,
hiába fognád vissza, nem vár!
Közelebb hozta a sírt,
sok rozsdás éved belédhasít!*

Időrabló

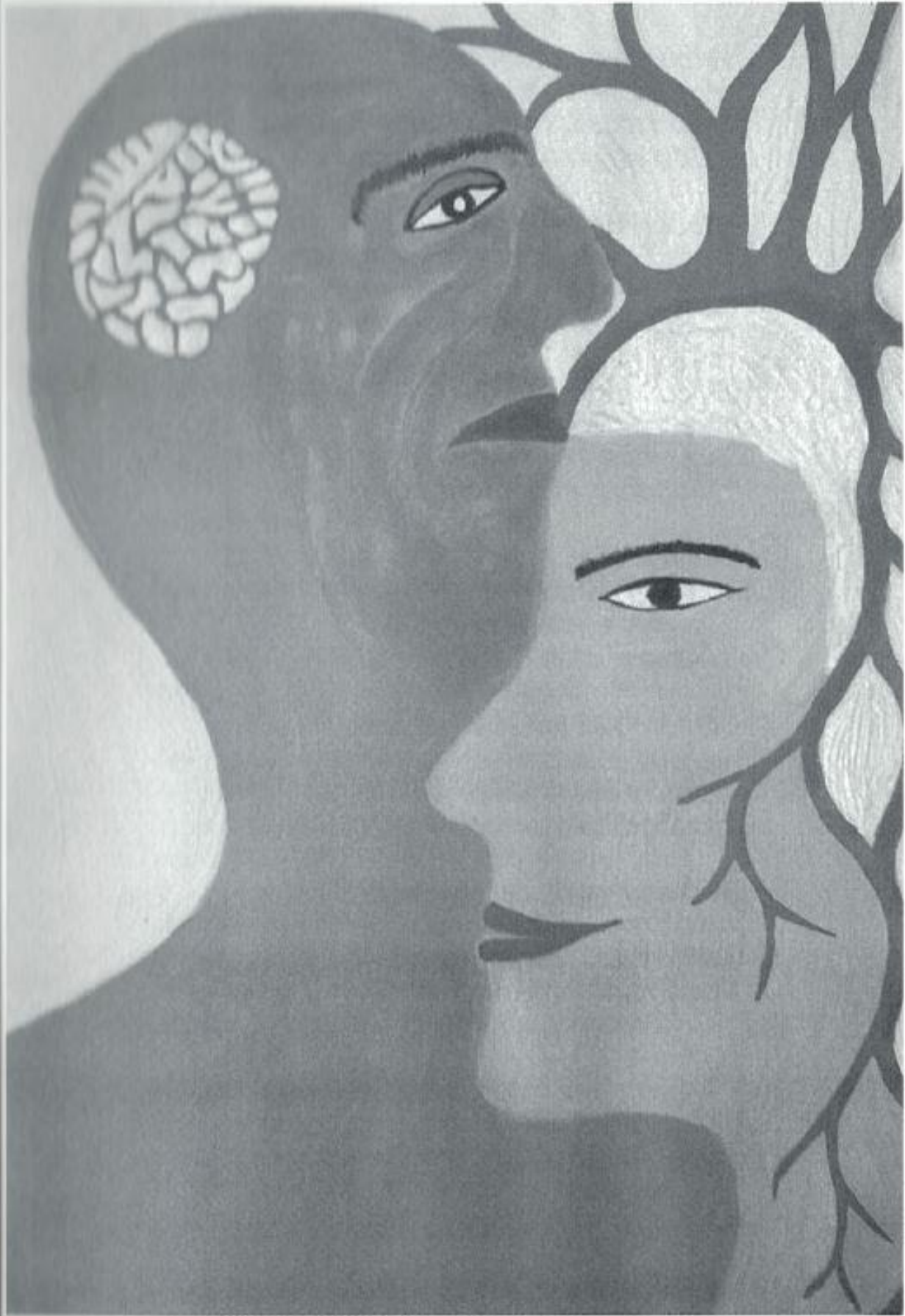
*Soha többé nem múlhatnak hiába percek.
Az idő rablásának véget vetek!
Ki nem tudja tisztelni, ami másnak fontos,
az a pokol urához hasonlatos!*

*Egy helyben topogni és reménykedve várni,
hogyan egy gonosz ember meg fog-e szólni?
Kinek előrébb való minden a világon,
mint az én kedves elhivatottságom!*

*Szerető szívben soha nincs helye önzésnek,
sokkal inkább jut szerep a féltésnek.
Közös az akarat, közös öröm s bánat,
ha érted a tisztán fakadó vágyat.*

*Vegyél egy-egy nagy marék sót a két kezédbe,
szórd aztán azt mind a saját szemedbe!
Könnyelműen pergetted lelkednek könnyeit,
úgy vélted csak tied lehet igaz hit.*

*Soha többé nem múlhatnak hiába órák,
mert az olyan mintha a halált várnánk!
Tiszteltem azt aki vagy, talán még álmod is.
Ám szerinted az én gyöngyöm csak hamis.*

Idő szíve

*Háborog az idő gyomra,
elmúlás a vacsorája.
Hiába nyúlik és tágul,
előbb vagy utóbb bezárul.*

*Mohón tátja nagyra száját,
nem fél, hogy elrontja gyomrát.
Egyre kisebb a maradék,
üresen marad a fazék.*

*Háborog az idő lelke,
miért rúg, mindenki bele.
Sok hibáért őt okolják,
halogatást nem pótolják.*

*Majd jövőre, hangzik gyakran,
marad feledés homályban.
Elúszott lehetőség nyűg,
elismerni tiltja a gőg!*

*Háborog az idő szíve,
nyilallik a lüktetése!
Lassulni nem tud, csak állni,
akkor többé nem fog fájni!*

*Tér megfeszül, de nem hajol,
visszatérés nincs az útról.
Örökkévaló lesz minden,
Tennivaló többé nincsen!*

Ikarosz

*Szárnyalj repülj fantázia szárnyon,
ébrei érjen utol a megvalósult álom.
Tárd ki karod az ég és Édesanyád felé,
öleléssel köszönts, hogy gyermeke lettél!*

*Évek múlnak, újak jönnek,
lehet szebbek vagy gyötrőbbek.
Mind a tied hogyha fáj is,
ne sírj, repülj a szivárványig!*

Játssz még

*Egyszer volt egy kislány, ki nem nőtt fel soha,
keserű gyermekkor volt hozzá mostoha.
Engedd még játszani, hadd fusson a szélben,
találjon magára saját személyében.*

*Takarja a napot esőnek fellege,
sejted a fényesség ott lakik mögötte.
Fújjad szellő, fújjad, azt a csúnya felhőt,
sok évig takarta előlem a jövőt.*

*Elfogadtam mindent, amit a sors vetett,
nem kértem azt számon, ki ellenem vétett.
Megbocsátó voltam és túl engedékeny,
ezután sem leszek irigy és féltékeny.*

*Kibújni a bőrömből most sem kívánok,
ha nem magamat adnám, abban lenne átok.
Idő folyik, utána hiába nyúlok,
de amit még megenged azért harcolok!*

Jojó-bolygó

*Az égen a csillag, a földön a fű,
a réten a virág mind gyönyörű!
Ha feljön a csillag, ha felkel a hold,
alszik az ember, alszik a hon.
Ha felkel a nap, felébred a föld,
dolgozik az ember és forog a föld.
A gépek már járnak, motorjuk újra dolgozik,
serényen forognak napnyugtáig.
Édes földünk mintha jojó volna valaki kezében,
úgy forog le s fel, kötél nélkül a féltekéken.
Most lenn vagyok de leszek fenn is,
újra játszik velem a nemezis!*

Téli pihenő

*Apró kis falucska ahol élek,
szélén zöld erdőben állatok élnek.
Mókusok, őzek, apró rovarok,
látogatom őket néha-korba.
Télen hó lepi el a tájat,
az apró rovarok is fáznak.
A dér szikrázón pihen a gyepen,
pompás virágát elnézegetem.
Akarnék én is nyugodtan pihenni,
az élet minden nyűgét hátrahagyni!
Szívből jövő mit szeretnék,
add meg Uram, ezért élnék!*

Kandelláber homály

Ülök az esti magányban,
lelkemben bohóc ruhában.
Homályos kandelláberfény,
álom vagyok vagy valós lény?

Függönyránc között bekúszó,
vén utcalámpán mulató.
Várakozás múltó idő,
álló idő a temető!

A boldogság csak fikció,
többről szól az, hogy élni jó!
Megélni az izzó kint is,
ne hidd el, hogy ez nemezis!

Bölcs a sors mert mindig tudja,
merre van az élet útja.
Magányosság nem üresség,
elmélyülés és békesség.

Teremtőnek terve voltál,
esélyt talán ezért kaptál.
Színes álarc porba hullik,
festéke az égben nyílik!

Karc

*Karmol a gyilkos magány,
tép mint él nélküli borotva.
Szín nélkül nincs szivárvány,
a halál leplét lobogtatja.*

*Üresen kong a mellkas,
kőszív hiába jár ütemre.
Ölelés mint tüzes vas,
dögkeselyűként ül tetemre.*

*Felhígult vágy fojtogat,
üressé vált érzelmi hínár.
Terjeszkedik és zaklat,
hitetlen lélek bűne sivár.*

*Harcol a gyötrő magány,
keres menekülő utakat.
Mint mesebeli sárkány
úgy karmol, és akar új tavaszt!*

Karó között

*Elindult a szegény vándor,
otthontalan csóró jámbor.
Kifáradt, de csak ment odább,
fájó lába vitte tovább!*

*Olyan volt, mint kiveret kutya,
hisz nem volt már menni hova.
Céltalan volt bolyongása,
sehol nem volt maradása.*

*Elzavarták mindenholnan,
menj tovább az erdő ott van.
Korgó gyomorral baktatott,
lelt egy házat s benyitott.*

*Odabent volt sok ócskaság,
meg egy szelíd sovány jószág.
Barátnak se lenne rossz,
később lett gondolata gonosz.*

*Ételem de régen volt már,
éhségtől lett bűdös a szám!
A kutyát fához kötötte,
sírva ölt mert éhség gyötörte!*

*Felvágta, mint egy malacot,
kanyarintott egy darabot.
Fazekat keresett és talált,
benne sovány ebet abált*

*Tüzet gyújtott hamarjában,
főtt rossz sorsa a bográcsban.
Meg sem várva míg kész a leves,
tálat evőeszközt keres.*

*Kiszedi és ahogy falja,
eszébe jut szegény pára.
Veled én már nem osztozom,
hisz te lettél az én kosztom!*

*Utolsó falat lenn a torkán,
nagyot fordul puha ágyán.
Szeme rögvést ki is pattan.
Ó te jó ég ! Mit álmodtam?*

*Este bizony mulatság volt,
sokat ivott, jól belakott!
Rémálomnak megágyazott,
Diétát meg félbehagyott!*

Kazincbarcika

*Bár nem Barcikán születtem,
felnőtt emberré itt lettem.
Kazinc szívem egyik fele,
Barcika a másik része.*

*Szegény árva kis városom,
olyan vagy, mint az én sorsom.
Tragédiák megtépáztok,
földre húztok, talpra állok!*

*A szobrokról voltál híres,
most a levegőd a mives!
Virágos és tiszta város,
a te utcád ritkán sáros.*

*Szidnak sokszor az elhagyók,
megvédenek a maradók!
Aztán ők is visszavágynak,
varázsa van Barcikának .*

Kazincbarcikám

*Kazincbarcikám kicsinyke városom,
de nehéz veled együtt sorsom.
Kicsit öregebb vagy tőlem és bölcsőbb.
idővel csak én lettem kisebb.*

*Egressy Béni kedves szülőhelye,
Sajókazincon ringott bölcsője.
Ki Galambos Benjáminként született,
hozott városunknak hírnevet!*

*Ifjúként szárnyaltál, mint iparváros,
az sem volt baj, ha utad sáros!
Egykor lakókkal teltek a házaid,
most csövesek lepik parkjaid.*

*Hatalmas vegyi gyár növelte híred,
vele egyre ritkább lett híved.
Szídták levegőd, hiába szép tájad,
városom ebbe lassan belefárad.*

Ahogy az éveid gyarapodnak,
a lakóid meg vele fogynak.
Sok szép szobor, fák és virágos parkok,
elkopnak és nőnek sírhantok.

Kazincbarcikám kicsinyke városom,
veled összeforrt az én sorsom.
Szegényebbek lettünk, de nem lélekben,
együtt öregszünk nem véletlen....

Kánikulában

Némán sikolt a forróság,
izzadt testekről inni kér!
Nem nyári hősség ez már,
Pokol, amely a földet összeér!

Aranyló sárga napfénye,
létünk elengedhetetlen része.
Áhítva várjuk reggelente,
mégis büntetés az égetése.

Forró párában alélt testtel,
bambán nézek káprázó szemmel.
Kívánok enyhülést, áhítom az esőt,
hozzon az este egy kis lány szellőt!

Hegy mögé lenyugszik, alig látszik már.
hatása itt marad, ő a bolygó király!
Megrebben elidőz, mozdulni nem akar,
az éj sötétjével is csak a forróság takar!

Keresem az utam

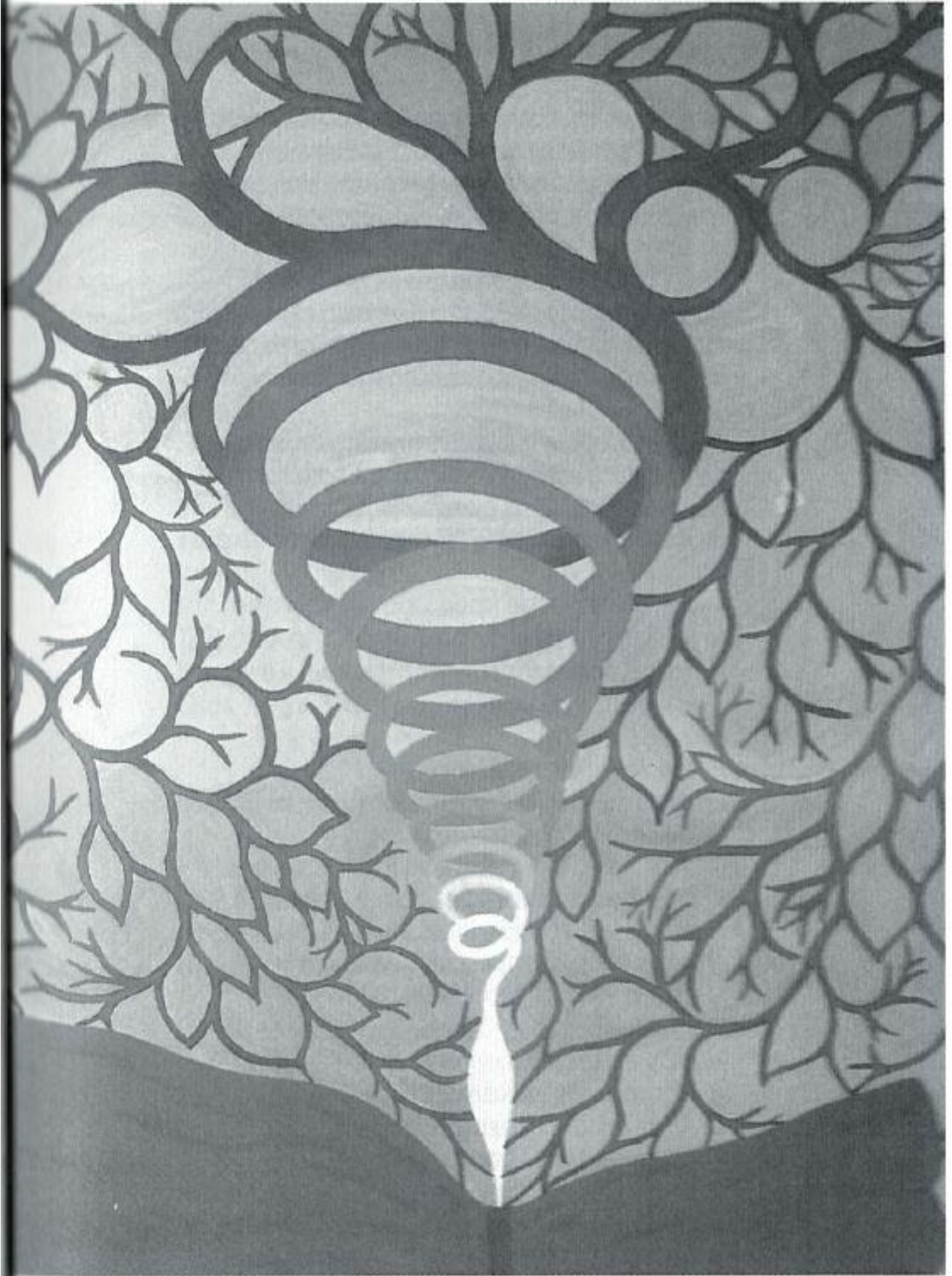
*Szüntelen keresem utam,
eddig sokszor körbejártam.
Ösvényt, mit nem taposott más
nem lelem, én vagyok hibás.*

*Nötte fű és gaz hajlik rá,
égette nap vált hamuvá.
Rejti idő vagy gyávaság,
lét álmok nélkül gyarlóság.*

*Van-e irány kijelölve?
Vagy iránytűm hagyott cserbe’?
Van-e valahol megírva,
Kinek mi legyen a célja?*

*Egyre kutatom új hitem,
látom messze eltévedtem.
Terveim és vágyálmaim
helyett kiutat kerestem.*

*Csokrot kötök puszta gazból,
virágba szólítom vágyból.
Színbe szökik új útra lép,
nem leszek többé példakép.*

Kincs

*Ha egyszer gazdag leszek, limuzint veszek,
hozzá bohóc sipkás sofőrt is bérelek.
Utcazenészekből zenekart csinálok,
torkom szakadtából jó nagyot kiáltok!*

*Nem földi hívságok amikre én vágyok,
boldogsághoz elég, ha sok mosolyt látok!
Osztanám kéretlen a meleg takarót,
akinek nem kell, kapna egy jégkaparót!*

*Királynője lennék meseországomnak,
színes ködfelhőben álmok szikrázzanak!
Megvalósítanám barátaim vágyát,
nem láthatná senki jó szerencsém kárát!*

Költővé tenni a múzsát

*Mit adott a tegnap este?
Forró testemet kileste!
Paplan repült, ruha hullott,
Izzadság csepp elő ugrott.*

*Költővé tettem a múzsát,
Csókkal letöröltem rúzsát.
Nyári estén könnyed léptem,
Nincsen ebben semmi vétkem.*

*Hűvös estén forrón ölel,
Ajkán mosoly békére lel.
Tündér arcán ragyog lelke,
Édes álmunkat viselte.*

*Mit adott a tegnap este?
Sötétséget kifestette!
Nem lep semmit szürke árnyék,
Mert szeretni remek játék!*

Kortalanul kórtalanul

*Mint hulló csillag, robban a lelkem,
Mikor látom, szenvedni szerelmem.
Beteg testét a hideg kirázza,
Szinte már élni sem maradt vágya.*

*Veritéktől fénylik sápadt arcod,
Kín, ami gyötör, nem a kudarcod.
Rettegve mondják ki a kór nevét,
Pedig nem fertőz, ám elemészt.*

*Szeress élni, akarj meggyógyulni!
Lássalak újra kacagva futni!
Elmédre hatva vesd meg a lábad,
Tudatodhoz adva húzd ki a vállad!*

*Jár még neked jobb sors, sok vidámság,
Találjon rád hosszan a boldogság!
Megtelik erővel minden izmod,
Csak nagy hittel kell magadban bíznod!*

Madarat tolláról...

*Ha az Ernő ernyő volna,
váltáskámban ott lapulna.
Napsütésben megpihenne,
eső ellen megvédene.*

*De az Ernő nem esernyő,
vidám fickó hős megmentő.
Egyik válla mindig szabad,
másik karja megtámogat.*

*Ritka madár az ilyen barát, kár
hogy kakas, nem pedig lány.
Tarka tollát megdicsérem,
kedvességét kiérdemlem!*

Könnytelenül

*Sehonnan sehová ível,
tőlem független a nihil.
Körülöttem zsibbadt elmék,
összeköt a közös emlék.*

*Olykor könny nélkül sír a szem,
szúrását úgy elszenvedem.
Az idő telik, nem fárad,
mint a folyó egyre árad.*

*Útját állni sosem lehet,
mint megtartani vízcseppet.
Ha fel nem szárítja a nap,
hidegben újra jégre kap.*

*Gonosz tettek sorozata,
zavart beszédek halmaza.
Hordozza az üres magányt,
leplezve saját nyomorát.*

*Futni kellene végre ki,
s többé vissza nem nézni.
Kilóméterek híznának,
boldogan élnék a mának.*

*Nem szenvedni másnak nyűgét,
magamba fogadva bűnét.
Lelkem tiszta mint a harmat,
ne rajtam éljen hatalmat!*

*Zuhanok semmi ágáról,
érkezem a fájdalomából.
Neki hagyom csak az övé,
nem osztozom vele többé!*

Lánglovag

*Akartam írni gyönyörű verset,
rímekbe szedni sok dicsőséget.
Szerényen járnak egyenruhában,
úgy segítenek minket a bajban!*

*Szent Flórián védelmezi őket,
hősies, biztonság teremtket!
Mártírrá vált bátor katonából,
most tűzoltókat vigyáz magasból.*

*Lánglovagoknak hívják mókásan,
bár a szívük mindig a helyén van.
Hétköznapi hősök mindannyian,
számíthatunk rájuk télben-nyárban.*

*Izzó hőségben harcol a tűzzel,
és elbánik máskor az árvízzel.
Embert ment az úton balesetben,
nem magát félti nehéz helyzetben!*

*Akartam írni gyönyörű verset,
de sajnos tőlem csak ennyi tellett.
Szerényet hajtok főt tisztelettel,
kívánok minden jót szerencsével!*

Lepereg...

*Lepereg, egyszer minden lepereg,
szólt hozzám egy baráti bölcsélet.
Ifjú okos ember most ezt mondod,
vajon volt már neked súlyos gondod?*

*Mikor sebed feltépi az emlék,
mikor léted, senkihez nem kötnéd.
Mikor élnél, csak úgy a világba,
hitet nem adnál semmilyen vágyba.*

*Lepereg a homok az órába,
örlődik az idő mozsarába.'
Gyógyírt hoz majd a mulandósága,
együtt fakul, szürkévé gyásza.*

*Keserves kínok közt várod múltjon,
vagy a homok visszafelé hulljon.
Mindegy mi módon, csak legyen vége,
múltjon el a fájdalom örökre.*

*Lepereg, de nem múlik csak az idő,
közben elfogy léted az élhető.
Míg sebedet feledéssel fedted,
jelen szépségét mind elengedted!*

Lesz jobb

*Hurráoptimizmus ide veled,
hagy legyek újra a te kedvesed.
Sorsszerű a kín vagy véletlen,
kinek mi sikerül az életben?*

*Annyi sok nyűg és szenvedés után
jobbat várni hiú ábránd talán?
Teherré válhat-e a kék madár,
ha egyszer rám mégis boldogság vár?*

*Makacs naivságom szelíd okán,
csattan újra arcomon a pofon!
A véletlen árnyék madarától
ellopok egy mézcseppet valahol.*

*Ő lesz az én színtelen madárkám,
boldogságot ő hozzon, elvárnám!
Csődöt mond a racionalitás,
hát jöjjön a véletlen mint hű társ!*

Magas hegy

*Az ember nem élhet pusztán azért,
mert gyenge tenni az elmúlásért!
Mindenkinek van egy kijelölt út,
gyávaságból tőle hiába fut!*

*Lehet lázadni vagy átkot szórni,
büszkén mosolyogva elfogadni.
Ha szétfeszít idegen akarat,
rabigának érzed a sorsodat!*

*Nincs elérhetetlenül magas hegy,
kitartó akarattal minden megy.
Kudarccal mint rozsdá eszi a lelket,
ám erős hit mindent újjáfesthet!*

Meggy-hegy

*Meggy piroslik fenn a hegyen,
leszedem, csak érett legyen!
Meggyből készítek befőttet,
meggyes sütiért elgyertek!*

*Joci, Évi, Bori, Gyuri,
jó falatért nem kell szólni.
Süteménynek meggyes pite,
sült husikhoz meggynek leve.*

*Meggy piroslik a kamrában,
befőttés üveg aljában.
Ha a felső polc kiürül,
következő sorra kerül!*

*Joci, Évi, Bori, Gyuri,
készen van a meggyes fagyi.
Nagyapó is szed vödörbe,
nem hullik be a gödörbe!*

*Meggy piroslik a hordóban,
bor lesz belőle kancsóban.
Fehér ünnepi asztalnál,
színesebb lesz tőle a tál.*

*Joci, Évi, Bori, Gyuri,
gyümölcslevest fogunk enni.
Csodás, mennyi mindenhez jó,
ez a pompás ennivaló!*

Mentsük meg a Kórházunkat!

„Vert visz veretlent”, így szólt a huncut róka,
életünk ilyen lett hosszú évek óta!
Az ártatlan városlakót nem kérdezték,
nagy titokban, azbeszt mögé eltemették!

Rosszak vagyunk, levegő már nem jár nekünk?
Szegény tüdőnk, égéstermék lett végzetünk!
Szabad az út, károsanyag szerte szétmegy!
Halnotok kell, vegyész-város, ez jár néktek!

Küzdünk érte, gyermek, felnőtt, élni akar!
Ha bezárják, kórház nélkül halni fog majd!
Drágul minden, nem jut pénz az egészségre,
de bizony a megelőzés olcsóbb lenne!

Ki érti ezt, felújítva, rendbe rakva,
csodálatos, nagy tervekkel megújulva!
Szélesre kitárt kapuját most zárja be?
Mikor pedig egyre jobban megy szekere!

Gondoskodó, nagytudású orvosokkal,
felszerelve legmodernebb technikákkal.
Kedves és jól képzett lelkes nővérgárda,
a gyógyulni vágyót, mindig szívből várja!

Szent Teréz imádkozz most velünk és értünk!
Ne engedd, hogy ilyen csúnyán legyen végünk!
Biztosan van megoldás, add meg Istenem,
hogy a városunkban kórház mindig legyen!

Mentsük meg a Kórházat!

*Kazincbarcika szobrok városa,
annyi jó ember kedves otthona!
Van olyan, ki kényszerből maradt itt,
míg másoknak nincs ennél szebb zenit!*

*Néma csendben tűrve, reménykedve,
várt kicsi városunk, nagy döntésre!
Politika, gazdasági kényszer,
Kazincbarcikának pusztulni kell?*

*Lassan eltűntek a munkahelyek,
sorban bezártak a kis műhelyek!
Bezárt sok óvoda és iskola,
ma már nem üzemel a jégpálya.*

*Most kórházunknak is itt a vége?
Akkor menyjünk vissza ötven évre?
Sok mellébeszédnek sok az alja,
a mi kórházunk miért van útba'?*

*Halkan szólunk és kérjük szépen,
ezután beteg ember hová menjen?
Kazincbarcikai nincsen pardon,
talán haljon meg az árokparton?*

*Gyermekeknek itt is születni kell,
hiszen rájuk épül minden rendszer!
Szülőotthon nincs távol sem közel,
a kedves új élet hol sír majd fel?*

*Ha megbetegszik az idős ember,
többségük utazni már régen nem mer!
Nehéz munkában megfáradt testét
gyógyítani kérem mindig tessék!*

*Akarjuk városi kórházunkat,
érte adjuk nem csak sóhajunkat.
Csórók vagyunk, lassan semmink nincs már,
a sok büntetésből elég volt, állj!*

Vajon mi a bűnünk mit vétkeztünk,
miért kell életünkkel fizetnünk?
Nem adjuk fel, csendben követeljük,
kórházunkat hadd tartsuk meg, kérjük!

Nyújtsd ki erős kezed és megfogom,
másik kezem én is tovább nyújtom!
Élőláncot sorban így alkotunk,
ha kell Brüsszelig elgyaloglunk!

Mennyei tánca

Sírva járom a mennyek táncát,
Jézus hívott a menyegzőbe.
Lelkem úgy ringatja ritmusát,
Mint angyalok, szállok előre.

Tiszta szívű kisdéd zokog fel,
vágyik az édes anyatejre.
Ártatlanul csap kis kezével,
nem akarattal üt a mellre.

Lágy pogácsát majszol nagyanyó,
simogatja jó meleg pokróc.
Ajándéka már minden friss hó,
csak égjen még a gyertyakanóc.

Vígan járom a mennyek táncát,
arcom rózsásra válik tőle.
Lelkembe igaz hit költözött,
tekintetem suhan az égre.

Szinte ébred most minden sejtem,
elmémbe új remény költözik.
Könnyem már az örömtől serken,
szívem ünneplőbe öltözik.

Lágy pogácsa van ma a tálon,
a hitemhez nem kell ígéret.
Most már látom csillogó tálcán,
a jövő nem hamis képzelet.

Média szerelem

*Mikor Mira kicsi lány volt,
boldog lesz majd, arra gondolt.
Küzdelmes fiatal évek,
sok-sok szenvedést ítéltek.*

*Egyre bízott, csodára várt,
álmában látta lovagját.
Szomorúság minden perce,
vigasza három gyereke.*

*Véget ért az ifjú élet,
sorsa tartogatott szépet!
Bús kedves hang az éteren,
szerelemet hoz a véletlen.*

*Zsoltnak kedves orgánuma,
Mira szívét elvarázsolta.
Kölcsönös a szimpátia,
lelki társak egy csapásra.*

*Mint a régi ismerősök,
folyt a csevegés közöttük.
Mágnesként vonzották egymást,
úgy várták a találkozást.*

*Reménykedő két szép szempár,
összenézett, lettek egy pár!
Boldogságuk illékony volt,
sorstragédia közbeszólt!*

*Szerelme rá hiába várt,
siratják a családapát!
Mindenki megdöbbenve áll,
Zsolt drága élete elszáll!*

*Egy kedves jó ember szíve,
utolsót dobant reszketve.
Iszonyatos kínok között,
mindörökre elköltözött!*

Menekülőút

*Eldobom a kenyeret,
legutolsó szeletet.
Leteszem a kanalat,
mert a falat megakadt.*

*Széthulltak a terveim,
meghaltak az álmaim.
Megkötözted szárnyamat,
vele együtt vágyamat.*

*Nem bírom a korlátot,
ha valaki korlátolt.
Szabadságom megadod,
testem lelkem megkapod.*

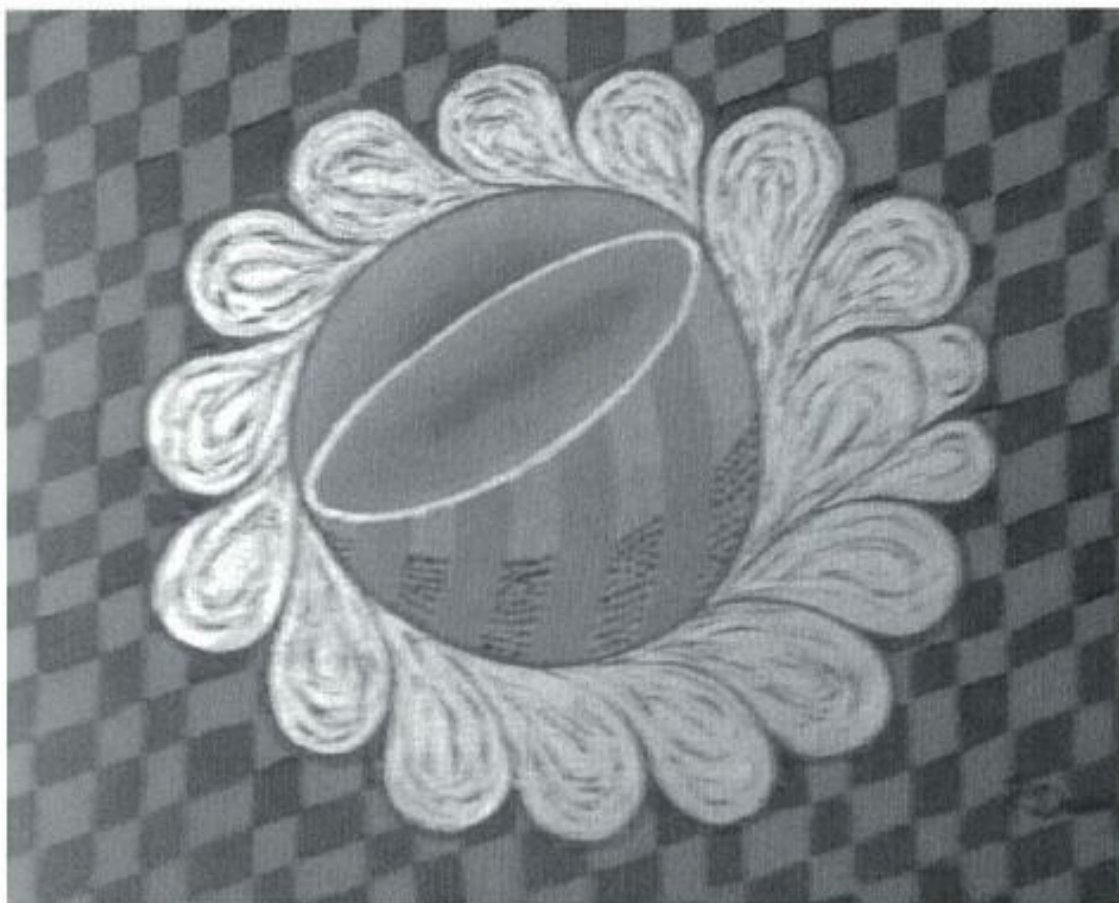
*Rabságban csak tengődök,
kényszertől felőrlődök.
Minél jobban visszatartasz,
annál jobban taszítasz!*

*Ha nem oldasz szárnyamon,
földi létem itt hagyom!
Van még egy menedékem,
családi síremlékem!*

Mély völgy

*Ha már egyszer elfogyott minden könnyed,
és ettől a lelked még sem lett könnyebb.
Akkor jött el aztán a völgynek alja,
mély szakadék, föld többé nem takarja!*

*Lehet mélységbe mart fájdalom kelyhe,
utolsó ábrándjaidnak lakhelye.
De csak mély völgy az Olimposz teteje,
ha érző szív nem lakozik a testbe'!*

Métely a kétely

*Szád sarkában megbúvó, halvány rezdülés,
Mélyről szakadó sóhaj ez, vagy nevetés?
Meleg tekinteted messzire eléréved,
Hófehér arcod takarja fáradt kezéd.*

*Búcsút int, majd lecsúszik öledbe vissza,
Esengve néz vágyódó szemed rám újra.
Meglepő ez a zöldbe hajló csillogás,
ragyogó kékedbe merengő villanás.*

*Szólj, kérj, követelj, ám vigyázz, mit követsz el!
A porba hullott fej többé nem éled fel!
Fájdalom kristálya rakódik egymásra,
nagy kínokat okoz cseppkővé válása!*

Moly öntudat

*Ahogy a moly emészti a gyapjút,
úgy morzsolódik szét az életút.
Kell neki az anyag eleven rostja,
hogy léte fonalát gombolyítsa.*

*De mond, neked miért kell roncsolni,
ami szép volt, mindent bemocskolni?
Szétrágod lelkem gyenge szövetét,
pusztítod a jövő ígéretét!*

*Ahhoz, hogy élhess nem kell rombolnod,
az éhséged kín nélkül megoldod.
Szabj határt önző viselkedésnek,
tőled kicsorbul éle a késnek!*

*Molylepkének életfeltétele,
hogy petéinek legyen bölcsője.
Szörnyű pusztítást képes okozni,
apró testével elmúlást hozni!*

*Mikor kabátod szekrénybe kerül,
nem gondolod, hogy moly eledelül.
Tavasszal még épségben láthatod,
ősszel lyukak látványát siratod!*

*Kár okozása megbocsátható,
sivár létéhez kell ennivaló.
De ki csak húzza rád a rabigát,
ok nélkül fokozza lelked kínját!*

Nyári esküvő

Hófehér asztalon finom, meleg kalács,
kicsi gazdasszonynak jól jön minden tanács.
Kell kedvesen, vidáman, csinosnak lenni,
mert a mézeshetek is el fognak múlni.

Fehér lovon noha nem jön el a herceg,
örömkönnyétől is a forró zsír serceg!
Mire termőre fordul egy kis diófa,
egymás természetét két ember megszokja.

Illatos nyári este sétára szólít,
hosszú boldogsághoz a hit sokat segít!
Nem kell törtetni, néha jó hátul állni,
amit szánt a sors, türelmesen kell várni!

Jókedvűen simul puha szőrös cica,
dorombolva közli nincsen semmi hiba.
Nem élvezi ám, ha rosszul bánnak vele,
házi békességnek hamar ott a vége!

Az összetört tányért, lehet ragasztani,
de abból a leves bizony ki fog folyni!
Kell kedvesen tisztelni, szépen bókolni,
és akkor a cica sosem fog karmolni!

Muhi-csata emlékére

Változnak az értékredek,
mások lettek itt a trendek.
Új eszméhez új hős dukál,
ócska szobor a földre száll.

Minden harcnak nagy ára van,
mély szegénység Magyarhonban.
Nem is érti fel sem fogja,
iskolában máshogy tanulta.

Sajnos gyengül ez a nemzet,
gyereket már alig nemzett.
Egyre csak fogy népességünk,
pedig piros még a vérünk!

Sok hősüket megdaloltak,
hőstettükről verset írtak.
Szobrot kaptak jelképeket,
most mállanak emlékművek.

Fontos volt még néhány éve,
sok pénz lett így bele ölte.
Ma már szemét és romhalmaz,
az idő nekik sem irgalmaz!

Ne kelts fel !

Megrajzolom álmom színpompás világom.
Köré fonom vágyam, mit álmomban láttam.
Festek egy új otthont, hol mindenki boldog.
Fújok buborékot, szép mesehajlékot.

Nem illek én bele ebbe az idillbe.
Hagyj engem aludni ébren is álmodni.
Saját ábrándjaim adják majd szárnyaim.
Hagyj repülni szentem, vagy meghal a lelkem!

Rajzolok új bolygót, hozzá egy léghajót.
Szeretetet, vigaszt majd mindenki fakaszt.
Csodabolygó lesz ez, ahol nem kell fegyver.
Egy szelíd mosolytól boldog minden ember.

Senki nem magányos, kérni sem kell társat.
Teremt az akarat, beteljesít vágyat!
Festek sok gyermeket, sohasem kudarcot.
Megbékélt öreget és mosolygós arcot.

Mit álmodjak neked, ábrándom lovagja?
Kék égre mit fessek, mi utad mutatja?
Van még egy szabad hely álmom léghajóján,
várom az utasát, még szívem nyitva van!

Nyugodj békében Imre

*Hatalmas úr a kényszer,
éhség ellen kenyér a gyógyszer!
Ha nincsen helyben munka,
csomagolj és kelj messzi útra!*

*Csak egy bőrönd a házad,
sajgó lelked hiába lázad!
Otthonod és családod,
folyton árvaságra kell hagynod.*

*Pihenő napod nulla,
napi tizenkét óra munka.
Fáradt vagy, elcsigázott,
Visszavágyod az ifjúságot!*

*Kérem, én még nem éltem,
bús italom a veritékem.
Keserű lett kenyerem,
a könnyeimet titkon nyelem!*

*Haza már ritkán jutok,
szeretetet csak akkor kapok!
Hogy vagyok, mire vágyom?
Az én életem egy rémálom!*

*Magányosan a tömegben,
mindennapok küzdelmében.
Egyre jobban fáradok,
megpihenni már sosem fogok?*

*Jövőképem elillant,
lehet nincs már nekem csak sírhant?
Nyári nap derekánál
gerinc reccsen mint könnyű nádszál!*

*Baleset vagy a sors talán,
élettelen testté lett pusztán.
Mindenki döbbenten áll,
egy dolgos élet végleg elszáll!*

*Emelj fel rút szerkezet,
utoljára indulok veled!
Elhagy örökre álmom,
Mohácson lelem kínhalálom!*

*Végül utolsót dobban
bénító, szörnyű kínok között.
Egy jó szakember szíve,
Aki elköltözött örökre!*

*Csend borul a brigádra,
nem gondoltak eddig halálra.
Lehull két dolgos kezük,
egymásra kérdőn tekint szemük.*

*Döbbentek s nem értik,
mindez miért velük történik.
Nincs sírás, csak borzongás,
férfiak ők, néma a sóhajlás!*

Olajágon

*Angyal lehetnék, de nem vagyok,
arcodra titkon mosolyt lopok.
Ha lelked némasírás tépi,
Átkarollak nem is kell kérni.*

*Szólnod sem kell ha csendet akarsz,
tőlem hallgatást némán kicsalsz.
Ha engeded, veled szárnyalok,
mikor nem kéred, lemaradok.*

*Ördög lehetnék, de nem vagyok,
türelmet elmémből kicsikarok.
Nálam a megbocsájtás ága,
a békeesség szívemnek vágya!*

*Erőt adok neked és hitet,
együtt elérjük a zenitet.
Mindig számíthatsz rám ígérem,
lehet nekem van rád szükségem.*

Ősz idegenben

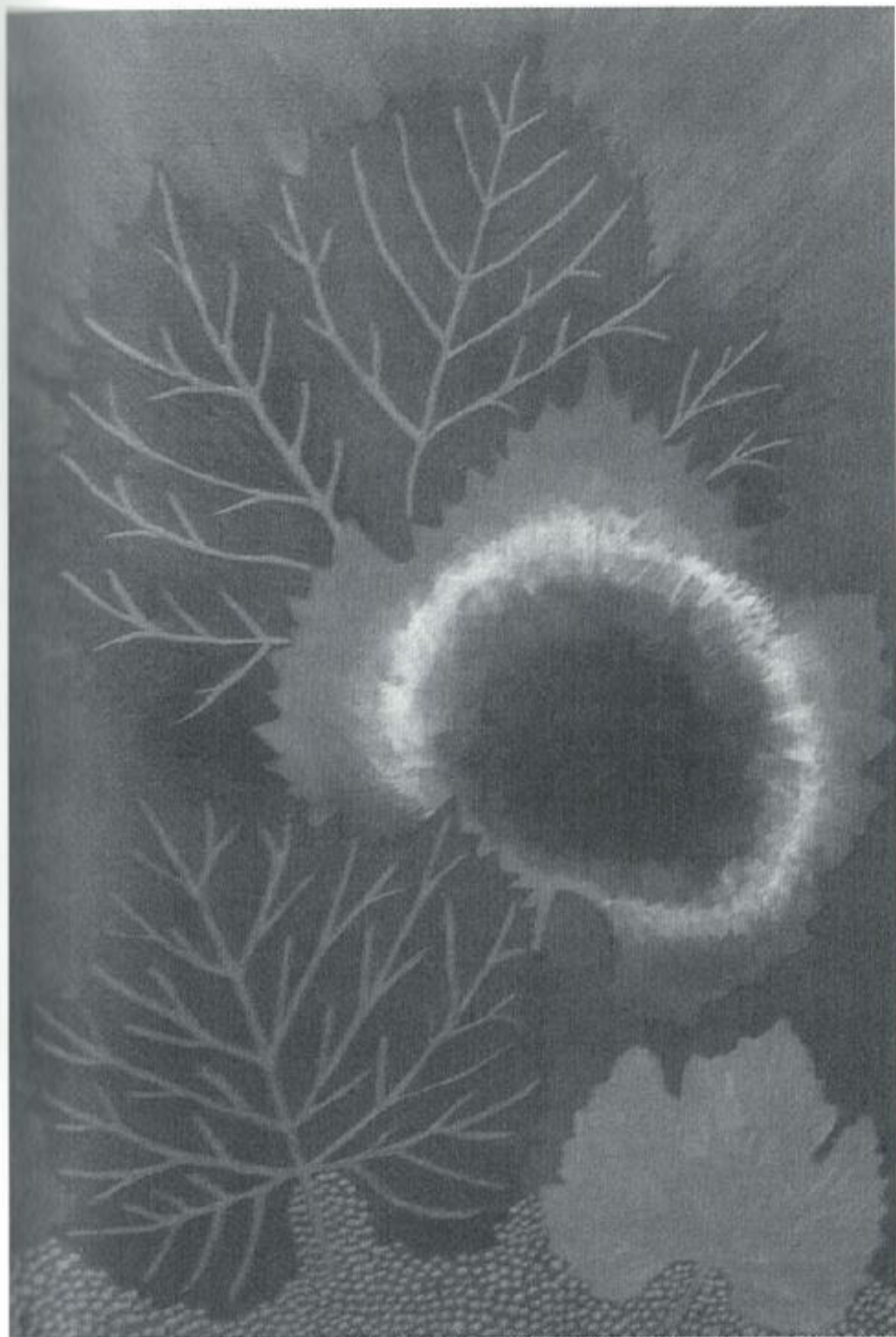
*Mélabúsan komor az őszi táj,
szemben két fasor töretlenül áll.
Rideg szélről tépázottan ugyan,
látványuk a végtelenbe suhan.*

*Megannyi apró tarka falevél,
kavarogva zuhan s megbékél.
A szél dühösen fúj, szinte tombol,
fitogtatva őserejét, rombol.*

*Dacosan űzi el a vén nyarat,
mert tudja, neki ez a feladat.
Ő élvezi, ha kiéli magát?
idő börtönében érez magányt?*

*Vajon küzd érte, hogy megszülessen?
Mivel táplálkozik, hogy élhessen?
Van-e neki gyászos elmúlása,
vagy csak olykor csöndes megnyugvása?*

*Vidáman oson az évszakváltás,
végére ért a nyár, ez nem vitás.
Megint új ruhát öltött október,
pedig ő nem is egy hiú ember!*

Őszöntő

*Lásd búnak ereszti fejét a nap,
a sárgult levelek is lehullnak.
Lassan előjön az esőkabát,
már a gumicsizma is jó barát.*

*Az idő halad a nap rövidül,
kora estére utca kiürül.
Fecskefészek lakó nélkül ásít,
madárcája Afrikába vágyik.*

*Elfáradt a föld is, pihenni tér,
tavasz előtt újabb vetést nem kér.
Nyughatatlan folyómeder árad,
sok esőbe ő is belefárad.*

*Búcsúzik a természet szép zöldje,
csak a fenyő marad zöld örökre.
A kiszáradt és megsürkült fűvet
fákról hulló levél színezi meg.*

*Huncutul kacsint a nap az égről,
nem távolodik tovább a földtől.
Mégis fürdik a népszerűségben,
az ő fénye ragyog a legszebben.*

*Kicsit álmosabb talán mindenki,
ritkábban tud madárfüttyre kelni.
Ám kárpótol az őszi varázslat,
ecset nélkül festi be a tájat.*

Őzike szemű sas

Hadat üzen a gondolat,
csendet szül döbbent pillanat.
Víg táncot jár a borzalom,
eszem tépi mély fájdalom!

Akaratod nekem feszül,
más vagyok már kívül-belül!
Elfogadod tiéd vagyok,
más emberként én meghalok!

Évtizedek rám szakadtak,
boldog órák cserbenhagytak.
Búsan üt a falióra,
rég nem kelek kakasszóra.

Vissza nem tér soha a múlt,
rég vágyam mégsem fakult.
Elfogadod vagy eldobod,
megragadva pillanatod.

Sok év nyűge integetek,
ha így nem kellek, elmegyek!
Megváltozni sosem fogok,
amíg lehullik a homok!

Paradoxon

Ellentmondások gyűlölt halmaza,
otthon, amely a kétségek háza.
Változások jövetelét várom,
közben időt vissza fogni vágyom.

Semmire sem való gyarló percek,
fájdalmasan sebesen peregnek.
Mint ujjaim közül hulló homok,
elfolyik az idő és meghalok.

Ne menj el, ne hagyj itt hites remény,
sikerre várni a legszebb élmény.
Milyen paradoxon az én sorsom,
reményekkel szenvedésem nyújtom.

Pánik

*Bőröd selyme fuldoklóan gyűrött lett,
S színed is bágyattá fakult.
Naptól élő, derűs izzadságcseppek,
Most inkább a kintől születnek.*

*Réveteg tekintet siklik semmibe,
Reszkető szájnak nincs kérdése.
Torz vigyorát kínálja a rettegés,
Életlenül is szúr-vág a kés!*

*Tettre kész Idegszálat megbénít,
Érzet, mely ajkakat elnémít.
Tudat beszűkül, látómező kihuny,
Pánik vagy félelem, maró gúny.*

*Csontig ható szégyenérzet mindenért,
Szívből küzdeni a semmiért,
Jövőkép és tervek nélkül megélni,
Mikor nem bírsz mást, csak remélni.*

Polip vagy politika

*Kifordult talán anyaföldünk tengelye?
Olyan világunk, mintha mély tenger lenne!
Erkölcst, etikát politika mossza.
Vadállati ösztönt egyre csak fokozza!*

*Ryuku szigetén él egy szörnyű állat.
Sós tenger vizében halálosan támad.
Markoló teknős, hát hiába vagy harcos.
Oktopusszal szemben, gyenge egy páncélos!*

*Roppant csápja messze ér sokak bajára,
veszélyes fegyver a legrövidebb ága!
Azonnal öregít apró érintése,
olyan mint a halál hideg ölelése!*

*Menekülni tőle nehéz, bős küzdelem,
hajókat elsüllyeszt, nincs benne félelem!
Teste mágikusnak tűnik, ám mulandó,
harcolj hát ellene a lélek nem gyarló!*

*Föld ez amin állunk, szilárd kemény talaj,
rég magyar ember becsületes, szilaj!
Talpon kell maradni, vagy újra felállni,
szenvedők kínjáról kevés csak ágálni!*

*Oktopusz nyolc karját nem könnyű levágni,
Összetartás, akarat segít nyiszálni!
Páncélunk ha roppan, ne hagyjuk széttörni,
A nagy hatalmaknak nem fogunk bedőlni!*

*Megmenekült teknős lesz az újabb nevünk,
nem említ szégyenkezve majd történelmünk!
Jobb emberek lesznek végül unokáink,
szeretetlenben élnek, nem őrzik hibáink!*

Pára

*Megjött a nap másvilágból,
sötétségnek birtokából.
Rabságából lelkem kitört,
mosolyom szabadon üvölt.*

*Két kis levél hullt egymásra,
egyik zöld a másik sárga.
Kicsi élet szunnyadt bennük,
egymástól üt újra szívük.*

*Vissza út már nincs a fára,
de nem értek még pusztulásra.
Ketten együtt tovább bírják,
boldogságuk már nem adják!*

Retúrjegy

*Hasztalan várom a vonat indulását,
hiszen már a sínek is fel vannak szedve.
Megváltott jegyem bár gyűrött és elsárgult,
de ócska doboz mélyén a vágy megőrizte.*

*Kincsesládámra egyre rakódott a por,
majd került mind mélyebbre, álmaim polcán.
Nemesebb lett, s nem fogott rajta a kor,
takarta értékesnek tűnő porcelán.*

*Hol van az az út, amelyen idejöttem,
létezik-e valahol egy kis állomás?
Ahol réges-régen retúrjegyet vettem,
hogy a visszatérésemhez legyen áldás!*

Rezdülés

*Lehet csak rezdülés vagyok,
reccsen a csend és elmúlok.
Szélfújta illattal jövők,
némán a ködben elszökök.*

*Ha csendre vágysz, az vagyok én,
elbújok szíved rejtekén.
Belopózom életedbe,
nem leszek soha terhedre!*

*Az vagyok, aki simogat,
ha fázol, lágyan takargat.
Véredben izzón pezsdülök,
ha nem kellek, elköltözök!*

Régi madár régi fán új éneket dalol

Nekem már régen nem dalol egy madár sem,
reám sok éve nem ragyog őszintén szem.
Leszáradt arcomról az utolsó könnycsepp,
azóta minden percben keserűség lep.

Jár még egy perc, miért élni érdemes volt,
jár még boldog óra, hiszen nem vagyok holt!
Fáradt szemeimben újra könny ragyogjon,
hogy végtelen boldogságomról hírt adjon!

Többé már nem múlhatnak hiába percek,
minden pillanatot önmagamért élek!
Önfeláldozásnak szegényes a bére,
hiába emlékszünk a hősök nevére!

Nem kértek, de adtam, lelkem is kiraktam,
érte hálát soha, szidást sokat kaptam!
Megtört a fájdalom szolgálkúvé tett,
észre sem vettem, ha más ellenem vétett!

Azt hittem nem várhat rám semmi új vagy szép,
de váratlanul rám talált egy álmkép!
Régi álmom szított, újra élni hívott!
Vágyam kelt életre, szökött a szívembe

Rojtok

Gyűrt terítő rojtja nehezen simul ki,
lélek börtönéből nehéz szabadulni.
Birtokoltad testem, adtam a lelkem is,
Összetörted szívem, mert jóságod hamis!

Redőkbe húzódik gondoktól az arcom,
nincs olyan vasaló, ami kisimítson.
Görcsben nyeli torkom keserű nyálamat,
undorodó gyomromnak lám csak ez maradt!

Tapos rám a sorsnak, minden ronda férgé,
megtalál, felkoncol bármi szörnyűsége.
Savazza bőrömet a gonosz indulat,
maró gúnnyal alázza öntudatomat!

*Megfeszül az inam, minden egyes neszre,
olykor nem bánnám, ha feszülnék keresztre.
Porszem sem vagyok már sokadjára érzem,
mégsem földből vagyok, így lassan elvérezem.*

*Kértem egérutat, apró menedéket,
kaptam a szívembe gonoszságból éket.
Martaléka lettem önző akaratnak,
váljak hát földdé, miről búzát aratnak!*

Sajópart ősszel

*Mint csillogó ábránd fut a Sajó vize,
nyár után ősz jön, jár az idő kereke.
Hajnali ködben már tél hűvösét érzem,
napközben még fürdöm őszi napfényben.*

*Kukoricatörés reccsenését hallom,
földek felől sétámnál a Sajóparton.
Hegyekben áll a cékla s cukorrépa,
lassan véget ér a földeken a munka.*

*Inváziós madarak szállnak az égen,
ritka vendégek ők ebben a térségben.
Színes hegyes szárnyaival vitorlázik,
csonttollú hazánkon csupán átutazik.*

*A fanyar kökényt megcsípte már a hideg,
az érett tűz somot is csemegézheted.
A kocsányos tölgy sűrűn hullajtja makkját,
mókusok és vaddisznók finom falatját.*

*Andalítón szép, színes a természet,
fehér kis gólya is elhagyta a fészket.
virít még az őszirózsa és varjúháj,
ám a téli álom már nem sokáig vár!*

Sárpogácsa

*Sírva járom a pokol táncát,
az ördög hívott menyegzőbe.
Elmém fel nem fogja ritmusát,
ahogy gázolnak vérfürdőbe.*

*Tépett varangyok öklendeznek,
még meg sem született lényeket.
Sűrű epében ölelkeznek,
könnyelmű, rút, lelkük kiégett.*

*Sárpogácsát majszol fogatlan,
fűrész nyalja bűzös testüket.
Egyre ráng lábam, ám hasztalan,
menekülni innen nem lehet!*

*Kínban járom a terror táncát,
az arcom válik hófehérre.
Rejteném remegő lényemet,
míg élek nem bújhatok földbe.*

*Torkos vének úgy jajonganak,
követelnek még egy életet.
Igazságtalan elmúlásuk,
érvel a bűnös emlékezet.*

*Sárpogácsa van csak a tálon,
a vágyat rothasztja ígéret.
Kínált káprázat hamis tálcán,
s ernyed a bűnös képzelet.*

Smajlinak

Olyan vagy mint egy mosoly jel,
ha meglátlak, nevetnem kell.
Kerek arcod mindig vidám,
huncut szemed kacsint reám.

Fülembe súgsz kis titkokat,
sejtelmesen szép szavakat.
Csábítóan pislant szemed,
szívemet is rabul ejted!

Jól vigyázzál kicsi smajli,
miattad nem fogok sírni.
Csalódást ha nekem hoznál,
törött szívet nem okoznál.

Egyszer széttört, újra nem fog,
többet szemem már nem zokog.
Darabokból jól rakd össze,
tied leszek mindörökre!

Sivárságban

Penészszagú torkát tátja rám a magány.
felszántja lelkemet a szeretethiány!
Vésővel írtad be szívembe magadat.
égő kín hallani negatív szavadat!

Fedje inkább árnyék borzongó testemet,
mint viselnem kelljen a természetedet!
Ahol vagy, sóhaj mozdulatlanra dermed,
mert a félelemkeltésben leled kedved!

Százszor haraptam reszkető szám sarkába,
míg egyszer is nyitottam az igazságra!
Némán tűrtem szidást és hazug vádakat,
a békeességért amíg türelmem elszakadt.

*Itt vagy velem, de mellettem mégsincs senki,
kiszáradt szememből könnyem sem serken ki!
Inam elernyed, már nem bír megfeszülni,
szorongva, fájdalmas gondolatot szülni!*

*Hervad vagy elrohad, mindegy mi a vége,
de amíg virágzik, szép legyen a léte!
Penészszagú világ, amibe bezártál,
nem értem meg, mi az amit tőlem vártál!*

Szeretlek K.D.K Csevegő!

*Ezen a szép napon sportelepen járok,
Nyári mikulást, piros tojást nem látok.
Igaz ugyan, nem is locsolkodni jöttem,
Csevegőseket köszönteni szegődtem.*

*Az író mikor szenved és szomorú ír,
És akkor, is ha jókedvel táncolni bír.
Játékosan ihletet kap bármi újra,
Ezért könnyedén pendül lantjának húrja.*

*Az a költő, kinek nincsen ilyen lantja,
Rímeit kínok közt, fűzfából faragja!
Ám akitől kínrím telik csak papírra,
Annak biz nem jár pegazus, csak paripa!*

*Bár lehet, kicsit most szárnyacskámat szegtem,
de jókedvemet otthon így sem feledtem!
Kívánom a bánat titeket kerüljön,
vidámság, egészség hozátok repüljön!*

Színes nyár

*Játszik a nyár a színekkel,
kacérkodik a szívekkel.
Forrónadrág, miniszoknya,
férfi szemét egyre vonzza.*

*Lekerült a hosszú kabát,
senki nem hord most már csizmát.
Bőrön csillan a napolaj,
asztalon megolvad a vaj.*

*Játszik a nyár az évszakokkal,
barátkozik a tavasszal.
Olykor még az őszt is tolja,
újra virít a gyümölcsfa.*

*Szomjasan kókad a virág,
napfényben úszik a világ.
Hanyagul késik az este,
álmod a reggel kileste.*

*Játszik a nyár a testekkel,
lepi izzadság cseppekkel .
Próbára tesz sok türelmet,
szürkére megaszal földet.*

Szótól-betűtől

*Nyitok egy új dokumentumot.
Elkezdek egy másik mondatot.
Zárok egy régi fejezetet!
Folytatom másként életemet!*

*Azonos nyelvet beszéltünk eddig,
mit szólok még sem jut tudatodig.
Betűnek súlya van, hát leteszem,
elhalkul szám, olvasd most levelem!*

Szavaim könnyűek s elszállnak,
hullnak mint száraz őszi levelek.
Érveim fakulnak, de azt hiszem,
még mindig van hitem s reményem!

Olvasd többször, ha egyszer nem érted!
Sorok közt keresd, hisz van értelmed!
Mindennap nyitok egy újabb lapot.
Míg nem várod másként a holnapot.

Sorsöntő

Mikor elfogyott minden könnyed,
akkor lesz hirtelen sokkal nehezebb.
Összetört szíved megnyugodna,
s lelked könnyeidben feloldódna.

Terelnéd a gondolatokat,
de azzal csak nyújtod a fájdalmakat.
Erre még nem született gyógyszer,
és nem fog ki rajta semmijen módszer.

Nincs látható seb, nem folyik vér,
a fájdalom mégis az egekig ér.
Bilincs szorítja szívverésed,
emléked felednéd s a múltba vésed.

De lehet-e múlt nélkül jövő,
élni mindig jelenben kötelező.
Engedd magadhoz a fájdalmat,
úgy nyerhetsz rajta igazán uralmat.

Mártózz belé öleld magadhoz,
egy percre ragaszkodj a kínjaidhoz.
Aztén végleg bocsájtssd útjára,
lassan majd rátalálsz a megnyugvásra!

Takács István emlékére

*Halkan mondd, mert hozzá csak úgy méltó,
Gyakran gyalog járt, nem volt vágya a hintó!
Ha most velünk lehetne, vállunkra vennénk,
Ám ma már csak emlékünkből díszvendég!*

*Tíz éve sajnos nincs már közöttünk,
És mi tetteit meg sem köszöntük!
Élete szép volt, példamutató,
Észrevétlenül önfeláldozó.*

*Húsz év a város szolgálatában,
Fáradhatatlanul hivatalában.
Korán kelt a munkába indulókkal,
Hogy lássa városában nincs sehol baj!*

*Mindig volt ötlete a szépítésre,
Kazincbarcika jobbá tételére..
Két évtized alatt sok lakás felépült,
Kulturális életünk is fellendült.*

*Parkok, virágok, környezetvédelem,
Szívügye volt az élő történelem!
Legendák nem szóltak az életéről,
Akik ismerték tudtak szerénységéről!*

*Gyorsan peregtek az órák és évek,
A hivatalba új emberek léptek!
Ezernyi terv volt még és sok ötlet,
A tenni akarásnak talált hamar helyet!*

*Nyugdíjba vonulni, korán volt még akkor,
Az alkotó embernek ez még nem aggkor.
Szárnyaló fantázia és színes tudomány,
Fiókban rejtőző sok hasznos iromány*

*Barcikai históriást életre hívta,
Hiteles folyóirat, melyben sorait írta.
Könyv és újság maradandó emlék,
Takács Istvánt soha el ne feledjék!*

Tavaszi szél

*Keserű vagy édes,
darabos vagy krémes?
Mosolyra fakasztó,
vagy szögre akasztó!*

*Vágykeltően meleg,
vagy még mindig hideg?
Édesen mosolyog,
vagy keserűn borzong!*

*Meleg takaróban,
vagy zimankós hóban?
Vágyakozást ébreszt,
vagy kétség ver fészket!*

*Ma édesen szólít,
vagy jól fejbe kólint?
Keserű, lop mézet,
mosollyal rád nézett!*

*Nem keserű, édes,
érintése selymes.
Vágyja a meleget,
Elűzni hideget!*

Táncolj

*Táncolj bensődben saját égi zenére,
dúdold csak hang nélkül, úgy csengjen elmédbe.
Ringasd kis csónakod álom hullámokon,
engedd, hogy tested-lelked szárny nélkül szálljon!*

*Fül nélkül is halld meg a legszebb muzsikát,
szerelmes szívhúrok zongora játékát.
Minden dobbanással indul egy új ritmus,
mozdulatlan táncolni izgalmas virtus.*

*Zenédnek határt nem szab csak a képzelet,
célozz egy csillagot, érd el a végtelent.
Lehetsz nagyon fáradt vagy öreg és beteg,
szerelmesen szíved újra lesz gyermeked.*

Társas magány

*Szétszaggat a magány,
pedig nincs is teste.
Nem vagyok egyedül,
csupán kirekesztve.*

*Társasjáték nincs már,
gyilkos az unalom.
Érdektelenséget,
látok az arcodon.*

*Engedj bezárkózni,
belső világomba!
Álmodó lelkemet,
kétséged ne nyomja.*

*Repül a gondolat,
habár nincsen szárnya.
Hiába telepszél,
rá a sóhajtasra.*

Nem értesz meg engem,
túlzó amit kérek.
Én sem értem meg a
te békétlenséged.

Bocsájts hát utamra,
színes álmok felé.
Őrizd szürkeséged,
most már mindörökké!

Újjászületés

Honnan indultam, vajon hová érkezem?
Nincs velem senki, hogy elűzze kétségem!
Miért vagyok itt, miért pont ide jöttem?
Érdemlek szenvedést, ha nem is vétkeztem?

Nem azért születtem, hogy kisgyerek legyek?
Anyám nélkül sírtam a gyermekéveket.
Ahogy megérkeztem, rögtön felnőtt lettem,
sok szidást és átkot sokszor nem értettem.

Vajon azért szöktem sivár valóságba,
hogy hitet keressek mesék országába?
Van-e a sorsomnak velem is még terve?
Csupán a kártyáit jól összekeverte?

Neked születtem, hogy nagyon szeresselek,
szerethessem azt is, ki melletted leszek.
Azért is születtem boldoggá tegyelek.
Szerelmesed, és nem hű rabszolgád legyek!

Talán arra jöttem mégis e világra,
hogy tűz nélkül elégjek végtelen vágyba.
Főnix madár képe fenn ragyog az égen,
hitet küld le nekem, van még miért élnem.

Nehéz a küzdelem, ha egyszer feladtad,
lehullik, porrá lesz hiába sirattad.
Két gyöngye karoddal öleld meg még egyszer,
gyógyuló szíveddel most bátran engedd el!

Utolsó osztás...

*Bátor voltam vagy vakmerő?
Elbuktam én mint gyöngé nő.
Kockáztattam, nem nagy tétben,
csupán csak az életemben!*

*Nyerő lapot nem én húztam,
rongy életem eljátszottam!
Nem kár érte, neked adom,
törött szívem nem foltozom.*

*Kínzott lelkem elparázslík,
játékosban már nem számít.
Játszd egyedül magányosan,
majd hiányzok hamarosan.*

*Pókerarcod egyszer vedd le,
úgy húzz rá tizenkilencre!
Nyílt lapokkal játszom veled,
miért nincsen hozzá kedved?*

*Kérdésekre válasz hol van?
Kitartottam jóban rosszban.
Miért büntetsz folyton engem?
Mikor bűnöm semmi nincsen.*

*Bátor leszek vagy vakmerő,
harcos, erős, és törtető.
Kockáztatni téged foglak,
nem várok rád, most kidoblak.*

*Nyertes kártyád kettétépem,
életemet visszakérem!
Nagy kár értem, mert nem éltem,
sebzett szívem majd megvédem!*

*Új parti van, újabb osztás,
nincs több csalás és ámtás!
Hamiskártyás nincs haverság,
bankot robbant a társaság!*

*Kinek nem fáj mások sorsa,
hiába sír, nincs barátja.
Én az voltam, hű barátod,
lelked felel, ha faggatod!*

Ünnepi kalács

*Egy újabb karácsony mikor nem vagy velünk,
egymásra soha többé, nem kacsint szemünk.
Megváltozott az ünnepi kalács íze,
az édes mosolyod hiányzik mellőle !*

*Ábrándozva nézem a díszített fenyőt,
idézi bennem sírod, és a temetőt.
Kedves Édesapám végleg árván hagyta,
nem értettem, mikor némán elbúcsúztál.*

*Más már minden ünnep sokkal kevesebb lett,
szívemben él csak a gyermeki szeretet.
Kinek is adhatnám, mi túl csordul rajtam,
nézem üres helyed, sírásra áll ajkam.*

*Sok régi emléket újra felidézve,
áhítattal állok, csendben megbékélve.
Betlehem szelleme lengi be a szobát,
megmaradt családuknak halkan mond egy imát.*

Volt egyszer egy sas

*Didereg a szívem, pedig nem is fázom.
Egyedül ébredek egy hatalmas ágyon.
Jobbra-balra nyúlok, sehol nincsen senki,
jaj, magányos lettem, nincs már kihez bújni.*

*Leszegi a szárnyát, nem vágyik repülni,
sas volt szegény egyszer, ma már nem tud szállni.
Boldogtalanná ő saját magát tette,
mikor gyermeklelkét végleg elvesztette.*

*Emelni szárnyát csak saját maga tudná,
ha hóbortos szívét gyávaság nem húzná!
Egyszer ő volt álmaim hősi vitéze,
most keresem, hová tűnt gyermeki lénye.*

*Támogatnám röptét ha ő is akarná,
szívem is kitenném csak lássam, hogy szárnyal!
Savanyú a szőlő és savanyú mustja,
bora sem édes, ha bús ember fogyasztja!*

*Didereg a szívem, egyre inkább fázom,
félek már egyedül a franciaágyon.
Jobbra-balra nézek még, mindig nincs senki.
Szenvedélyt, szerelmet nincsen kinek adni.*

Van-e félút ?

*Mikor van a félút? Rájössz-e ha tévút?
Meddig menj előre, és mikor álljál félre?
Nincsen emberfia, ki választ birtokolna.
Nincs emberi elme, ki mindenre felelne.
Ösztön és megérzés, adja a jó döntést.
Ha sokszor hibázol, élve elkárhozol!
Mi a bűn, és mi a vétek?
Ha mások hibáit magadhoz méred.
Hol a mérték és hol a határ?
Amikor elméd többé nem rab madár.
Van-e részegség, ha józanság nincsen?*

*Kell-e bódulat ? Ha tudatod sincsen.
Van-e még varázslat, színpompás álmok?
Élhető víziók, miket ébren is látok.
Ne hajolj meg nádszál, könnyű nyári szélben!
Állj egyenest büszkén a tűző nap fényében!
Lehet, nincs is félút, az idő csak egy végtelen alagút.
Észérv vagy megérzés, mindenki ugyanoda jut!*

Vén idő

*Vén idő hát rám kopogtál?
Egy-két ősz hajszálat hoztál!
Apró ráncot, szarkalábat,
Fáradt hátamba fájdalmat.*

*Kineveted hiú arcom?
Hagyott nyomod én kudarcom.
Juszt sem bánom barázdámat,
Tapasztalat ez, nem bánat!*

*Kikacaglak én is téged,
Neked soká nincs vendéged!
Nem maradhat senki hosszan,
Csak addig míg szíve dobban!*

*Te maradsz csak örök vesztes,
Bűntelenül is vagy tettes!
Néha vágyva lessük múltját,
Máskor szeretnénk ha állnál.*

*Akárhogy is haragszunk rád,
Kegyetlen az ingyen munkád!
Nem felelhetsz soha meg te,
Életünknek legvénebbje....*

Zagyva vers

*Bab, borsó, lencse, gyere már jó szerencse!
Kenyér, kifli, zsemle, süti a kemence.
Fűrés, gyufa, fejsze, tűzre való lesz-e?
Fazék, lábas, bögre, lakik a szekrénybe.*

*Malac, birka, borjú, egyik sem szomorú.
Galamb, csirke, varjú, készül a dús ragu.
Napfény, eső, ború, nincs égháború.
Tök, cékla, savanyú, megtelt hasra gyanú.*

*Béka, kígyó, sikló, vízben pancsikoló,
Alma, körte, mangó, pocakodba való.
Fenyves, tölgyes, erdő, kis nyuszi is megnő.
Hóesés, jég, szellő, jó ha van esernyő.*

*Paprika, bors, kömény, fűszer főnyeremény,
Húsételhez, tömény, ízletes, friss élmény.
Ebédre csorbóka, kecskének víg móka.
Hegedű, citera, szép a magyar nóta.*

Zászlód vagy takaród

*Két erős szín meg a fehér,
mondd a trikolór mennyit ér?
Ver tőle jobban a szíved,
Magyarságod benne érzed?*

*Piros a vér és szív színe,
fehér a tisztaság és béke.
Zöld nem csak a remény jele,
hanem a jövő üzenete!*

*Zászlód jelkép, vagy több annál?
Takaró ha kell, egy sírhantnál!
Könny hiába mossa fakóvá,
idő soha sem nyüvi ronggyá!*

Zöldborsó

*Tavaszi szél leng a kertben,
telet idéző hűvösen.
Zsenge borsócskák a földben
bíznak egy újabb életben.*

*Kibújnának börtönükből,
ki az éltető napfényre.
Ám az idő zord és komor,
jég csillan a kert végébe.*

*Komisz tavasz, régen más volt,
kedvezett a zöldborsónak.
Langyossá tette a földet,
hogyan a magok kibújjanak.*

*Egykor jó volt a borsónak,
Szellős zsák alján pihenni.
Vágyakozni másik szemre,
hogyan hozzá gurul kacagni.*

*De most a tál lassan ürül,
minden kis szem, a földbe kerül.
Szegény borsó egyre remeg,
mert a föld még nagyon hideg!*

*Talán lesz egy meleg tavasz,
a hidegre nem lesz panasz.
Szikkadt szemek kihajtanak,
fehér virágba borulnak.*

*Termést hoznak hamarjában,
gömbölyödnek a zöld héjban.
Mikor a szemek megérnek,
újra egy tálba kerülnek.*

Zöld szemű szörny

*Szárnyát bontja, de nem repül,
saját magával szembesül.
Tépi mélyen a lelkeket,
szét forgácsol érényeket.*

*Gyanú okkal vagy oktalan,
a rút kétely határtalan.
Féltékenység vagy csak féltés,
hihetetlen nehéz kérdés.*

*Megalázod saját magad,
ezzel bántod meg a társad.
Bocsásd útjára a gyanút
így nyered meg a háborút.*

Zugtanya

*Gyilkos hőség rothadó bűze,
Járja át az omladozó ház falát.
Betegség és a halál fészke,
Néma, vagy csak siket fülekre talált?*

*Oltalmazó illúziója,
Hazugság hegyére épített börtön.
Otthonnak álcázott sikolya,
A fájdalom poklából eredő bűn.*

*Eltunyult harag morzsáiból,
Követelően nyújtja mocskos kezét.
Szemét közben lesütve-remél.
Gyengének tűnjön, elrejtve erejét!*

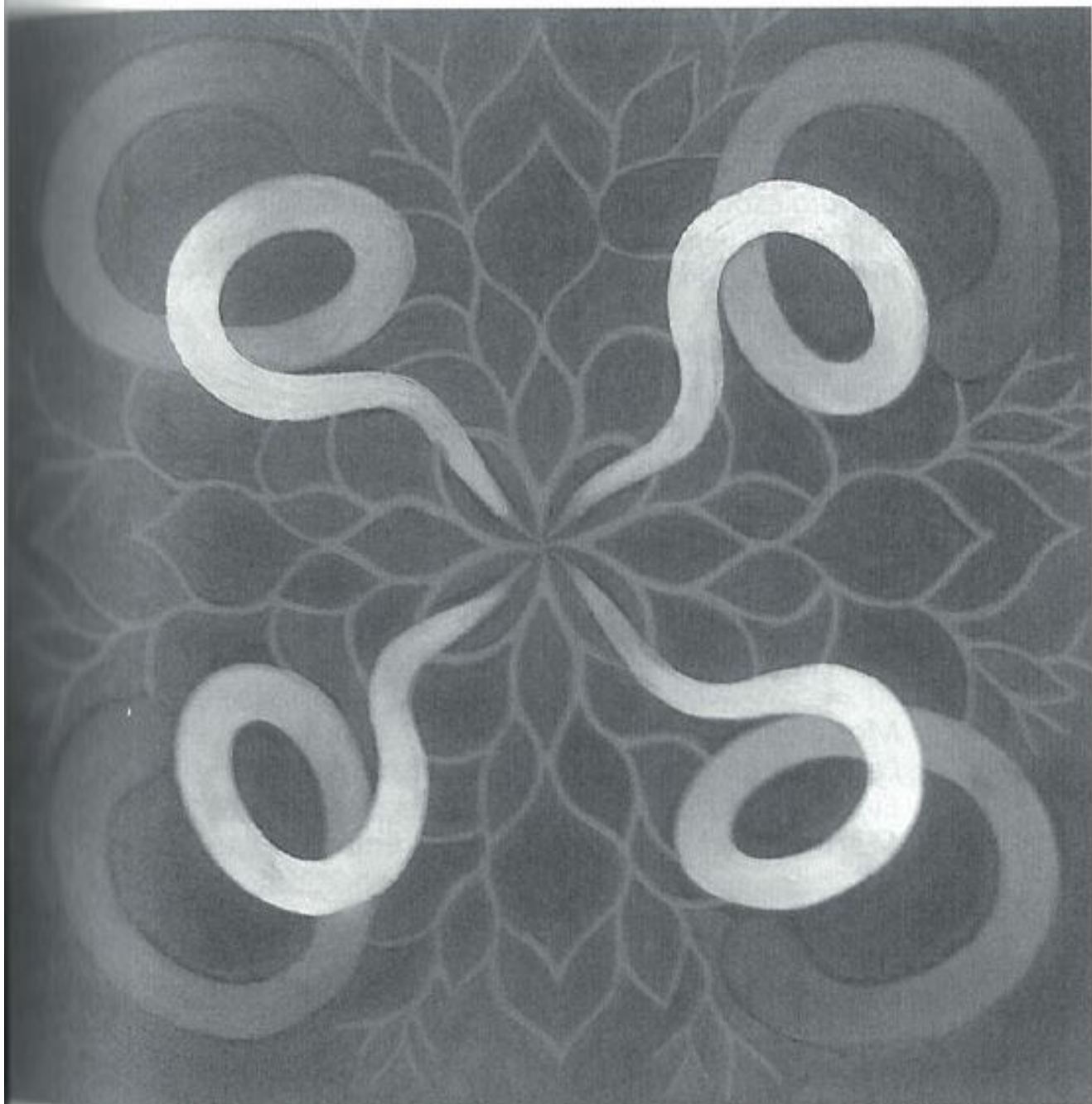
*Szánakozó ismeretlenek,
Adakoznak, vagy büszkén továbbmennek.
Régi ismerősök, sem hősök,
Vak a látszat, fintorogva ítélnek!*

Zsákos ember

Hajléktalan vállán szürke kukás zsák,
benne üres flakonok és hiú ábránd.
Bódult fejjel, kába tudattal tervel,
mihez is kezdjen ma reggel?
Munkát vágyna jövedelmet,
dolgozna és művelne kertet !
Ám szürke zsákján csillan a nap,
s álomképe után hiába kap !
Egyszerű lesz már a vágya,
kerüljön némi ital a pohárba!
Mindegy mi az, csak butítson,
tompítson a fájdalmakon!
Kitaszítva és lenézve,
kukázásnak nincsen bére !
Tapossa a sörösdobozt,
területért harcol morog...
Küzdelme mára is csak pusztító öröm,
ha nincs ital hígítóval elmém ölöm.
Félúton a nihil felé,
szép emlékkép hasít belé.
Otthonára gondol vissza,
szíve egyre oda húzza.
Anyám hol vagy, mivé lettem?
Jól neveltél, mit vétettem?
Tanultam és a munkát bírtam,
fáradtságtól sosem sírtam.
Azt hittem, hogy erős vagyok,
családot bátran alapítok.
Lakást veszek, berendezem,
életemet megszervezem.
Nemcsak kettőn áll a vásár,
jó feleség, szép házasság.
Hitelspirál jól elkapott,
mindenemből kiforgatott!
Sok munkának kevés bére,
erős testem verejtéke.
Mind elúszott lassan csendben,
volt családom, most már nincsen!
Felnyitja a kuka tetőt,
belekotor egyet-kettőt...
Sovány zsákmány, más már járt itt.
Tovább ballag egészen az éhhalálig!

Köszöntők

Anikónak

*Minden Anikó jó Barátnő,
mert a szíve nem kemény kő!
Neve jelentése ismeretlen,
kedvessége utolérhetetlen!*

*Családjukért sokat tesznek
barátot mindig szereznek.
Kitartásuk sosem szűnik,
átlagból mindig kitűnik!*

*Akár barát vagy ellenség,
mindig csodás egyéniség!
Színesebb velük a világ,
nyíljon hát nekik sok virág!*

*Minden kedves ünnepeltnek
egészséget, gazdag évet!
Sorsa váljon egyre jobbra,
Oka ne legyen panaszra!*

Andreának születésnapjára

*Maga vagy a stílus az életfán,
Legékebb rím is, hozzád csak szófoszlány.
Éveidnek száma, most sem lényeg,
Mert a születésed perce, csodás ünnep!*

*Álomkertből tépek, zafír virágot,
Teremtsen e napnak, kellő méltóságot!
Lelked magassága, mindig fennkölt,
Lényed sugara szívárvány palástot ölt.*

*Kívánok Neked jó egészséget,
Minden egyes napon, szelíd békességet.
Siker, szerencse, legyen kísérőd,
Addig legyél boldog, amíg forog a föld!*

Bélának szülinapra

Béláknak legbélábbika,
ma érted szól egy szép ima.
Kívánom szülinapodra,
boruljon rád egy nagy torta!

Sok évig élj egészségben,
állataid gyűrűjében.
Minden vágyad teljesüljön,
serpenyődben kolbász süljön!

Kamrád polca legyen tele,
jó kedved se hagyjon cserbe!
Barátaid szeressenek,
nyereségek kergessenek!

Csillának

Csillog Csillag észkirálynő,
Nevét büszkén viseli Ő.
Tanácsát sokan kikérik,
Az ötleteit dicsérik!

Társaság központja Csilla,
egyéniség és van stílusa.
Sziporkázik humorával,
segít jóindulatával.

Kedves Csillám névnapodon,
Tiszta szívből azt kívánom.
Életed olyan szép legyen,
mint egy megvalósult álom!

Csillának újra

*Régi verssel nem köszönhettelek,
Mert attól sokkal jobban tisztellek.
Ebben az évben is új vers jár neked,
Hogy télen-nyáron legyen jó kedved!*

*Ezért megkésve, de nem feledve,
Kívánom, érjen Téged sok szerencse!
Viruljon arcod az egészségtől,
Soha ne szorongj, semmi kétségtől!*

*Jókedv és siker szegődjön nyomodba,
Ami fájna, tűnjön a pokolba!
Csillogj Csillag, Kedves Jó Barátnőm,
Nehogy rám unj, zárom kis köszöntőm!*

Emesének névnapjára

*Barátom felesége,
barátnőm lesz remélem!
Amilyennek én látom,
lehetne a pajtásom!*

*Emese a gyógyszerész,
kinek esze naprakész.
Jólelkű ő, szívélyes,
barátságos és kedves!*

*Szőke haján nap csillan,
mosolyában angyal van!
Okos asszony és mama,
munkahelye patika.*

*Precíz, tiszta és ügyes,
talpraesett szemfüles!
Otthon süt, főz, mosogat,
dolgozik is jó sokat.*

Gyógyszereknek mestere,
gyógyító az ereje !
A mosolya gazdagít,
hallgasd meg a szavait!

Két kisfiú meg apa,
olykor ki is fárasztja!
Azt kívánom Emesének,
hogy őt mindig szeressétek!

Erikának szülinapra

Születésnapodon, nyíljon ki egy liliom,
Szökkenjen szárba vele egy vágyálom!
Neved is azt jelenti: Nagyra becsült vagy Te,
Kövesse lépted mindig nagy szerencse!

Még csak alig serdültél, máris erős voltál,
Kortársaidnál sokkal többet tudtál.
Vezető jellemed, végig kísér utadon,
Mások mosolya érte a jutalom!

Kedves Erika! Én tiszta szívből kívánom,
Légy mindig boldog, ezen a világon!
Kövesse még az ideit, nagyon sok szép év,
Őrizze meg hosszan lelked a békét!

Édesanyámnak születésnapjára

Aranyló napsugár érted kelt fel reggel,
születésed napján ünnepi fénnel!
Mosolyodat várja kék ég meg a felhő,
nem csepereg eső és eláll a szellő!

Az évek egyre csak jönnek és elmúlnak,
Váratlanul ér sok öröm, néha bús nap.
Tanulj meg örülni minden szépnek, jónak,
Így tudsz ellenállni búnak és bánatnak!

A legnehezebb évnek van sok haszna,
Küzdelem és keserűség nincs hiába!
Sorsodban a tapasztalat amit szerzel,
Sokszorosan megálld téged bölcsességgel!

Időnek múlása olykor fáj és éget,
úgy éled azt meg mint súlyos veszteséget.
Selymes hajad lehet már kicsit gyérül,
de sok-sok boldogság juthat még részedül!

Tenyerembe tenném gyermeki szívemet,
Ha Te abban lelnéd meg az örömödet!
Kívánni most jókat sokan fognak neked,
Én azt kívánom, hogy sokáig melletted legyek!

Gábor napra

Segítőkész hű és szelíd,
Olyan mint víz felett a híd.
Természetes ahogy ott van,
mindig megsegít a bajban.

Kedvesen szól, halkán nevet,
hibát el csak ritkán követ.
Minden döntése megfontolt,
gonoszságra sosem gondolt.

*Illik rá neve jelentése,
mi szerint az Isten embere.
Tisztességes barátságban,
becsületes a munkában.*

*Jó emberek a Gáborok,
ne maradjon száraz torok!
Koccintsunk rájuk merészen,
éljenek soká egészségben!*

Gergelyjárás

*Gergely a naptárban jelentőséggel bír,
Ez önmagában nem egy újkeletű hír.
E név jelentése éberen őrködő,
Talán ezért ilyen komoly természet Ő!*

*Sosem magányos, csak mélyen gondolkodó,
Kesernyés humorával mosolyt fakasztó.
Régies nevének eredete görög,
Segítőkézsége és jósága örök!*

*Népi szokások és legendák övezik,
Névnapiján metszett tőkén dúsabb termés érik!
Szentek is viselték büszkén-e szép nevet,
Tavaszi köszöntéséről is szól az emlékezet!*

*Fakadjon hát mosoly érje víg köszöntő,
Egyre boldogabb legyen minden esztendő!
Siker és szerencse szálljon a vállára,
Béke és vidámság költözzön házába!*

Időzár

*Lakat kerül most az évre,
ezen évnek a végére.
Lezárom fájó múltamat,
feledem ami rossz fakadt!*

*Mint pezsgőn apró buborék
szét pattan a sok bús emlék.
Megfújom élet kürtömet,
temetem amit már lehet.*

*Holnapra a ma tegnap lesz,
elmorzsolt idő szebbé tesz!
Apró jég is kivirágzik,
elolvadva vízzé válik.*

*Vízből fakad újra élet,
mikor táplálja a földet.
Minden kín új értelmet nyer,
ha úgy áll hozzá az ember!*

*Mosolyt ide a kelyhembe,
szeretetet a szívekbe.
Új reményekkel koccintok,
hozzá minden jót kívánok!*

József napra

*Isten tegyen gyermekekhez,
jó leszel a kisdedekhez.
Neved jelzi gyarapítson,
mindig másokra gondoljon.*

*Érzékeny és álmodozó,
jámboran önfeláldozó.
Hívságon felül emelkedik,
mindig jó szívvel osztozik.*

*Jó barát és kedves rokon,
sokszor segít a gondokon.
Gyöngéd fiú, türelmes férj,
gyermek tőle soha nem fél!*

*Másodiknak hoz meleget,
tavaszt ígér nem hideget.
Be is tarja hűen szavát,
nem kell már sokáig kabát!*

*Sok szerencsét József napon,
egészséged megmaradjon!
Boldog legyél reggel, este,
jól pihenjél éjjelente!*

Keninek szülinapra

*Születésnapodon minden jót kívánok,
ne érhessen utol soha semmi átok!
Szerencse egészség legyen jó barátod,
ébren teljesüljön az összes vágyálmod!*

*Mivel Te több vagy mint csak egyszerű rokon,
hozzád másként szólok, és ezt ne vedd zokon!
Éveid számának feléhez elértél,
ezután mindenből jobbat érdemelnél!*

*Ha én azt tehetném, boldogságot adnék,
születésnapodon a bolondod volnék.
Lehozni csillagot mások sem tudtak,
de égi lajtorján sokan elindultak.*

*Követném őket minden magaslatba,
kérnék fias-tyúkot s alkudnék a holdra!
Érted jó Testvérem varázsolni tudnék,
tenger fenekéről arany halat hoznék!*

*Minden éved jobb legyen mint az előző,
lelkedet ne nyomja soha sötét felhő!
Szerelem boldogság újra rád találjon,
pénzeszsák tetején jókedv veled háljon!*

Lucuskám és Bobekom

*Sok vers és mese született,
amióta megjöttetek.
Még csak pocakban laktatok,
mikor tőlem verset kaptatok.*

*Az örömtől könnyes szemem,
ha két tündérkém ölelhetem.
Kicsit messze vagytok hozzám,
ezért versben száll az imám!*

*Mind hármunknak szép ez a nap,
kettőtök ajándékot kap!
Sokunknak Ti vagytok vigasz,
a legszebb ajándék halmaz.*

*Minden csillag nektek ragyog,
Anya, Apa nagyon boldog!
Repes szívük, kik szeretnek
mind Veletek ünnepelnek.*

*Szülinapot lepje derű,
holnap se legyen keserű!
Jó egészség ösztönözzön,
rátok szerencse köszönjön!*

Keresztlányomnak

*Sok szép kívánságot jó szívvel fogadtam,
de a legszebb ajándékot tőled kaptam!
Több mint két éve, hogy tündérek érkeztek,
minden egyes napom édesítőjének!*

*Gyermeki a szeretet amit én kapok,
vissza ezért nektek teljes szívet adok!
Amit csak szeretnél mindent eléd tennék,
varázsolnék érted, hegyet felemelnék!*

*Lehetetlent tőlem Te sohasem várnál,
kívánom boldogabb légy minden álmodnál!
Ha már nem leszek itt földi valóságban,
őrizd meg emlékem igaz valójában!*

Mariannak szülinapra

*Mariann Barátnőm! Sosem voltál jámbor,
születésnapodon jár egy nagy pohár bor!
Ez az évszám is egyszer van az életben,
a mi barátságunk sem lehet véletlen.*

*Köszöntőm most lehet kissé hóbortos lesz,
mert minket a jó természet bolonddá tesz.
Sokszor hallott közmondásunk is úgy tartja,
hogy a zsák a foltját mindig megtalálja!*

*Neked nem hozhatok valódi virágot,
emlékekből tépek egy régi világot.
Szegfű és rózsa mind gyorsan elhervadna,
de a közös sztorikon bárki kacagna!*

*Versemet a végére komolyra veszem,
mert fagyaltot veled, télen-nyáron eszem.
Strandra csak mi tudjuk, mikor kell menni.
Egyszerű, ha nincs víz, nem kell észrevenni!*

*Minden éved jobb legyen mint az előző,
lelkedet ne nyomja soha sötét felhő!
Szerencse egészség maradjanak meg veled,
jó kedvet és sikert óhajtok én neked!*

Miklós Barátomnak

*Mikulásnak szép ünnepén,
nevet kapott egy kis legény.
Ez a név bizony kötelez,
szívjóság tengerén evez.*

*Sok év eltelt már azóta,
felnőtt lett a kis Miklóska.
Felnőtt évek is repülnek,
rá szarkalábak kerülnek.*

*Huncut mosoly okozta ezt,
humorral győzi le a sreszt.
Mást is jóságra ösztönöz,
ezzel bizalmat kölcsönöz.*

*Barátai sokan vannak,
örüljön Ő minden napnak!
Egészsége kicsattanjon,
pénzt vasvillával forgasson!*

*Éléskamra tele legyen,
lelkében lakjon szerelem!
Szeressék is viszont nagyon,
teljes szívből ezt kívánom!*

Nagyik és unokák

*Nagyanyók és kicsi lánykák,
szerények és csintalankák.
Kis csodákra mindig készek,
másokért küzdeni bőszen!*

*Kedves hölgyek ünnepnapján,
nyíljon ki egy kis tulipán.
Bájos kedves és gyönyörű,
illata is meseszerű.*

*Minden nőnek szép köszöntőt,
szerencsét és víg esztendőt!
Egészséget télen-nyáron,
boldog legyen azt kívánom!*

Nőnapra

*Törékenyek mint pillangószárny,
erejük illékony szivárvány .
Ám felszín alatt bennük szunnyad,
ha szükség van rá egyre duzzad!*

*Háttérbe húzódnak ők sokszor,
nevüket nem ismeri utókor.
De ha kell, akkor bátrak bátra,
életüket áldozzák másra!*

*Nők, kik nélkül nem fakad élet,
megilleti őket a dicséret!
Áldozatkészek mint Szent Johanna
jóságosak mint Teréz anya.*

*Titokzatosan sok türelmük,
idővel árnyaltabb szépségük.
Minden kisfiú első álma
az ő szépséges jó mamája!*

*Lágy meleg teste ringó bölcső,
ha tanácsot kérsz mindig bölcs Ő.
Anya és gyermek egy személyben,
hűséges társ a szenvedélyben.*

*Álljunk meg hát egy évben egyszer,
őket áldani sosem kényszer.
Csak hajtsunk tisztelettel fejet,
úgy köszöntsük a gyengébb nemet!*

Optimista évnyitó

*Szeretnék mosolyt okozni,
ünnep fényét így fokozni!
Örömmel nyitni új évet,
üdvözölni szerencsémét!*

*Ez az év azért is jobb lesz,
önbizalom nyertessé tesz!
Erős akarat és remény,
ettől biztos a nyeremény!*

*Lágyan ringat édes álom,
hercegemet egyre várom!
Úton van már biztos eljő,
mindenkinek van egy nagy Ő!*

*Fortuna is engem szeret,
velem gyakorol majd kegyet!
Egészségem újra nyerő,
kezem lábam csupa erő!*

*Minden hónap egyre jobb lesz,
körbe csupa jó ember vesz.
Mosolyt osztok szeretetet,
vígan éljük életünket!*

Piroskáknak

*Piros az alma ha érik,
piros a lány is ha kérik.
Piros a vér az erekbe,
piros bort a serlegekbe!*

*Kis Piroskám, jó barátnőm,
érjen vígan a köszöntőm!
Egészséged kiviluljon,
a szerencse megtaláljon!*

*Neved jelentése való,
mert vagy tiszteletre méltó!
Jellemed is becsületes,
tenni akarásod nemes!*

*Önmagadért mindig kiállsz,
az átlagból bizony kiválsz!
Harmóniát megteremtesz,
szeretetet kiérdemelsz!*

*Névnapodon azt kívánom,
ne kerüljön el az álom!
Összes vágyad teljesüljön,
minden kudarc elkerüljön!*

Sándor napra

*Első zsák erős vállán van,
tavasz terem a nyomában.
Követi őt majd a Józsi,
meleget ők fognak hozni.*

*Sanyikákból lett Sándorrá,
önerőből vált bátorrá.
Tiszta lelkű, hú, érzékeny,
és sohasem feledékeny.*

*Amihez kezd sikeres lesz,
ha engeded boldoggá tesz!
Neve szerint oltalmazó,
nyugalmat és békét hozó.*

*Jó emberek a Sándorok,
ne maradjon száraz torok!
Koccintsunk rá mosolyogva,
csókot adva homlokára!*

*Szerencse és izomerő
számára mind gyertek elő!
Egészsége legyen karban,
sehogyan ne legyen bajban!*

Születésnapomra

*Kell a jó szó, szép köszöntő,
szívet-lelket melengető!
Kell a gyorsan hervadó virág,
ettől lesz színesebb a világ.*

*Nem veszteség ami elmúlt,
eltelt évért könnyem sem hullt.
Ajándékot már nem várok,
értékesebb amit kapok.*

*Barátok és ismerősök,
jól esett a köszöntőtök!
Többet ért mint csokor virág,
szívből jövő, jókívánság!*

*Köszönöm, hogy rám gondoltál,
és nekem sok jót kívántál!
Ami jót kívántál egyszer,
hulljon rád vissza ezerszer!*

Születésnap i ölelés Józsefnek és Évikének!

*Szelek szárnyán halkan oson,
ünnepünk két kedves rokon.
Meggzületni nehéz munka,
de így lesz nőből anyuka.*

*Mindhármunknak szép ez a nap,
kettőtök ajándékot kap!
Nekem Ti vagytok a vigasz,
a legszebb ajándékhalma.*

*Öt év különbséggel ugyan,
egy-egy angyal közénkpottyan.
Gyorsan teltek el az évek,
gyerekekből két felnőtt lett.*

*Nekem ma is könnyes szemem,
ha gyermekem ölelhetem.
Kicsit messze vagytok hozzám,
ezért versben száll az imám!*

*A napotok lepje derű,
holnap se legyen keserű!
Jó egészség ösztönözzön
rátok szerencse köszönjön!*

Születésnap kicsit késve

*Hét nappal előtte, s hét nappal utána.
Nyiljon ezer virág, lépteid nyomába.
Mintha a nap sütné ki harmatos hajnalon,
Ha mosolyod felragyog gyönyörű arcodon!*

*Aranyos Zsuzsikám rólad el nem feledkeztem,
Csak a sok munkába beletemetkeztem.
Szomorúan láttam csalódott kis arcod,
Ezért siettem megírni ezt a néhány sort.*

*Gyűljön sokáig születésnapodnak száma,
Gyorsan valósuljon meg életed nagy álma!
Egészségedet se a postás hozza neked,
Gyógyuljon meg mindig az összes sebed!*

*Kívánok én neked minden szépet és jót,
Kincsekkel teli, nagy aranyhordót!
Boldogan élj soká családotd körében,
Vidáman ússzkálj a szeretet fényében!*

Zoltánra

*Hogyan is szólhatnék névnapodon hozzád,
amivel más leszek, mint a többi Barát?
Ezt a verset csak Te kaphatod senki más,
minden egyes sora, érted legyen áldás.*

*Kívánom én szívből, hogy mindig boldog légy,
kívánja ezt más is ezért ez így kevés!
Kívánok neked sok sikert és szerencsét,
jó egészséget és egy jól tejelő kecskét!*

*Nők napját ünneplik szerte az országban,
de sok kedves Zoltán is van a hazában!
Álljunk meg hát őket méltón köszönteni,
ne felejtünk el rájuk is koccintani!*

Érzelmes versek:

A fűszál ereje

*Ordít a csend, amikor híredet várom,
legszebb táj is sivár, ha nélküled látom!
Előlem ne rejtőzz a néma magányba,
Azzal szelíd lényed ítéled rabságra!*

*Éget a vágy tüze, talán most lobban el,
súg egyre a remény, Te vagy a kivétel.
Vakon bízom benned, mint ártatlan gyermek,
hiszem halk szavad, mert nem tűnik mesének.*

*Nem kérdem a sorstól, mért velem történik,
reménykedve hiszem, most másként végződik.
Kitől vigaszt várnék, pont ő, ki megsebez,
szürke hétköznapot feketére színez!*

*Egyszál magad harcolsz kínzó fájdalmadban,
nem hagyod, hogy segítsek neked bajodban.
Kétségek mardosnak hallgatásod nyomán,
még egy esélyt adok, megérzésem okán!*

*Nyisd meg bátran szorongó lelked kapuját,
talán nálam leled a megoldás kulcsát!
Lehet gyenge, egyetlen harmatos fűszál,
ám élet veszi, erősebb a kaszánál!*

Álomtenger

*Lásd összeszedem, összegyűjtöm,
az összes kicsi morzsám.
Lágy sóhajommal egybegyűrom
a könnyes kenyér masszám.*

*Nem hullhat szét folyton az álmom,
légvárban kelt életem.
Elengedni már juszt sem fogom,
az utolsó szerelmem!*

*Cseledre csellel válaszoltam,
eljátszottad bizalmam.
Lásd, mégis hívlak, várlak nagyon,
az én ajtóm nyitva van!*

*Most alázattal meghajolok,
megbocsátom bűnödöt.
Sajog lelkem, s vérzik szívem,
ha felőled nincs hírem.*

*Beleégett retinámba, vad
szikrázóan szép szemed.
Éjfekete álomtengerként
visszahúzza lelkemet!*

*Fordulj erre, s nyújtom feléd
karjaimat, jössz-e hát?
Már nem adom fel soha többször,
vissza várlak, indulj már!*

Csalafinta

Duhaj az élet, buja a véred,
Duhaj a Te összes veritéked!
Csalfa a szemed, csal a két kezed,
Csalfa is marad örökre szíved.

Kárnak szólsz szépet, huncut a végzet,
Kárt tesz másnak a hamis ígéret!
Légy Te a döntő, tiszta víz öntő,
Légy akit tisztel újra a költő!

Ám ha ez nem megy szedj inkább meggyet,
álmodban se fogj mást csak egy legyet!
Nem vagyok delnő, sem híres költő,
Nem leszek neked sem búfelejtő!

Elemek

Hatsz az eszemre, legérzékibb erogén zónámra.
Hatsz a lelkemre, az elmém legféltettebb kincsére.
Hatsz a testemre, bár többé ne engedelmeskedne!
Tipródom, ember vagy egyáltalán, és honnan jöttél?
Örökkön fegyelmezett tudatomba, hogyan szöktél?
Közeledben kinyílnak pórusaim, elfolyik energiám.
Nyomorult beteggé válok, Te vagy haláltusám.
Erőt kérek víztől, levegőtől, földtől, és tűztől.
Felvértezem magam mind a négy elemtől.
Elégek a tűzben, mit szenvedélyed fokoz.
Földbe temetkezem, létem többé gondot nem okoz!
Feltörő forrásvíz újjá éleszt egyszer,
úgy öllek körül majd a levegővel.

Csak most

*Csak most van és nincs örökké,
csak miénk, nem mindenkié.
Pillanat, ami fogva tart,
idő mely megállni akart.*

*Csak tiéd minden akarat,
csak enyém, ha nekem adod azt!
Ne törődj most a holnappal,
következmény halmazokkal.*

*Csak most velem mindent akarj,
csak gyávaságból mást ne vallj!
Követteled, ami jár neked,
ne engedd el a szerelmed!*

*Tiéd lelkem rezdülése!
Tiéd vérem lüktetése!
Tiéd a szunnyadó gondolat!
Tiéd a vágy ami fakadt!*

*Csak most kérlek, nagyon szeress!
kifogást többé ne keress!
Csak most van, és jelen számít,
kishitőség nem tántorít!*

Elsimító

*Elidőz a lelkem nálad,
Szívem ebbe el nem fárad.
Gyöngé karom hull ölembe,
Mert csak a semmit ölelte.*

*Borzongat az üres magány,
Megbetegít mint egy járvány.
Kedves arcod ma sem láttam,
Illatodat régen szívtam.*

*Elidőz a lelkem nálad,
A szívembe remény árad.
Hitből palotát építek,
Benne csodabált rendezek.*

*Ölbe veszem beteg tested,
Táncoltatlak ha azt kéred.
Belső zenémben fürdetlek,
Kínjaidból kimentelek!*

*Elidőz a lelkem nálad,
A szívem már örök társad.
Minden sóhajzásban ott vagy,
Amíg elmém cserben nem hagy!*

*Kisimítom lelked ráncát,
Mikor ropom vágyad táncát!
Álomba ringatom lelked,
Még csak nem is kell ezt kérned!*

*Elidőzött lelkem nálad,
A szívem már egyre fárad.
Erőm elfogy, hitem marad,
Elmém mindent csak neked ad!*

*Örökkön magányos voltam,
Melletted is az maradtam.
Mindhiába vívok harcot,
Egyedül vallok kudarcot!*

Nem időzök már sokáig,
Utolsó szív dobbanásig.
Karom nem nyújtom előre.
Kivisznek a temetőbe.

Ellopom a fényem tőled,
Lényemet többé nem érzed.
Soha többé nem fog fájni,
Hogy nem tudtam rád vigyázni.

Erdő álma

Én édes Mimózám, álmot láttam, szép volt,
erdő szélén álltunk, ránk sütött az égbolt.
Két karod ahogy ölelt, szinte lebegtem,
olyan súlytalanul könnyűvé vált testem.

Erdőből kiérve sziklaszirten álltunk,
langyos szél repített, vigyázta a vágyunk.
Volt egy kicsi házunk, benne puha ágyunk.
ahol végleg két részből egésszé váltunk.

Mámor lepte elmém, olyan színes kéj volt,
mégis tiszta, fényes, mint a nyári égbolt.
Ne gyújtsd meg, ne égesd, azt a rövid gyertyát,
Várj vele, szállj velem, nem sokáig ég már.

Utolsó szárnyalás még sokáig tartson,
többé már nem akar elengedni karom!
Nap nem süt, hold sincs fenn, nem is kell, hogy lássak.
átadjuk lelkünket, örökre egymásnak!

Eső után köpönyeg

*Elutaztam messze tőled,
megfejtani fura lényed.
Álarc mögött, hogy te ki vagy?
Gonoszságod honnan fakad?*

*Úgy szeretsz, jaj belehalok!
Boldog veled ritkán vagyok.
Egyik kezed megsimogat,
másik folyton csak sanyargat.*

*Kétségek közt még vergődöm,
kezedet így el nem lököm.
Szembe én rád sosem mentem,
engedelmes szolgád lettem.*

*Jelmez amit felöltöttem,
nem illett rám, most levetem.
Nem volt enyém ez a szerep,
mindhiába szerettelek.*

*Kevés voltam, elbotlottam,
rab lelkemet eloldoztam.
Lelkem nyitva, szívem tárom,
hátha rám lel igaz párom.*

*Nem voltál az, csak azt hittem,
megtévesztett bolond szívem.
Szánalom ez nem szerelem,
testvérem vagy, nem kedvesem.*

*Megtéveszt a gondosságod,
bilincsbe ver szivárványod.
Mikor érzed menekülök,
arcomba tolsz görbe tükröt.*

*Utánam nyúlsz, visszahúzol,
hamar kifogysz minden bókból.
Döntést hozni még maradok,
erőt gyűjtök, napot lopok.*

*Eső tiéd, nap az enyém,
kölcson többet nem adom én.
Szertefoszlott szívárványod,
festek majd új valóságot!*

Égő hó

*Már nem érzem tekinteted,
lassan elengedem kezed.
Kiolvadt szívem fagyasztom,
álmaimat elhamvasztom.*

*Szívem kinyílt mint vad virág,
színekbe szökött a világ.
Ruha elfedi a testem,
de meztelen adtam lelkem.*

*Rejtőző lényed fél tőlem,
titkod pedig sosem kértem.
Fejed vállamra hajtottad,
olyankor magadat adtad.*

*Minél erősebbnek látszol,
annál inkább tudom, játszol.
Elég volt egy röpke sóhaj,
hogy érezzem súlyos a baj.*

*Idegszálad rezdülése,
mintha az agyamhoz érne.
Belső zenéd antennája,
érzelmeid dallamára.*

Fekete kenyér

*Fekete lelken, rést nem tudok ütni,
fekete szívedben gyászt sem fogok hagyni!
Rejtélyes fura lényed, rideg és sötét,
szét szaggat a kétség, sosem leszel enyém!*

*Kérdés nélkül miért dicsérsz, miért ígérsz?
ha aztán utólag mindent másképp ítélsz .
Kérdelem, van-e neked szíved egyáltalán?
Vagy egy gép keringeti a véred talán!*

*Sötét szemedben hová bújt az érzelem?
Ha beletekintek, ürességét érzem!
Váz vagy csak egy gyönyörű, lélektelen váz,
arcodról lekopott a mindent fedő máz!*

*Hazugság hegyekből szentélyt építettél!
pillekönnyű bókokkal bekerítettél!
Önként sétáltam a hamis palotádba,
egyedül maradsz majd abban a világba!*

*Szétszaggat fájdalmam, elveszi az eszem!
Honnan vegyek erőt, hogy ezt is túléljem?
Tovább kell lépni, mert tovább akarok élni,
hozhat a sors bármit, én nem fogok félni!*

Fényjáték

*Ne vess árnyékot, ha saját fényed nincsen,
ne hagyd, hogy a remény szemedbe port hintsen!
Eltűnt a káprázat, megszűnt a szép mese,
nem vagyok én már senkinek sem kedvese.*

*Kinyújtom karom s az ürességet fogom,
szavaid mögött csak kiégett tartalom.
Egyet lépsz előre aztán osonsz hátra,
hogy leszel így méltó egy szent imádságra?*

*Kérted az erőmet, adtam a hitem is,
adtad a szavadat, sokáig hittem is!
Imádtam lényedet, fürödtél fényemben,
csalóka fény lennék? Nem hittél én bennem!*

Föld

*Igaznak szeretném hinni pillantásod,
és valónak, amit az ajkad nekem mond!
Felgyorsult világunk örül halmazában,
még egyszer hinni akarok új csodában.*

*Csontok mélyére ható, remegő vággyal,
elmét is elborító, kínzó hiánnyal.
Kérd a békét, amit a szenvedély nyújthat,
oly tisztát, mitől asszony könnyeket hullat.*

*Remegjen a tested, lelked ritmusára,
pezsdüljön a véred, elméd hívására.
Légy te a nap, ami felszárítja könnyem,
tégy úgy magadévá, hogy sóhajod higgyem!*

*Légy az anyaföld, amin biztosan állok,
ahová mindenholnan visszatalálok.
Nálad találjam az utat a forráshoz,
benned a hitet az örök igazsághoz.*

*Légy a levegőm, mi megtölti a tüdőm,
vagy a jelen, leszel a múltam és jövőm.
Vagyok a föld, ami táplálja növényed,
talpad alatt talaj, bajban a testvéred!*

*Átölellek mint kalász a búzaszemet,
te borulj rám, hátad védi a szeretet.
Pórusaink nyílnak táncolva egymásnak,
közös sorsukban energiák robbannak!*

Gömb

*Fuss felém, és én is futok,
ki lesz gyorsabb, ez még titok.
Két győztese lesz mindenképp,
ha végre elértük a célt!*

*Pillekönnyű lett a testem,
mióta a szívedhez értem.
Egy gömbbé szeretnék válni,
hogy kezedbe tudnék szállni.*

*Zsebedbe ha elrejténél,
vigaszt nálam mindig lelnél!
Nem láthatna senki engem,
mégis volna csoda kedvem!*

*Észrevétlen zsebbe nyúlnál,
gyöngéden megcirógatnál.
Elolvadnék a melegtől,
szenvédélyes szerelmedtől!*

*Bőrödön nyílna a pórus,
befogadna e szívritmus.
Így válhatna eggyé veled,
ábrándosan szép végzeted!*

Jöttél mint a fény

*Színbe szökik valóságom,
amikor a szemed látom.
Erős karod oltalmában,
érezem magam biztonságban.*

*Remény sügött, egyszer eljössz,
álmaiból reám köszönsz.
Végre itt vagy, megtaláltál,
Te is régen énrám vártál!*

*Lassan bomlik ki bizalmad,
végre álarcod leolvad!
Felragyogott mennyországom,
mosolyodban magam látom!*

*Mindegy nekem honnan jöttél,
a lelkembe beleszöktél!
Odaadtam szívem neked,
hátha ettől lesz jobb kedved!*

Kékek

*Kékbe tekint, ki égre néz,
Olykor aranylik mint a méz.
Kéket látsz, ha állsz vízparton,
Nem lesz az piros, nincs pardon.*

*Lezárt pillám is kéket lát,
Mivel kedvenc színemmé vált.
A szép szemeid is kékek,
Belenézni, ugye nem vétek?*

*Kékbe tekint, ki mélyre néz,
Szemed bogara megigéz.
Kéket látsz ha lelkem tárom,
Lényedet már régen várom!*

Kékbe néző

*Ezüst alkonyban hívogat,
sejteti az ősi vágyat.
Egy színbe játszó tekintet,
kékjében találok hitet!*

*Óhajtod-e még a lelkem,
és vágyod-e még a testem?
Zizegő fűszál közt szél súg,
fülemben még szép hangod bűg.*

*Két szemed a legszebb ékszer,
belenézni erős kényszer!
Gyémánt fénye ragyog felém,
békesség költözött belém!*

*Könnyű álmom, vidám reggel,
könnyes mosollyal kelek fel.
Ez a könny most másként csillog,
testem-lelkem végre boldog!*

*Rámtaláljál, hosszan vártam,
hogy így szeress, nagyon vágytam.
Elfogadd azt, aki vagyok,
ezért neked mindent adok!*

*Sokszor mondtad kell a lelkem,
mennyire vágyod a testem.
Itt vagyok hát, érted élek,
csak a tűzben el ne égjek!*

Kiolvadt szív

*Magány börtönében nehéz rabnak lenni,
Éhező elmének végleg határt szabni.
Nincsen társad sem érzésre, sem ép észre,
Egyedül keseregsz tested sötétjébe.*

*Évek csepegnek le álmaim jégcsapján,
késői tűz olvasztja biztonsági kamrámm.
Hiába zárkóztam sok évre magányba,
még is utolért a szerelem varázsa.*

*Elfogyott az erőm visszafagyasztani,
kiolvadt jég szívem így fog elpusztulni.
Tartósítani újra többé nem lehet,
ha már romlásnak indult a beteg szövet.*

*Megannyi év tovatűnt szenvedély nélkül,
féltettem szívemet a sérülésektől!
Élő-halott voltam saját börtönömben,
most még jobban szenvedek a tömlöcödben.*

*Miért nem érdelek én igaz szerelmet?
Miért csak tapossák folyton érzésemet?
Kinyitom a cellám visszabújok bele,
szürke, szűk falának leszek a kedvese.*

*Lehajtom fejemet, nem érdelek napfényt,
biztosan rossz voltam, ha Te sem szerettél.
Még egyszer repültem, magasra felnéztem,
hamar lezuhantam, nagyon összetörtem.*

Kiszáradt meder

*Megettem a maszlagodat,
mézes-mázos szép szavadat.
Hazugságból falat húztál,
légváráddal megátkoztál!*

*Fájni fáj még, de nem éget,
neked jelent csak ez szégyent.
Csalódni lehet sokszor fogsz,
ha lopott szíveken gázolsz!*

*Céljaidért tégy meg mindent,
ne rabold időt, a kincset!
Sosem hidd, neked minden jár,
gonoszságért szép élet vár!*

*Most már elengedem lényed,
megbocsátom édes vétked.
Köszönöm a boldog percet,
megtartom a szép emléket!*

*Kezem remeg, de búcsút int,
szemem újra másra tekint.
Álmod váljon mind valóra,
várjon rád, sok boldog óra!*

Kivárlak

*Nedves meleg kezed tedd egyszer a jégre,
tapadsz majd hozzá, mint lelkem a tiédre!
Kezem nyújtom feléd, és ha újra elér,
fogságba ejtelek, mint tenyered a jég!*

*Megfagy a szívem, ha nem vagy itt mellettem,
forró szerelmed ezerszer elképzeltem!
Test a test ellen nem küzdve, csak feszülve,
robbanó szenvedélytől megrészegülve!*

*Eggyé válni veled, lüktető káprázat,
olyan tiszta, édes, nincs benne gyalázat!
Vétek pedig bizony, miért eped testem,
nem tehetek róla, te vagy a végzetem!*

*Megpihenni egyszer, gyönyörű melleden,
szőrpihék közt, csókot, lehelni szüntelen!
Remegő kezemmel úgy érintenének,
oly óvón, féltőn, nehogy összetörjelek!*

*Forró ölemmel ha lüktetve várnálak,
messziről éreznéd, mennyire kívánlak!
Végig csókolnálak, tetőtől talpadig,
Magamba zárnálak egész a szívemig.*

Ketten vagy nem

*Te és én ketten, vagy nem?
Életünk közösre terveztem.
Nincs eleje sem vége,
a múltó idő elgyötörte.*

*Te és én ketten, vagy nem?
Nem leszel már az én végzetem.
Ahogyan osont csendben,
úgy hullott szerte észrevétlen.*

*Te és én ketten, vagy nem?
Csúnyán vereséget szenvedtem.
Míg rólunk szólt a nóta,
még a csend is nekem dalolta.*

*Te és én ketten, vagy nem?
Fölöslegessé mikor lettem?
Ölelni lendült karom,
és arcomon csattant a pofon.*

*Te és én ketten, vagy nem?
Nem kérdem miért ezt érdemlem.
Fájdalmamban lázadtam,
de mára sorsom elfogadtam.*

Kenyérhéj

*Százszor is gondold meg, mielőtt vétkezel!
Bűnöddel ha elbuksz, mi lesz a szíveddel?
Két napja nem alszom, nem eszem, nem iszom,
még mindig csókodat áhítva szomjazom!*

*Kiszáradt két szemem, elfogyott a könnyem,
hogyan tudtál elhagyni engem ilyen könnyen?
Keresem a választ, mindhiába kérdem,
néma a telefon, levél sem jött nékem.*

*Hol van büszkeségem? Szétzúztad erényem.
Miért becéztél oly csábítóan, szépen?
Morzsolom a percet, megszűnt tér és idő.
Nem tudom, voltál-e, vagy elmém a teremtmő?*

*Sok éve vártalak, hogy végre megérkezz,
akartam szerelmet, kérlek most ne fékezz!
Mohó vágyam látom, bajt hozott fejemre,
testemet elhagynám immáron örökre.*

*Zúgó szélben hallom bús lelkem haragját,
csalódott elmém kongatja harangját!
Elengedi téged hogyan legyek képes?
Mikor ártatlanul lettem bizony vétkes!*

Kenyér

*Nem látom a fák között az erdőt,
vajon hová szökhetett el a fény?
Nem látom szemeidtől erényem,
amikor mondtad, miért nem jöttél?*

*Hol van ma már a kislányos ábránd?
Elvitted tőlem örökre a fényt.
A csillogó fekete szemeddel,
tegnap mohón kire tekintettél?*

*Ne légy emlék! Visszatérsz-e hozzám?
Úgy éhezem lényed, adj még reményt.
Ma már kiért ujjul meg a vágyad?
Amire olyan sokszor esküdtél.*

*Ne féltsd tőlem törékeny szívedet,
itt van helyette cserébe enyém!
A karjaidba ölelve bújni,
most legalább csak egyszer engedj még!*

Kenyérmorzsa

*Elloptad az álmot újra a szememből,
Kivitted életem a saját kezemből.
Hol van ma már méltóságom, és úgy félek,
Hová tűntek érvek és józan döntések?*

*Harmadjára lépek újra pocsolyába,
Kerülő út nincs erre a nyavalyára!
Íránytűm elromlik buja nézésedtől,
Vakon bojongok a régi érzésektől!*

*Ne vezess meg újra, ne vedd el az eszem,
Ha ismét megteszed, nincs többé életem!
A tűzmadár is csak egyszer kel életre,
Epedő szívemnek ez az üzenete!*

*Ezerszer fogadtam, hogy elfelejtelek,
De elég egy érintés újra szeretlek!
Ördöggel cimborálsz, vagy átkot szórtak rám,
Nélküled elveszek édes kenyérmorzsám!*

Kenyérliszt

*Elvitted, megölted utolsó álmomat.
Elhittem, kívántam a tüzes csókodat.
Kísértett még egyszer a szerelem nyila,
szívembe fúródott, de nem lelt otthonra.*

*Ha elhagysz, emléked itt marad mögötted,
Elsírom, gyászolom örökre szerelmed.
Reggel ha ébredek kínzón magányosan,
hiányod rám szakad újra fájdalmasan!*

*Ma már nem gondoltam reád csak ezerszer,
Úgy, mint azelőtt, percenkét ezeregyszer.
Ma már nem szakadt meg a kis szívem újra,
pedig pattanásig feszült már a húrja!*

*Odaadnám érted az egész világot,
nélküled többé hogyan kergessek álmot?
Holnap ha lesz még nekem, ne hagyj szenvednem!
Két erős kezeddel vedd el az életem!*

Kovács

*Leszel-e a múzsám édes kicsi Morzsám?
Hatsz majd az eszemre, szíveddel szeretsz-e?
Ábrándos szép szemed némán ma mit üzen?
Szenvedélyt, szerelemet, szívemből kiűzzem?*

*Súlyos a csönded mi körülölel téged,
mégis hallom minden egyes rezdülésed!
Könnyek csillogása megtöri a látványt,
lelkemmel átérzem tested sok fájdalmát!*

*Büszkeség vagy gyávaság bír némaságra?
magamból adok gyógyírt lelked kínjára!
Erős leszek újra, ha kicsit értem élsz,
elmúlik betegségem, ha belőlem kérsz!*

*Támogatva egymást duplázzuk erőnket,
megmászunk majd együtt magas hegytetőket!
Engedd, hogy segítsek, nyílj meg felém végre,
ne kelljen ütköznöm folyton rejtélyekbe!*

*Nincs az a távolság, mely messze tartana,
mellőztük pont egymást és a szívem súgta.
Húzott egy irányba hevesen dobogva,
vonat zakatolás nevedet dalolta!*

*Visszajöttem hozzád, hazaértem végre,
ám nem értem még mindig dolgom végére.
Érzem lelked szivárványát minden percben,
ha nem vagy mellettem nem szűnik kétségem!*

Kenyértörés

*Megmártóztam a fájdalom tengerében,
újra hinni mertem saját vonzerőmben.
Kifosztott koldusként tekintek előre,
szenvedő szívemet dobtad el örökre.*

*Szalma-szálba markoló fuldokló vagyok.
Izmos szép testedért majdnem elkárhozok.
Megtennék én érted minden balgaságot,
körbe kutatnám a kerek nagy-világot.*

Vakon is látnálak ha szemem nem volna,
a bőröd illata magához vonzana.
Közel vagy és távol, órányi járásra,
bilincsben tart lelked titokzatossága.

Néma szád, kezed sem ír, bármit kérdezek.
Olyan vagy néha mint egy duzzogó gyerek.
Szemed üzen olykor, néma pillantásod,
bús tekintetedben született az átkod.

Elűznöd kellene, szóval kimondani,
elég volt belőled, nem vagy az igazi!
Játék volt részemről, becsaptalak téged,
húzd vissza két karod, tartsd meg ölelése!

Megátkoztál engem színes szép álommal,
elgyötört testemet vággyal, fájdalommal.
Reggel ha ébredék, Te vagy a gondolat,
este mikor fekszem, az álom elmaradt.

Ébren tartja elmém csókodnak emléke,
röpke boldogságért úszom verejtékbe'.
Harcolok magammal, ébredő tudattal,
nem voltál az enyém, csak vittél magaddal!

Desszert voltam neked, furcsa vacsorádhoz.
áldozati bárány abszurd hidegtálhoz!
Hiába kértelek, ne bánts, szívem sajog,
kiéhezett lelkem szeretetért rajong.

Bár lennék inkább felhő a nyári szélben,
gyorsan végetérnék könnyű földi létben.
Záporként szórnám szét beteg testem, szívem,
hogy emlék sem maradjon többé belőlem!

Lehullik, kiszárad ha a nap sütötte,
újra repül vissza fel a magas égbe!
Nekem is úgy kellene kiteljesedni,
elhamvadt testemmel földet borítani!

Meghalt tavasz

*Mikor reggel új nap virrad, első gondolatom Te vagy.
Éjjel ha ébreszt a fájdalom, mosolyod látom a falon.
Üres karom zárom, ám párom sehol nem találom.
Tudatommal elengedlek, szenvedélyem eltemetlek.*

*Meghal-e a remény, vagy mindig ujjáéled?
Amíg sírhantomon méhek nem zenélnek.
Csendesre csitulnak, forró szenvedélyek,
azt hittem már nem fáj kínzó hidegséged.*

*Kicsit nem voltál eszembe, elmúlt öt perc, talán tíz is,
volt már ettől jobb nap, meg sokkal rosszabb is.
El kellene téged felejteni, szerelmedet kitépni.
Holdkórosként bolyongok, emlékek közt tipródok.*

*Egyre csak bámulom fakuló, gyűrött fényképed,
és újra átélem, hogy simogatott bársony kezéd.
Puha ajkad úgy hiányzik, koldus szívem kintornázik.
Körbe jár és egyre zenél, neved hallom belőle én.*

*Szél hozza a hangod felém, arcod látom felhők tövén.
Eszem tudja, rég fel fogta, nincs varázslat mi vissza hozna.
Ma temetem vágyaimat, elfeledem ezt a tavaszt.
Holnap mégis új reménnyel, újabb hittel ébredek fel!*

Mert jár neked

*Ej hová tűntél Hercegem,
voltál-e, vagy csak képzeltem?
Mit takar a hűvös csended,
fájna nekem, mi nem enged?*

*Ha fájna, akkor is felelj,
szívemben ne legyen kétely!
Várjam-e még a csodát,
vagy elvesztettem a csatát?*

*Szerelmet kérj, mert jár neked!
Szavaidat elfeledted?
Tűrelmet kértem meg hitet,
mégsem érdelek szerelmet...*

Mélyvíz

*Ahogy marja a vasat a rozsda,
Úgy szaggatod szívem darabokra!
Mond miért hazudsz, miért pont nekem?
Mondd miért játszol még ma is velem?*

*Angyali arcal mondod mi valótlan,
Ördögi mosoly mégis kivillan!
Ember vagy-e vajon azt kérdezem,
Ha ilyenm kegyetlen a végzetem!*

*Észrevétlen loptad magad belém,
Fekély lettél szívem rejtekén!
Mélyre mardosó eleven sebem,
Amelyet nem gyógyíthat senki sem!*

*Ragyogó szemeddel hová löktél?
Partalan szenvedélybe temettél!
Eszem menekülne, mesze futna,
De sóvárgó szívem vissza húzza!*

*Hajnali derengés fáj szememnek,
Aludni kellene, ne szenvedjek!
Megnyugtató álmom miért kerülsz,
Talán majd reggel boldogságra szülsz?*

Morzsák

Álmaiból jöttél, gyorsan köddé lettél,
szívem raboltad el, amikor ígértél!
Mondd miért ámítasz, minek is kecsegtetsz?
Mézes-madzagoddal lassan kikészítesz!

Szánalmas szerepem, tartalék a tisztem,
morbid játékodban Jolly-Joker lettem!
Megalázó érzés reménykedve várni,
remegő szívemet tálcán felkínálni!

Régen büszke voltam, alázat nélküli,
nem tudtam még akkor igazán szeretni!
Tévedésben éltem, hosszú éveken át,
amit éreztem, nem volt az csak barátság.

Kifolyt kezem közül életemnek zöme,
most éltem meg mi a szenvedély öröme!
Játszik velem sorsom, kóstonak adta,
mit szalasztottam el évekig én balga!

Kellesz nekem szentem, jobban mint a kenyér!
Ha itt volnál mellettem, levegőm lennél!
Akarom az arcod ezerszer csókolni,
nappal és este a karjaidba bújni!

Éjjeli menedék álomba merülni,
kínzó hiányoddal nem kell szembesülni!
Álmaimban látlak, két karomba zárlak,
remegő szívemmel örökösen várlak!

Ne sírj Valentin

*Miért is szeretlek, én azt honnan tudnám,
úgy jött ez az érzés, mint derült égből villám!
Mi a jó Te benned, azt az ég sem tudja,
váratlan tört rám a szerelem szép kínja!*

*Csitulj vágyam, hagyj el, beteg vagyok, hideg lel.
Orvosságom messze, gyógyszerem leszel-e?
Rikító kék szempár, benned de elvesztem,
parttalan tengerként beletemetkeztem.*

*Hiába tempózom szemben az árral,
aljára merülök a tengeri hínárral.
Harcot vívok érted tennen önmagammal,
ellenszegülni nem tudok ennyi szép bájjal !*

*Fáj minden perc, amikor nem vagy mellettem,
Pedig eszem tudja, el kell, hogy engedjen.
Könnybe lábad szemem úgy vágyom, hogy csókolj,
Karmolom tenyerem kínzó hiányodtól.*

*Forró bőröd balgán miért érintettem,
Mikor tudtam, ez lesz nekem majd a vesztem?
Minden érzékemmel érintésed vágyom,
Elkopott a körmöm a lepedővásznon.*

Oldás

Egyszer régen átkot szórtam,
tudatlanul rád gondoltam.
Gyermek voltam butácska még,
betű súlyát nem tudtam én.
Csalódásom versbe róttam,
ma már bánom, hogy leírtam.
Visszavonom, visszaveszem,
sóhajommal elégetem.
Nem érvényes az a hat sor,
boldogan élj, vén kalandor! :

Kacagj Étám és nézz a szemembe,
csókolj meg mást, képzeld a helyembe.
Légy boldog, de érezd mit veszítesz,
mikor szívvel végleg búcsút intesz.
Kapj meg mindent, csak egyet ne soha,
nyugalmat e földön Te mostoha!

Megbántam a kétség versét,
Elfeledtem rég keservét.
Feloldom a harag szavát,
átok soha ne sújtson rád.
Szabadon élj mint a madár,
béke veled régi barát!
Máté mesék véget értek,
Szívfájdalmak megbékéltek...

Órátlanul

*Akarok én neked langyos szellő lenni,
Harmatos hajnalon homlokon csókolni.
Csörgő óra hangja nem illik szobádba,
Jobb ébredni csóktól, egymásnak karjába'.*

*Álomittas szemed lassan rám emeled,
Alig hiszem el, hogy itt aludtam veled.
Békés szuszogásod megnyugtatta szívem,
Összes félelmemet rögtön elfeledtem.*

*Mit adott az éjjel vajon Te számodra,
Tudom többre vágytál, mint egy szép kalandra.
Hozott-e két karam oltalmat lelkednek,
Békét és új reményt lázadó elmédnek.*

*Akarok én neked langyos szellő lenni,
Forró nyári estén enyhülést okozni.
Édes álmot szórni záródó pilládra,
Óvni, ne zavarjon a holdnak sugára.*

Szalmaszál

*Uram, Ön bűnös, bár törvényt nem sértett!
Vádolom Önt többrendbeli szívraglással!
Gondatlanul elkövetett lelki kifosztással!
Uram, Ön bűnös? Talán törvényt is sértett!*

*Vannak írott és íratlan szabályok,
melyeket ön súlyosan áthágott!
Örök szerelmet ígért és hűséget,
de nem adott mást, csak keserűséget!*

*Megtévesztett engem halk bársony hangjával,
törbe csalta szívem szende pillantással!
Forró puha szája mikor mosolyra szaladt,
hogy hagyhatták el hazug hideg szavak?*

*Megkínzott lelkemet képes volt törni?
Vékony jég utamon megállítani?
Megszakad a szívem ahogy a jég olvad.
Elmerül a testem kínzó magányomban!*

*Uram, Ön bűnös ! Ezerszer is vétett,
mikor szemembe csalt keserves könnyet!
Utolsó szalmaszál volt fuldokló kezemben,
teljen öröme végső lélegzetemben!*

Szakad

*Mondd hallod ezt a szörnyű reccsenést?
Most hullott az életem szerteszét.
Lesz még másnak olyan forró könnye,
mi széttört szívem olvassza egybe?*

*Tegnap már elmúlt, fájdalom fakult,
mindig jön új nap, ha reggel pirkadt.
Kutatok még a szilánkok között,
de szívembe új remény költözött!*

*Ha valaha téged boldoggá tettelek,
megérdemlek én is még egy szép szerelemet!
Nem keresek többé fájdalmas emléket,
kisérem széthintem búcsú könnyeimet!*

*Mély lett az a gödör sok könny hullott bele,
majd kiszáritja új szenvedély ereje!
Fogy az idő nem jut hosszas búbanatra,
Mosolyogva várok boldog pillanatra!*

Száraz kenyér

*Fel kellene szántani lelked udvarát,
sűrűn belevetni másoknak sóhaját.
Elvesztetted vajon mindent érző szíved?
Ezért lettél hozzám most már ilyen hideg.*

*Megkérlek Istenem légy, velem irgalmas,
küld vissza őt hozzám, hisz nálam otthon van!
El sem mondhattam még mennyire szeretlek,
bűnös szenvedélyem pokolba vezethet.*

*Oda vetnék érted minden biztonságot,
miattad dobtam el az ártatlanságot.
Feladott büszkeség, eltemetett erény,
mégis vissza-várlak, nem leszek én szerény!*

*Nehéz hosszú éjjel sírva forgolódni,
még rosszabb reggelre, boldog arcot vágni.
Testem immár könnyű, felemészti bánat,
gyötrő szenvedésből növesztettem szárnyat!*

*Elmémre is köd szállt, bágyadt vagyok mindig,
egyedül röpöszt sincs, ízetlen a rizling.
Néma ajkam üzen sajgó gondolattal,
ne állj ellen nekem dacos akarattal!*

*Érveid nincsenek, szavad sem volt igaz,
nagyot tévedtél és még te voltál pimasz!
Elszállt a mérgem és nem dúl bennem harag,
csak találj már meg végre, hozzám az utat!*

Szeress

*Akarsz engem szeretni?
Tiéd lehetek, szeress!
Kell még egyszer éreznem,
Senki más így nem szeret!*

*Akarsz velem álmodni?
Gyere álmodj mellettem!
De egyre jól vigyázz, hogy
senki fel ne ébresszen!*

*Édes-e az álom csók,
vagy ébredni keserű?
Tudsz-e Te így szeretni,
vagy elfutni egyszerű?*

*Akarsz úgy ölelkezni,
sírva mozdulatlan?
Ahogy szappanbuborék,
színt játszik, majd szétpattan?*

*Tudsz-e Te úgy szeretni,
mintha rögtön meghalnál?
Erősebben minden másnál?
Akkor, de csak akkor szeress!*

Szerelmes ősz

*Lehet-e végre enyém az ősz,
megérem-e, hogy Te felém jössz?
Kell nekem a langyos őszi nap,
kell ahogy a szemed simogat!*

*Évszakok, múltó emberöltők,
együtt vagytok a legjobb költők.
Hajam még nem ősz de már deres,
nyár elmúlt ám a nap még tüzes!*

*Csalóka hajnali hűvösség,
még sok szunnyad benned, bár eltelt
háromnegyed része az évnek,
ugyanannyi az életednek.*

*Olykor a természet is borul,
amikor a sok madár vonul.
Elnyúló őszben, sok napfényben,
újra virágzik a fa éppen.*

*Vele bontom együtt szirmomat,
egy utolsó virágzás még maradt!
Termést ugyan már nem fog hozni,
de szépségét lehet csodálni!*

*Költöző madarakkal szállok,
megélek minden magasságot!
Fürdök az őszi nap fényében,
élvezem újra szenvedélyem!*

Sérült tigris

*Már csak megható pillanat,
a szívem, most meg nem szakadt.
Megint egy újabb veszteség,
akiért nem ver ki kétség!*

*Érzem, hogy te is becsaptál,
csupán kalandot akartál!
Sok vagyok most talán neked,
vagy kevés hozzám a lelked?*

*Bőrödből süt gonoszságod,
kígyó szavadban van átkod.
Önmagadhoz légy hű és jó,
életed nem lesz fárasztó!*

*Ne nyalogasd folyton sebed,
közben elfolyik életed!
Míg búsan csodára vártál,
semmi nem lett jobb a vártnál.*

*Amíg elég a középser,
tovább haladni nem kényszer!
De ha mégis többre vágynál,
ne maradj le kalandoknál!*

Tüzet ne oltsd!

*Bármit mondhatsz, bármit tehetsz,
felőlem ördög is lehetsz.
Nekem mindig angyal maradsz,
Tiszta lelkű, mit vágy fakaszt.*

*Szeress, mert szeretlek én is,
várj, ahogyan várlak én is.
Álom vagy néha, csodalény,
Ha nem szeretsz, menj, légy a fény.*

*Távol vagy, szárnyalok érted,
mindig látlak, érzem léted.
Rád szól szívem dobbanása,
érted égek mint a fáklya.*

*Jaj Étám ! Kicsi poétám,
a tüzünkre úgy vigyázz ám.
Lelkem ha parázsban marad,
elég mire a füst elhalad!*

Üres tenyérrel

*Bágyadtan állok, üres tenyerem,
semmit fogtam, és semmibe léptem.
Mit öleltem, nem volt csak délibáb,
majd képzeletem festette tovább!*

*Sok nekem egy pillanat nélküled,
úgy érzem, mégsem enyém a lelked!
Egyedüllét belém mar, mint kígyó,
Fájdalma mélyen szívbemarkoló.*

*Könnyűnek érzem lényem templomát,
igaz szerelemért mondok imát.
Lehet bűnös az ilyen gondolat,
amit nem pusztá testi vágy fakaszt?*

*Ugye nem marad üres tenyerem,
ha kinyújtom érted a két kezem?
Ugye lesz újra aki megölel?
Igaz érzéstől gyáván nem fut el!*

Víz

*Lassan szakad fel a sóhaj,
végre teljesült az óhaj.
Nem tudhattam, hogy létezel,
mégis éreztem, érkezel!*

*Húzott hitem, hozott álmom,
két karodban boldogságom.
Értelmet nyert minden óra,
vágyad váltom én valóra!*

*Félve nyújtom ki a kezem,
gyávaságom elengedem.
Ujra ébred kalandvágyam,
érezem mindig Te rád vártam!*

*A víznek is más íze lett,
szelíd lényed szabaddá tett.
Kemény tél van mégsem fázom,
azt sem bánom ha megázom.*

*Talán a léptem is könnyebb,
lassan felszárad a könnyem.
Csak egy percre légy az enyém,
s a percet múlni nem engedném!*

Csalafinta

*Duhaj az élet, buja a véred,
Duhaj a Te összes veritéked!
Csalfa a szemed, csal a két kezed,
Csalfa is marad örökre szíved.*

*Kárnak szólsz szépet, huncut a végzet,
Kárt tesz másnak a hamis ígéret!
Légy Te a döntő, tiszta víz öntő,
Légy akit tisztel újra a költő!*

*Ám ha ez nem megy szedj inkább meggyet,
álmodban se fogj mást csak egy legyet!
Nem vagyok delnő, sem híres költő,
Nem leszek neked sem búfelejtő*

Mesés versek

Anakonda

*Napfényben fürdőzik, alvást színelve,
zsákmányra vár, vízben merengve.
Óriástestét nem kínozza meleg,
legfeljebb élelemért remeg.*

*Hossza olykor kilenc méterre megnő,
mázásan suhan, mint egy sellő.
Színjátzóan ezüstös bőre selymes,
pedig bizony sohasem kedves.*

*Anakonda, ha szerelmet ismerne,
hódításra volna-e terve?
Vajon, ha gyöngédségre vágyakozna,
érzelmes csókot is akarna?*

*Agyafúrt vadász mintha csak játszana,
homokos vízpart az otthona.
Ereje roppant, teste mintegy motor,
éjjel és nappal mindig bátor!*

*Társat áprilisban, májusban keres,
mikorra már semmi nem deres.
Sok hím hosszan küzd a párzás jogáért,
fél év múltán születő utódért!*

Borzongás Borz

*Borzongás Borz nem volt borzas,
illata sem volt borzalmas.
Rendszerető, fitt, és tiszta,
rákapott a lábmosásra.*

*Fülét, farkát, szappanozza,
dezodorral masszírozza.
Fazonra fésüli szőrét,
napon szárítja a bőrét.*

*Sokan lakják a borzvárat,
szerte ágazik sok járat.
Nappal alszik elnyújtózva,
vadászni megy holdvilágba.*

*Fekete és fehér szőre,
kurta lábán jár mezőre.
Feje rövid, orra hegyes,
háta széles, és egyenes.*

*Apró szeme, pici füle,
mégis nagyon jól hall vele.
Nem veti meg a gyümölcsöt,
de habzsolná a pörköltöt!*

*Ha meghallják közeledtét,
rögtön félik közelségét.
Pedig termete sem túl nagy,
ha nem izgatod, békén hagy.*

*Elegánsan ad magára,
mégis ő a pletyka tárgya.
Bűzös rossz hírét mi kelti?
Védekező mirigyei!*

Denevér

*A denevér nem kisegér,
bundácskája sincs hófehér.
Szárnyá válik hosszabb ujja,
mintha volna vitorlája.*

*Bőrredője farkához fut,
miközben a lábához jut.
Forog térde jobbra, balra,
hátsójával plafont nyalja.*

*Lenn a földön sete-suta,
nappal csüng a feje búbja.
Éjjel aktívan vadászik,
rovarok után szaglászik.*

*Látására nem számíthat,
ezért ultra hangot hallat.
Téli álmat ő is alszik,
enyhe télen kicsit nyugszik*

*Tavasszal a nőstények,
fialó szállásra mennek.
Párás sziklahasadéka,
a kis denevér hajléka.*

*Vannak hasznos rowarevők,
mások virágport szeretők,
Fogaikkal kárt nem tesznek,
sokan tőlük mégis félnek!*

Ebihal

Pillangó röptét sokan követték,
átváltozását bámulva nézték.
Duplán van neki lehetősége,
Úgy mintha, csak két élete lenne!

Hihetetlenül csodásnak látod,
hogy lepke, a hernyóból, szárnyat bont.
De vajon varázslatra ki gondol?
Mikor béka lesz az ebihalból,

Új élete kezdődik a vízben,
kiteljesedik a földi létben.
Vajon rá miért nem mondja senki,
Érdemes volt neki átváltozni?

Undorodva néznek a békára,
pedig csodás, maga valójába.
Van közepes, nagyobb és kicsike,
Barna, varangy, leveli és kecske.

Fontos, lényeges, kétéltű állat,
hasznos láncszeme élővilágnak.
Miért ne lehetne őt szeretni,
életéről ódákat zengeni?

Szegény kicsi ebihal nem repül,
és szivárványos szárnyát sem bontja.
ritka szép átalakulásával,
Csodálatom, mégis elrabolja!

Hód

*Hódolat a hódnak,
rágni jól tudónak.
Vajon él-e még ma,
rejtőzve hazánkba'?*

*Hatvan éve van már,
hogy üres a hínár.
Nem épül több hód vár,
mert nincs már, több hód pár!*

*Hódolat a hódnak,
farönk úsztatónak.
Vissza tér-e hozzánk?
Hiszen van még sok fánk.*

*Ha hatvan év múlva,
Kanadát elunja.
Kell majd a nagy útra,
us zadékfa hozza!*

Gazsi menyasszonyt keres

*Gazsi gólya, lába kurta,
szemet vetett, egy hattyúra.
Látása egy csöppet gyöngye,
de nem telik szemüvegre.*

*Hattyú Vica, nem egy cica,
bütykös hattyúk kis leánya.
Duna vizén, ahogy úszott,
kecsessége egyből hatott.*

*Vica szépségét meglátva,
Gazsi szája maradt tátva!
Ahogy siklik Duna vizén,
nyomot hagy a gólya szívéen.*

A rövid lábú azt hiszi,
hattyút láb nem, csak víz viszi.
Megörül a természetnek,
hiszi kisebb kedvesének!

Nyakát büszkén felemeli,
magát reptében kelleti.
Egyre köröz Vica felett,
aki ettől jól megijedt!

Kedves hattyú, Te mit gondolsz,
ha Gólya Gázsira gondolsz?
Csillagos égre felnézz jól,
hol a láb, földön nem táncol!

Házasságok ott köttetnek,
földön madarak röpködnek!
Gólya, Hattyú, lehet egy pár?
Szurkol nekik minden számár!

Gyorsan úszik ki a partra,
nem tetszik az udvarlója.
Nádasban mikor eltűnik,
a hosszú lába feltűnik!

Csalódottan látja Gazsi,
karcsú nyakú nem is kicsi!
Hófehér hattyúcska, szép vagy,
csak a bütykös lábad túl nagy!

Ma sem leltem menyasszonyra,
jól rászédett a víz fodra!
Eltakarta természetet,
elfeledem szerelmemet!

Hó-hahó

*Délibáb ez vagy hóember?
Hát nincs még itt a december!
Vándorbotod gyorsan vedd,
a hideget zsákodba tedd!*

*Húzzál gyorsan más égtájra,
júliusban nem ez járja.
Magad helyett küldj meleget,
napfényt, derűt, s nem felleget.*

*Tavaly télen eltévedtél?
Hűsítő verembe mentél?
Kár volt most már előjönni,
nem kell rád sem sál, sem zokni.*

*Aranyló nap megsimogat,
nem élheted meg a holdat!
Izzadni fogsz, elfogysz lassan,
fehérséged sárban csobban.*

*Répaorrod is fonnyadt már,
kalapodra lecsúszás vár.
Szén gombjaid porba hulltak,
vonásaid is megnyúltak.*

*Ejnye hát csak álom voltál,
tél van most is, nem pedig nyár.
Ám hóember nincsen sehol,
mert hó bizony sajnos nem hull!*

Hópihe

Hópihe
hozd ide,
kezedben,
olvad-e?

Hópihe,
leesve,
olvadva,
víz lesz-e?

Hópihe,
leesve,
a földre,
piszkos-e?

Hópihe,
odalenn,
földesen,
fehér-e?

Hópihe,
elolvadt,
vízzé vált,
sár lett-e?

Hópihe,
nincs többé,
kezedben,
olvadt lé!

Morcos Harcos

Úgy hívták, hogy Morcos Harcos,
papagáj volt, kicsit pajkos.
Kicsi Geri a gazdája,
sírásra állt gyakran szája.

Sárga tollas belécsípett,
pedig kölessel hízelgett.
Kiengedte kalitkából,
megitatta a vázából.

Felrepülhetett csillárra,
pottyanthatott a csizmába!
Virágok közt pihenhetett,
bablevesbe beleevett!

Gazdi hiába nevelte,
nem hajlott a szendeségre.
Beszélni is tanította,
puha tollát simogatta.

Morcosságát nem értették,
harcosságát kinevették.
Ám mindezért Geri kapott,
csípte, marta, belerúgott!

Türelemmel szeretgette,
könnyeit gyorsan feledte.
Mikor jókedvűen játszott,
a plafonra is felszállott.

Majd váratlanul leugrott,
gazdi fejéről dobbantott.
Vállán lépdelt ide-oda,
onnan ízlett a vacsora.

Olykor aztán gonoszkodott,
csípett, ha nem talált magot!
Geri fájón felsikoltott,
rögtön kalitkára gondolt.

*Morcos harcos a rács mögött,
sértetten ült s hümmögött.
Megszólal a bosszúságtól,
csúnya szavakat rikácsol!*

*Haragja nem tart sokáig,
a fájdalom elmúltáig!
Újra szabadságot kapott,
a két barát tovább játszott!*

Mosolyvadász Mikulás

*A piros sapkás mikulás,
Dirmeg-dörmög, nem egy dudás.
A puttonya jól megtömve,
Semmi nem megy veszendőbe!*

*Szaloncuki, meg a csoki,
Hajas baba, vagy egy foci.
Gazdára vár, ha jó voltál,
Ajándékot mindig kaptál!*

*Fehér szakáll mögött mosoly,
A szívekben jószág honol.
Jók voltatok ugye Ti is?
Senkit nem kergetett tigris!*

*Reggel frissen elkészültök,
Az asztalon, meleg sültök.
Vagy pirítós, forró tea,
Melegítőnek az útra!*

*A piros sapkás mikulás,
Hozzatok jött, ez nem vitás!
Hozott nektek ajándékot,
Mert egész évben jók voltatok!*

Muslica

A gödényhez is társul írói hasonlat,
költői ihletet a muslica is hozhat.
Apró, ám szapora, az élet egyszerű lénye,
a semmiből jön elő és száll az éterbe.
Steril kis szobádban is rögtön megtalál,
ha asztalodon egy palack bor nyitva áll!
Frissen mosott gyümölcsöd meg nem hatja,
ízlelőbimbóját az erjedés fokozza!
Nincs az a zárt tér, vagy titkos verem,
ahol ő bárhol és bármikor elő nem terem!
Egyszerű lényéhez legenda sem társul,
pedig misztikus kis állat ő a javából!
Mikor keletkezett, vagy örökké élt?
Borospince világában ő termel oxigént?
Fotoszintézise hordó belsejének,
reklámhordozója alkohol nedűnek!
Bárhol és bármikor megtalálhatod,
éles ívű röptét megcsodálhatod!
Mi készíti őt folyton repülésre?
Orr nélkül hogyan lel újabb csemegére?
Aprócska teste érdemel hát egy dalt,
ecet muslicának emelek diadalt!
Kalapom emelem még ha nincs is,
erjedés lényéről született egy vers is!

Szerelmes levéltetű

Augusztusi napkeltében,
enyhe szellő rejtekében.
Kis levéltetű utazik,
rózsa szirmára érkezik.

Bársonyos levélen ahogy
megpihen, szinte már ragyog.
Kábítja amit szeme lát,
bódultan szívja illatát.

Égővörös, húsos szirmom,
látványodat nagyon bírom!
Szól halkán a kicsi tetű,
érzése oly valószínű.

Narancsba hajló csíkokon,
nyál csorgatva végig oson.
Szegény, ártatlan, szép rózsza,
szirmát félve összehúzza.

Kéretlen hős udvarlója,
az illemet biz nem tudja .
Magát buján dörzsölgeti,
testével a bibét illeti.

De a kertész közbelépett,
rózsafára jókor nézett.
Jött az erős vízsugárral,
vállán slaggal, nagy kapával.

Lemosta a rózsafákat,
kis tetűre jött búbánat.
Sárba hullott apró teste,
így ért véget a szerelme!

Szerencsepatkó

*„Ha ló nincsen, számár is jó.”
Szamáron vajon van patkó?
Szerencsét hozhat-e mond már,
ha azt viselte egy számár?*

*Egyre kevesebb lett a ló,
így út szélén sincs már patkó.
Szamarat már nem is látni,
senki nem tudja csodálni.*

*Gyerekkoromban ha leltem
patkót, rögtön felemeltem.
Majd háromszor megköpködtem,
kezemmel hátra vetettem.*

*Jött a következő gyerek,
gondoltam szájára verék.
Így lett rozsdásabb a patkó,
szerencse és remény osztó.*

Varázs-ló

*Van egy titkos favoritom,
repülök egy meselovon.
Csodalény e kis paripa,
ha akarom, színét váltja.*

*Varázslattal megszületett,
égből kapott, mini nyerget.
Láthatatlan apró teste,
ha elbújni támad kedve.*

*Együtt vívunk nagy harcokat,
terelgetünk ábrándokat.
Más ne lássa, zsebre vágom,
ha lovagolni, nem vágyom.*

*Csettintésre nagyra nő meg,
úgy nyargal, hogy szinte lebeg.
Gyorsabb mint a repülőgép,
szem nem látja, ahogyan lép.*

*Olykor titkon útra kelünk,
jókedvünkben énekelünk.
Kék felhők közt, én sem látszom,
ha hordom, varázs kabátom.*

*Tegnap voltunk Afrikában,
szét néztünk a Szaharában.
Holnap újra útra kelünk,
névnapot Kínában ülünk.*

*Kész a tervünk egész évre,
kirándulunk hegytetőkre.
Végső célunk Egyiptom lesz.
forró homok boldoggá tesz!*

Utószó

Második alkalommal van szerencsém gratulálni P. Dányi Gabriella egy újabb kötetének a megjelenéséhez. Alig egy évvel ezelőtt, szépszájú közönség előtt hallgathattuk meg a gyermekverseket, és komoly, szomorú, vidám költeményeket. Hiszen a szerző nem egy témáról osztja meg olvasóival véleményét, élményeit, hanem mindarról ír, ami bennünket, „közönséges halandókat” is foglalkoztat, csak éppen nem tudjuk versbe önteni érzéseinket. Ebben a kötetben is olvashatunk a már ismert témákról, ám számomra újdonságként megjelenik a mikro-és makrokörnyezetet manapság nagyon is foglalkoztató kérdés: menni, vagy maradni? Igen, kedves Olvasó, a kivándorlás oly keserves nagy kérdését veti fel a szerző is, de választ ő sem tud, és nem is akar adni. Ám megosztja velünk azokat az érzéseket, amelyek megfogalmazódnak mindazokban, akiket érint ez a helyzet – vagyis szinte mindannyiunkban. „Az írónak azt a célt kell maga elé tűznie, hogy erkölcsileg megjavítsa a maga korát, máskülönben csak hiú mulattatója az embereknek „ - írja Honoré de Balzac. Szerzőnk, P. Dányi Gabriella, nem a könnyű szórakozást kínálja kötetében. Elgondolkodtat, kérdéseket vet fel, hol szelíden pengeti a lélek húrjait, hol kétségbeesett anya, szerető nő, a másokért haragvó és aggódó városlakó, vagy a környezetét szerető közösségi ember. Kívánom e kötet olvasóinak, hogy forgassák olyan örömmel és érdeklődéssel a könyvet, amilyennel az készült, és ismerjék meg még jobban P. Dányi Gabriella költőnő nagyszerű személyiségét.

Bíró Anikó

Tartalomjegyzék

A láng ellobban	5
Aludj el fény	6
Anyám, mint fény	6
A Mátra tánca	7
Angyal Barátnőmnek	8
Anyósom emlékére	9
Apám öröksége	10
Aranyszőke dombtetőn	11
Arctalan harcos	12
Álmodó lázadó	13
Álomgyár	14
Álomkölcsonzó	15
Barátok közt	16
Bolondos-vers	16
Borús időben	17
Búcsúkoccintás	18
Illusztráció	19
Dózsa Györgynek szép álma volt	20
Ébresztő	21
Éhező elme	22
Bunda	22
Életünnep	23
Engedj el!	24
Esőtlenül	25
Fekete Karácsony	26
Fények	26
7X7	26
Gyermeknapra	28
Gyógypuszi	29
Gyöngy	29
Hitkereső	30
Haikuk	31-32-33
Időkerék	34
Időtlen utazás	35
Időrabló	36
Illusztráció	37
Idő szíve	38
Ikarosz	39
Játssz még	39

Jojó bolygó	40
Téli pihenő	40
Kandelláber homály	41
Karc	42
Karó között	42
Kazincbarcika	44
Kazincbarcikám.....	44
Kánikulában	45
Keresem az utam	46
Illusztráció	47
Kincs	48
Költővé tenni a múzsát	49
Kortalanul kórtalanul	49
Könnytelenül	50
Lánglovag	51
Lepereg	52
Lesz jobb	52
Madarat tolláról	53
Magas hegy	53
Meggy-hegy	54
Mentsük meg a Kórházunkat!	55
Mentsük meg a Kórházat!	56
Mennyek tánca	57
Média szerelem	58
Illusztráció	59
Menekülőút	60
Mélyvölgy	60
Métely a kétely	61
Moly öntudat	62
Illusztráció	63
Nyári esküvő	64
Muhicsata emlékére	64
Ne kelts fel	65
Nyugodj békében Imre	66
Olajágon	67
Ősz idegenben	68
Illusztráció	69
Őszöntő	70
Őzike szemű sas	71
Paradoxon	71
Pánik	72
Polip vagy politika	72

<i>Pára</i>	73
<i>Retúrjegy</i>	74
<i>Rezdülés</i>	74
<i>Régi madár régi fán új éneket dalol</i>	75
<i>Sajópart ősszel</i>	76
<i>Sárpogácsa</i>	77
<i>Smajlinak</i>	77
<i>Sivárságban</i>	78
<i>Szeretlek K.D.K Csevegő!</i>	79
<i>Színes nyár</i>	80
<i>Szótól-betűtől</i>	80
<i>Sorsöntő</i>	81
<i>Takács István emlékére</i>	82
<i>Tavaszi szél</i>	83
<i>Táncolj</i>	84
<i>Társas magány</i>	84
<i>Újjászületés</i>	85
<i>Utolsó osztás</i>	86
<i>Ünnepi kalács</i>	87
<i>Volt egyszer egy sas</i>	88
<i>Van-e félút?</i>	88
<i>Vén idő</i>	89
<i>Zagyva vers</i>	90
<i>Zászlód vagy takaród</i>	90
<i>Zöldborsó</i>	91
<i>Zöldszemű szörny</i>	92
<i>Zugtanya</i>	92
<i>Illusztráció</i>	93
<i>Zsákos ember</i>	94
<i>Köszöntők mandala</i>	95
<i>Anikónak</i>	96
<i>Andreának születésnapjára</i>	96
<i>Bélának szülinapra</i>	97
<i>Csillának</i>	97
<i>Csillának újra</i>	98
<i>Emesének névnapjára</i>	98
<i>Erikának szülinapra</i>	99
<i>Édesanyámnak születésnapjára</i>	100
<i>Gábor napra</i>	100
<i>Gergelyjárás</i>	101
<i>Időzár</i>	102
<i>József napra</i>	103
<i>Keninek szülinapra</i>	104

Keresztlányomnak	105
Lucuskám és Bobekom	105
Mariannak szülinapra	106
Miklós Barátomnak	106
Nagyik és unokák	107
Nőnapra	108
Optimista évnyitó	109
Piroskáknak	110
Sándor napra	110
Születésnapomra	111
Születésnap i ölelés Józsefnek és Évikének!	112
Születésnap kicsit késve	112
Zoltánra	113
A fűszál ereje	114
Álomtenger	115
Csalafinta	116
Csak most	116
Elemek	117
Elsimító	118
Erdő álma	119
Eső után köpönyeg	120
Égő hó	121
Fekete kenyér	122
Fényjáték	122
Föld	123
Gömb	124
Jöttél mint fény	125
Kékek	125
Kékbe néző	126
Kiolvadt szív	127
Kiszáradt meder	128
Ki vagyok én	128
Kivárlak	129
Ketten vagy nem	130
Kenérhéj	130
Kenér	131
Kenérmorzsa	132
Kenérliszt	132
Kovács	133
Kenértörés	133
Meghalt tavasz	135
Mert jár neked	136
Mélyvíz	136

Morzsák	137
Ne sírj Valentin	138
Oldás	139
Órátlantul	140
Szalmaszál	140
Szakad	141
Száraz kenyér	142
Szeress	143
Szerelmes ősz	144
Sérült tigris	145
Tűzet ne olts	146
Üres tenyérrel	146
Víz	147
Csalafinta	147
Anakonda	148
Borzongás borz	149
Denevér	150
Ebihal	151
Hód	152
Gazsi menyasszonyt keres	152
Hó-hahó	154
Hópihe	155
Morcos Harcos	156
Mosolyvadász Mikulás	157
Muslica	158
Szerelmes levéltetű	159
Szerencsepatkó	160
Varázsló	161

Galéria

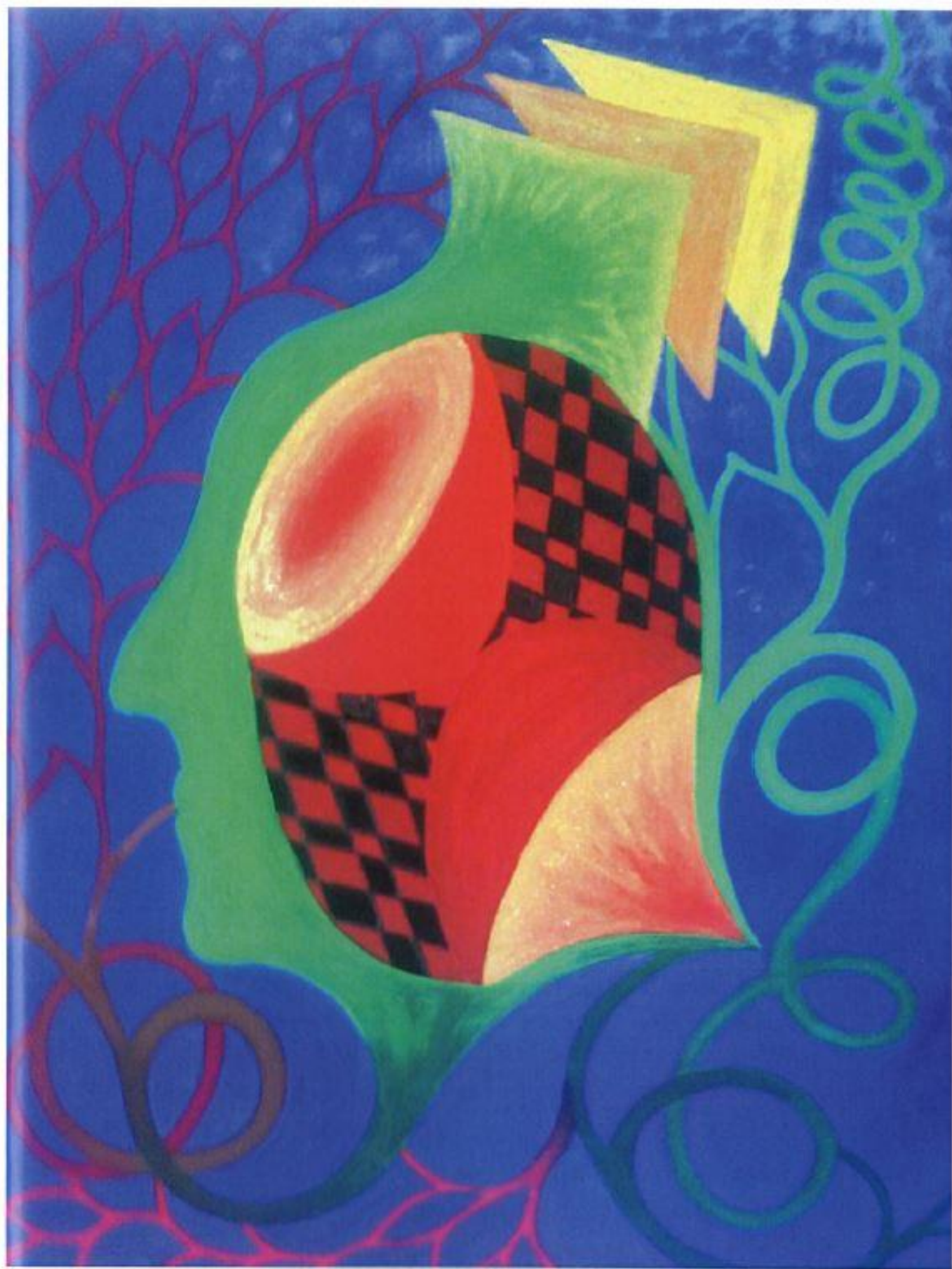

Városi Könyvtár
Kazincbarcika

P. Dányi Gabriella

A láng ellobban (4. oldal)

Anyósom emlékére (8. oldal)

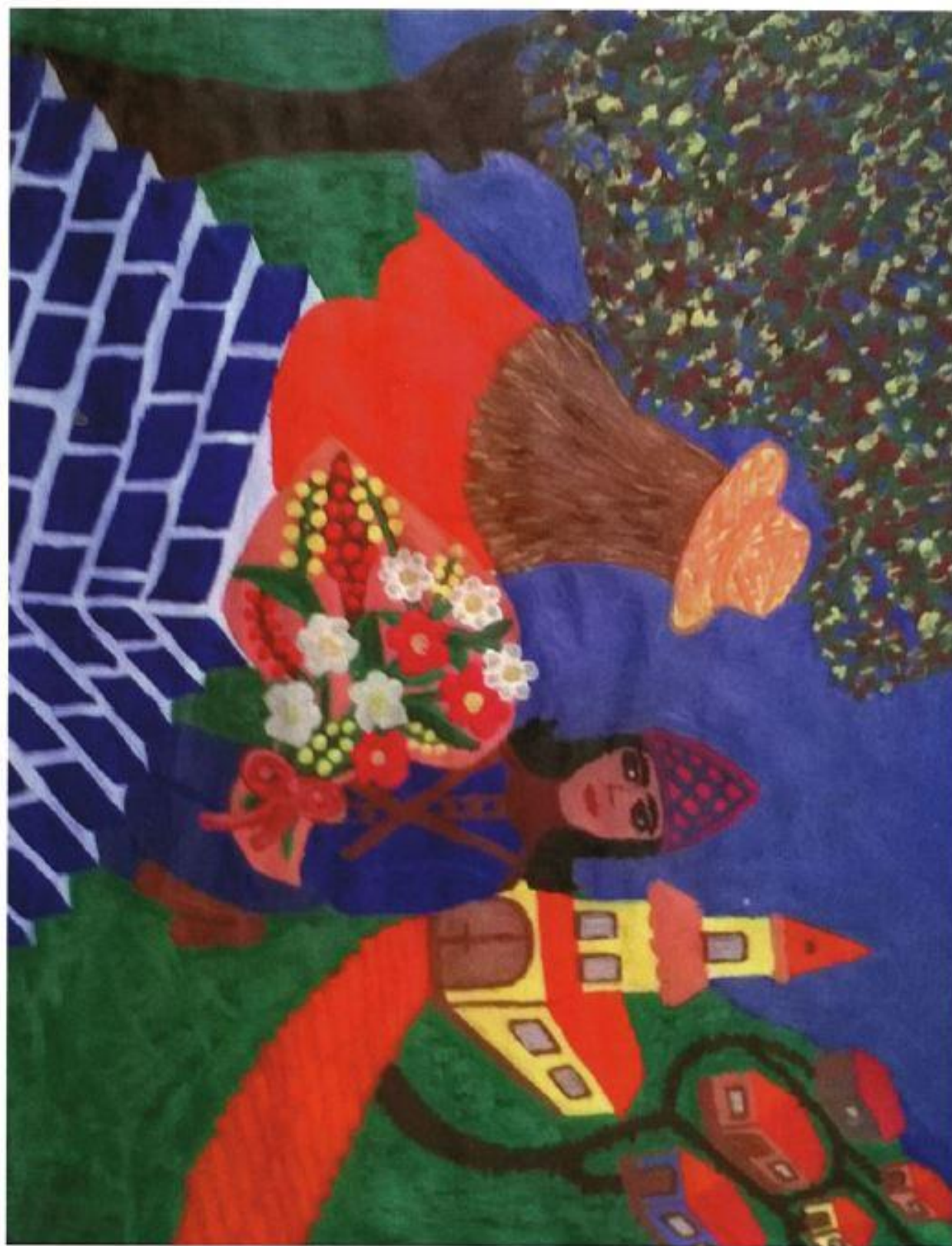
Búcsúkoccintás (17. oldal)

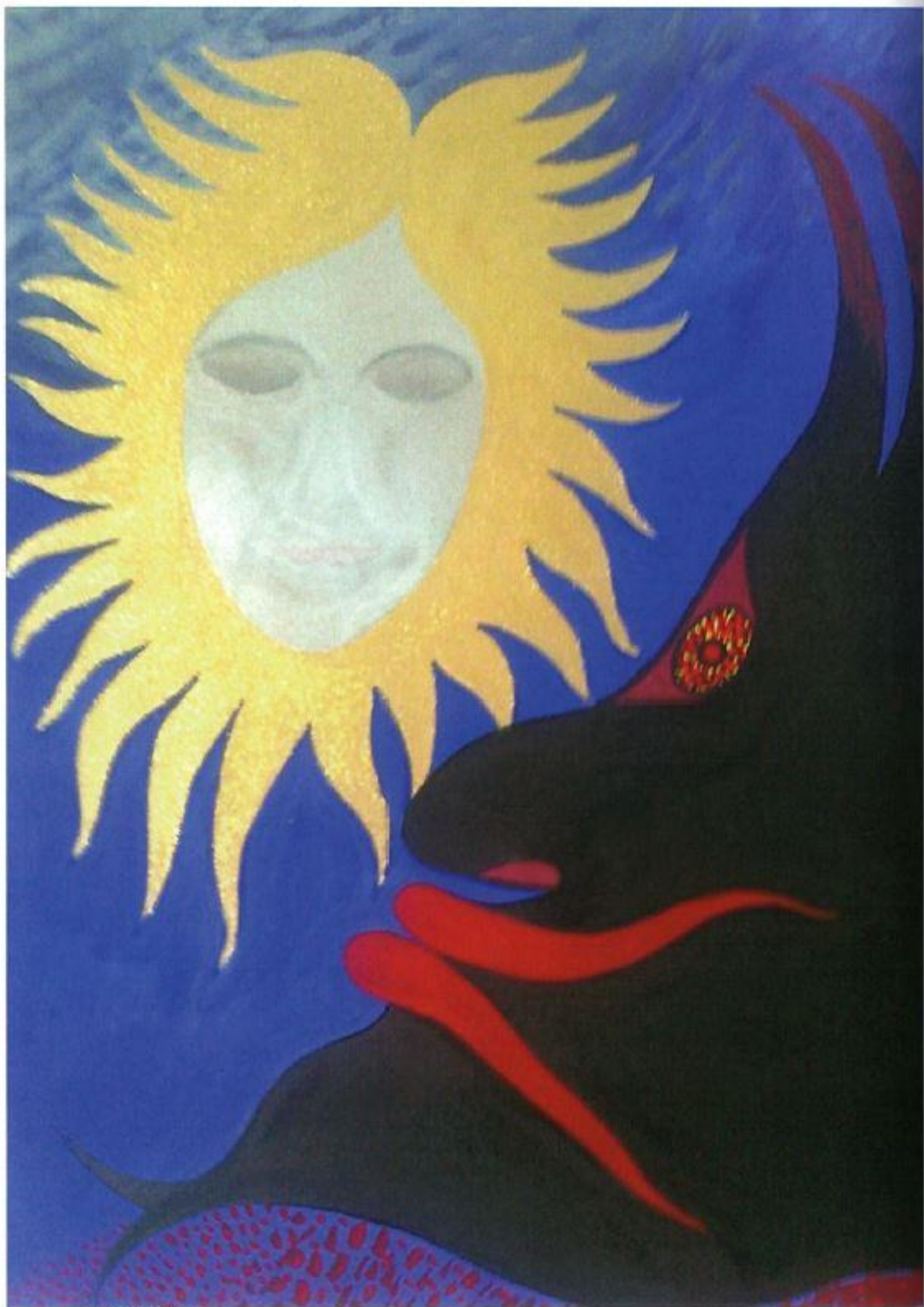
Keresem az utam (43. oldal)

Média szerelem (54.oldal)

Moly öntudat (57.oldal)

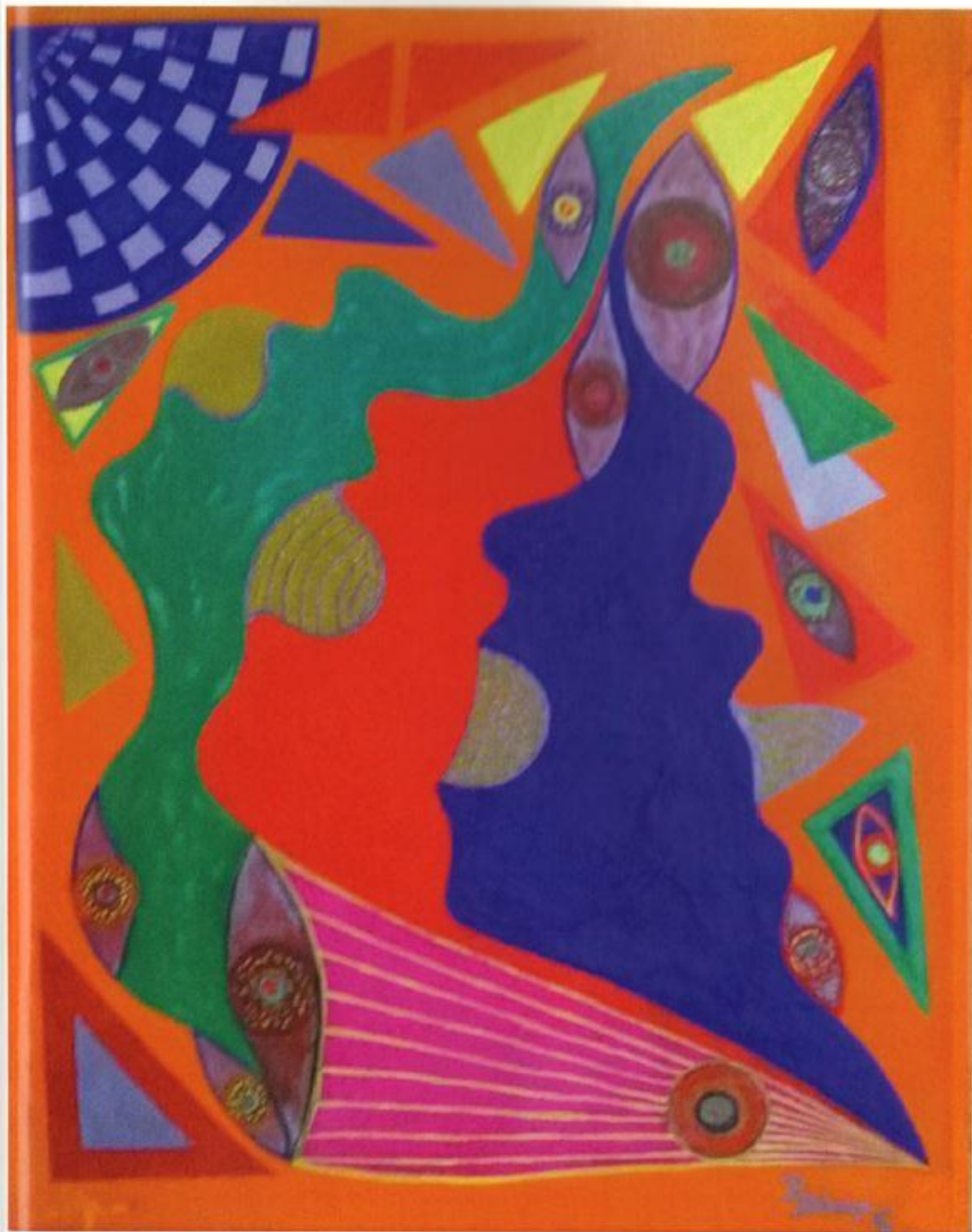

Ősz idegenben (68.oldal)

Kiolvadt szív (127. oldal)

Zugtanya (92.oldal)

Anakonda (148.oldal)

Időrabló (36. oldal)

Kiolvadt szív (127. oldal)

Zugtanya (92.oldal)

Anakonda (148.oldal)

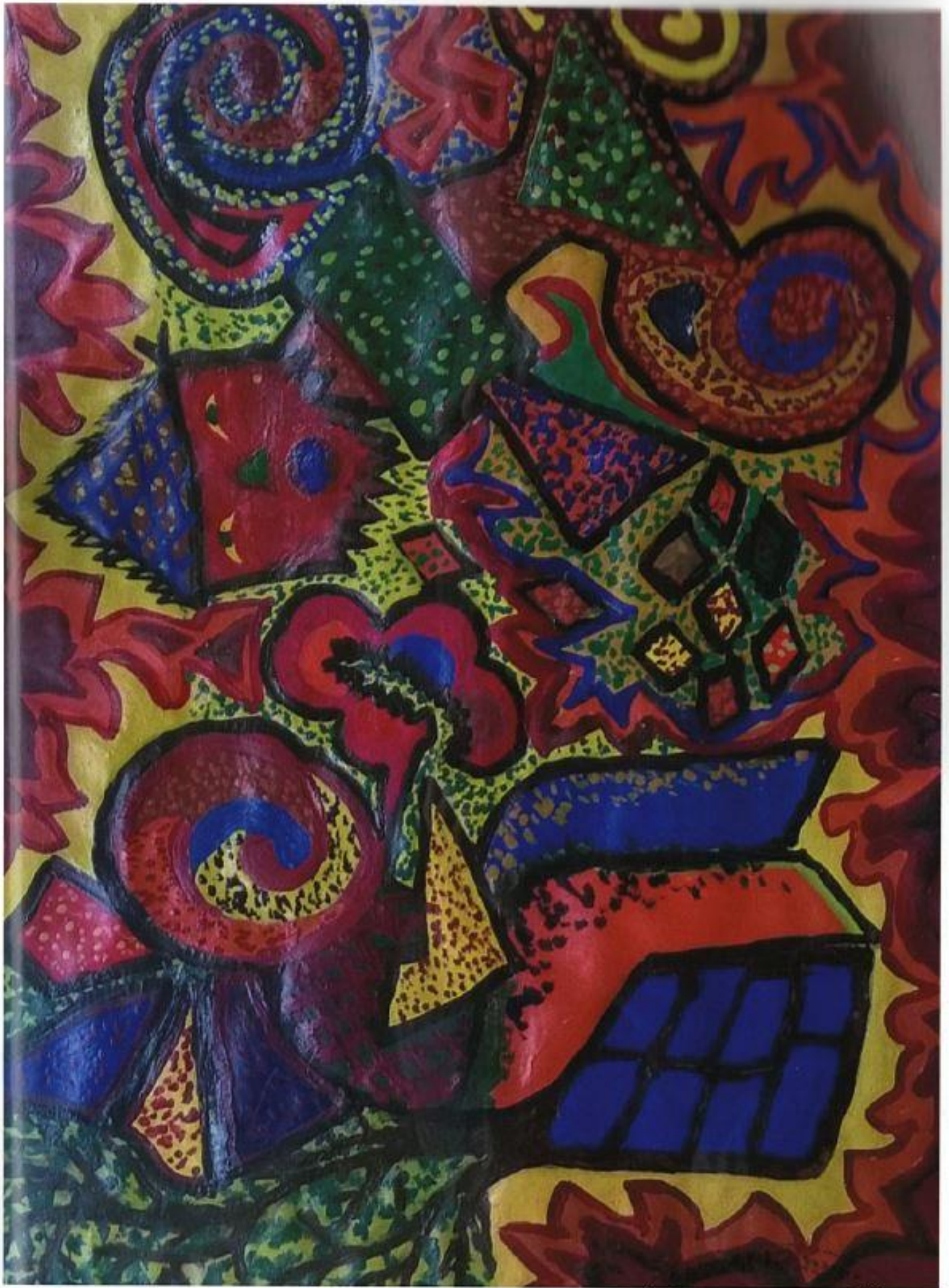

Időrabló (36. oldal)

Ebihal (151. oldal)

Ujjászületés (85.oldal)

Kazincbarcika